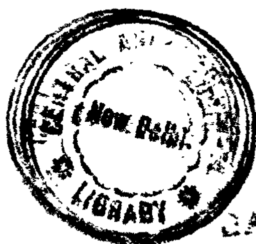
MEGASTHENIS INDICA.

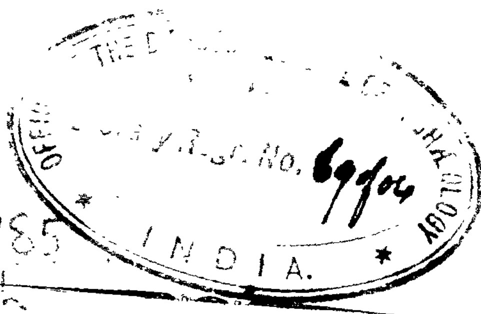

FRAGMENTA COLLEGIT

COMMENTATIONEM ET INDICES ADDIDIT

E. A. SCHWANBECK

DR. PHIL.

BONNAE.

SUMPTIBUS PLEIMESII BIBLIOPOLAE.

MDCCCXLVI.

1846

PRAEFATIO.

Nulla fere pars est litterarum graecarum, cuius cognitio magis a viris doctis sit neglecta, quam quae pertinet ad descriptionem terrarum gentiumque Graecis ignotarum, quae quo magis erant Graecis alienae, eo minus tempore recentiore sunt pertractatae: cuius rei exempla sat multa reperiet, qui in graecarum litterarum historiis numerum non exiguum talium scriptorum percensere velit, quorum quidem notitia aut prorsus nulla praebetur, aut certe talis, ex qua certi vel ampli nihil fere redundet. Atque quod dictionem quidem talium scriptorum attinet, excusatio promta erat atque parata, quod illorum libri nonnisi fragmentis relicti vel de oratione non magni essent momenti: argumentum autem librorum eis sibi videbantur relinquere posse, qui antiquitates illorum populorum indagandas profiterentur: atque adeo, quae hi de antiquitatibus tradiderant, intacta illi relinquebant. Quodsi qui graecarum litterarum cognitionem profitentur, non ita magni aestimabant, quae Graeci de aliis populis tradiderant, ipsi viderint, quam recte in ea re egerint: certe non recte in cognitione Graecorum ipsorum: an ex Graecorum descriptione potest cognosci aliorum solum populorum ingenium, Graecorum non item? Imo saepissime multo magis. In descriptione autem Indiae Indorumque hoc eo clarius perspicere licet, quod India ex multis saeculis a diversis populis eisque singulari cultura praeditis, ut a Sinis, Arabibus atque Indiae dominis, Lusitanis, Batavis,

Francogallis Anglisque, tam saepe est peragrata et descripta, ut, quid unius cuiusque populi litteris ex hoc genere sit proprium, facili opera possit perspici. Ut a Graecis incipiamus, his comparati recentes populi quasi unitatem componunt, atque sic a Graecis, quippe ex quibus et Romanis recentium cultura magna ex parte sit desumta, propius absunt, quam hi a Sinis vel Arabibus, aut ii, quos postremo nominavi, inter sese. Quae omnia pertractare ut nolumus, ita nos intra exemplorum nonnullorum fines continebimus, ex quibus certe id intelligetur, vel in hac parte Graecis, quod eorum ingenium attinet, comparationem cum quovis populo non reformidandam esse, atque etiamsi in quibusdam fortasse aliis inferiores invenientur, huius rei causas eis non ita vitio posse verti.

Maxime quidem populi illi de fabulis Indorum consentiunt, quippe quorum imaginatio tantae sit audaciae, ut non semel cum orbe terrarum fictiones suas communicaverint, utque iis vel diversissimi, qui Indiam descripserunt, abstinere non potuerint: qui tamen consensus non caret discrepantia eaque saepe magna, ad cuiusque populi indolem accommodata. Sinis enim ieiunis fabulae non sunt familiares: carent hi ardore ingenii, ex quo provenerunt fabulae; quibus alieni eas tantum conquirunt, eas tantum constanter credunt et narrare amant, quae religionem Buddhaicam spectant: ceteras aut negligunt aut sine ullo studio ut singulares magis et ridiculas narrant, quam quod dignae sint relatu. Multo magis Arabes imaginationi Indorum sunt obnoxii: qui tamen ipsi longe superantur a Graecis studio has fabulas indagandi et miro cum gaudio eas, ut sunt valde singulares et imaginariae, ita reddendi, ut animadverti possit, Graecos in his cognationem quandam internam agnovisse: atque profecto una tantum est aetas, quae, quod credulitatem in miraculis fabulisque attinet, Graecos aequet atque

adeo superet, medium aevum dico, quo Marcus Paulus, Odericus, Mandevillius aliique eundem rerum mirabilium amorem ostendunt, qui per eos aliosque etiam in carmina medii aevi migravit.

Magis distinguuntur Graeci sciendi studio, qui rei ipsius causa, neque vero propter utilitatem vel aliam sui rationem, non solum in res remotissimas inquirant sed etiam causas internas perspicere studeant, quum Sinae et Arabes de iis tantum loquantur, quae ante oculos sunt, nullo generali sciendi studio ducti. V. c. Alexandri comites, ubi primum ad Indum profecti sunt, de Taprobane remota audiverunt, Indiae situm et magnitudinem pervestigare studuerunt, atque inquirere in causas inundationum, fertilitatis immensae et aliarum, quae iis singulares videbantur, naturae rationum. Totam Indiae naturam grandem sensu claro intuentur et admiratione maiore, ut intelligi possit, consuetudine naturae eos excultos esse atque interiorem eius intellectum retinuisse. Et quum viva naturae consiperatione Sinas Arabesque longe superent, adeo nt non possit hoc eo explicari, quod Graecis Indiae natura magis aliena visa sit, quam illis, longe absunt a recentium in natura consideranda ratione sensili: atque omnino omnes, qui inter Graecos terras alienas descripserunt, eo maxime discerni possunt ab aliis, quod res ipsas potius, neque quam vim rerum contemplatio in animos habuerit contemplantium, describunt: neque aliae sunt causae, quibus praeter historiam propriam singula non orta sint memorabilia, nisi eaedem internae, ex quibus apud eos non enarrantur itinerum descriptionibus ea, quae ipsis scriptoribus obtigerint: id quod longe aliter se habet apud Sinas Arabesque, multoque magis apud recentes.

Istam autem sui ipsius rationem etiam in reliqua topographiae descriptione ei quos dixi populi repraesentant: Si-

nae, concisi verbis et sui tantum studiosi, omnia loca nonnisi ex sua sententia definiunt, numerant autem cura accuratissima itinerum dies, milliaria regionesque coeli, quo proficiscantur, dum legentes vel hic maxime dubios relinquunt, qua tandem in terra versentur. Contra Arabes agunt mercatores, contentique situm locorum ad mare vel fluvium indicasse, praeterea tantum fertilitatem eorum animadvertunt, nonnisi propterea, ut quae ad mercaturam inde redundent, simul adiiciant: cui quidem descriptionis generi unum tantum ex litteris Graecis exemplum comparari potest, idque dubium non est, quin a mercatore profectum sit, periplum dico maris Erythraei. Praeterquam quod Arabes in his litteris semper cognoscimus esse mercatores, etiam id non potest praetervideri, eos sabuleti esse incolas, quippe quibus gravissimum esse soleat indagare, quomodo terra aliqua sit irrigata. Multo magis generale studium ostendunt Graeci: comparati Sinis, solis peregrinatoribus, Arabibus, meris mercatoribus, hi soli veram geographiae rationem amplectuntur.

Porro in moribus enarrandis Sinae, Arabes, superiorumque saeculorum Christiani Indos quasi infideles describunt: ipsi religionis suae angustiis astricti Indorum populi non ita magnam habent curam: singulas tantum narrationes easque curiosas tradunt, non studiosi adumbrationum, quae scientiae satis faciant: nisi forte Sinae rationes oeconomiae rerum civilium reddunt. Isti paganos blasphemant potius et irrident, quam describunt, Graeci adumbrant homines.

Maior etiam diversitas res considerandi et tradendi deprehenditur, si res publicae Indorum agantur: qua in re Sinae rursus ostendunt, se ne imbutos quidem esse rationibus civitatis, quam ob rem nullam in describendis his eius habent rationem: Arabes cognoscas licet unius dominationi esse subiectos: multo enim accuratius quam vitam populi Indorum regum vitam narrant, maxime splendorem aularum

ita, ut eorum cupiditatem harum rerum intelligas. Longe aliter Graeci: rerum civilium vere periti vel Alexandri et posteris temporibus res civiles curant quum populorum aliorum, tum Indorum studio maximo: cuius rei exemplum hoc est. Dubium esse non potest, quin Megasthenis aetate India paene tota unius dominatione gubernata fuerit: quod tamen scire non sufficit Megastheni: ut Graecus, liberas civitates exquirit, quas postquam invenisse sibi videtur, ita effert, ut eius descriptio magis ipsum quam Indiae rationes illustret.

De religione Indorum Sinae, quibus accuratior notitia facillima fuisset, valde angustam sequuntur considerandi rationem: curant nonnisi Buddhaicam, cuius studium vel per ea migrat, quae de litteris, de arte Indorum atque adeo de fatis, quae in itinere sint experti, tradunt: v. c. ubi narrant, quomodo a regibus Indiae sint excepti, hanc rem ita exponunt, ut Buddhaica potius religio honorifice excepta esse videatur, quam ipsi peregrinatores. Arabes vel nolentes se aliorum in rebus divinis opiniones et dogmata posse aequo animo neque ferre neque observare ostendunt: quum enim religio Indorum idololatria pagana eis habeatur, alii ita sunt hac opinione obstricti, ut non pure se his rebus diiudicandis tradere possint, alii ne dignam quidem quaestione religionem Indorum putant. Graeci contra aptissimi erant ad eam diiudicandam sine ulla opinione praeiudicata, quum propter studium universum omnium rerum, tum quod eorum religio ab iisdem fere principiis, quibus Brahmanica, est profecta: sed hac in re proprio ingenio ducti res non solum animadvertere, sed etiam cogitatione percipere studebant: nolebant hunc novum fabularum orbem non singularem in rerum historia, non explicatione carentem, relinquere, quamobrem eas suis adaptabant, et quae tantum prima notione atque ut ita dicam idea cognata erant, revera eadem esse opinabantur.

Novum nobis comparandi campum aperit artis Indorum descriptio: Sinae tantum ingentibus stupent, molem tantum artificiorum Indicorum admiratione vana intuentur; Arabes ut mercatores nonnisi externum animadvertunt splendorem: illis praeterea id tantum momenti videtur, quem ad finem aedificium aliquod vel statua numque ad Buddham ornandum pertineat: his praeter admirationem splendoris et pretii propositum religionis in exstruendis templis contemtui est. Apud Graecos mirandum est, certe in iis, quae servata sunt, nihil fere de arte Indorum tradi, atque ut multa interierint, tamen quae hac de re exstabant, fieri non potest, quin parvi fuerint momenti, quum ne Strabo quidem ea digna habuerit, quae in usum suum converteret.

Quae quum ita sint, tamen Graecorum silentium non est minus grave, quam ceterorum descriptio longa. Sinis enim et Arabibus ars Indorum multo alienior fuit quam Graecis arte quam maxime imbutis, atque ea, quae his maxime mira visa essent, immensa dico saxea templa, tum temporis aut nondum existebant, aut Graecis non ultra regiones ad Indum sitas profectis fuerunt ignota.

Haec quae adhuc disseruimus, utut brevia videbuntur, et exempla potius, quam expositio, sufficient ad demonstrandum, etiam ex his itinerum descriptionibus, licet in rematas scientiae partes aberrent, tamen ingenii Graecorum cognitionem hauriri posse, atque ut ex linguarum comparatione ingenium linguae graecae intelligatur, ita ex comparatis populorum aliorum animadversionibus aliquid certe redundare ad Graecorum indolem perspiciendam: quare vel ex hac parte non est excusandum, quod hoc litterarum genus tantopere negligitur.

Restat, ut pauca de ipso hoc libello dicam. Indicon reliquias quam brevissime edere tum demum constituebam, quum pars prior iam impressa esset, quo factum est, ut in

illa Megasthenis dicta longius, quam opus erat, citarem. Quod ne lectori esset incommodius, indices copiosos addebam. Praeterea, quum plagulas typis exscriptas mihi ipsi non omnes liceret corrigere, scripturae quaedam inaequalitas ignoscatur.

Scribebam Coloniae Agrippinae
Idibus Septembr. MDCCCXLV.

I. De cognitione Indiae,

qualis ante Megasthenem apud Graecos fuerit.

Terrarum cognitio ea, quam Graecos circa Olympiadum initium fuisse consecutos maxime ex coloniarum historia intelligimus, longe diversa ab illa est, quam inspicientibus epica carmina videntur habuisse. Nam epici poëtae quum res gestas hominum, tum loca, in quibus gestae sunt res, ad pulchri sensum quasi per ludum accommodant; quo fit, ut alias res cum falso quodam colore describant, confingant alias, imo alias aetati non ignotas taceant, quum fabulas usu receptas ne attingant quidem. Itaque etiamsi Homerico tempore Indiam non ignorassent Graeci, tamen dubium esset, num epici poëtae eam memorassent, vel ex tota, quam haberent, notitia descripsissent: quam quidem leviter tantum et obscure Homerus indicat his verbis Od. I. 23—24:

Αἰθίοπες, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ᾽ ἀνιόντος [1]).

Ipsum nomen post plura demum saecula nuncupatur.

---

1) Quae explicatio saepius prolata, licet certa non sit, tamen prae ceteris, quas VV. DD. proposuerunt, maxime placet. Nam Graecos aliqua fuisse sed ea obscura Indiae notitia imbutos, omnino mirum non est, quum merces Indicas Indicis nominibus appellatas (*κασσίτερος, ἐλέφας*) communi Homericae aetatis in usu fuisse videamus. Neque in Aethiopum nomine est quod miremur: quo non Arios Indos, sed Aborigines illos Afris similes poëta signi-

Verum enim vero circa olympiadem L. et LX. Graecorum studia litteraeque omnino immutantur. Defloruit epica poësis. Vera rerum natura, quae poëtis non insciis adeo

---

ficat, quorum sedes multo latius quam postea Homerico tempore patuisse non difficile est arbitratu. Ipsae Indorum litterae aetate multo inferiore fabulis abundant, quibus Aborigines genere discrepantes et odiosi Indis describantur. Fieri aliter vix potuit, quam ut prae ceteris fabulae illae ad terras occidentales transferrentur: id quod maxime eo fit probabile, quod etiam ii, qui Indicas res primi tractaverunt, Scylax, Hecataeus, Herodotus, Ctesias, id maxime agunt, ut fabulosas illas gentes describant, et quod tum has, tum Indos in universum appellant Aethiopes. Herodotus, quasi Homerum tecte significet, *Αἰθίοπας ἀπ' ἡλίου ἀνατολέων* Indis finitimos esse dicit (VII. 70.), et ipsis Indis praeter Daradas omnibus nigrum colorem attribuit (*τὸ χρῶμα φορέουσι ὁμοῖον πάντες καὶ παραπλήσιον Αἰθίοψι* III. 101.); idem tamen Aethiopes et Indos primus accuratius distinxit. Sed etiam apud Ctesiam multi reperiuntur loci, quibus Indos Aethiopum nomine appellavit, quod igitur nomen in universum Photius videtur delevisse. Neque ante Alexandri tempus accurate distinguuntur nomina, quo nimirum latere Graecos iam non potuit Indorum atque Afrorum diversitas: ab hoc tempore Africae genti nomen Aethiopum ut proprium manet. Sed mira quaedam confusio pristino ex usu orta est: eas enim res Indicas, quas antea Aethiopicas scriptores appellaverant, ad Aethiopiam referre geographi solent, ut etiam gentes multas duplicatas videamus, alteram in India, alteram in Aethiopia habitantem, et ut ipsa nomina Indica in Aethiopia inveniamus. Exempla quaedam adiungamus: Ctesias martichoram Indicam memoraverat, et quod addidit *ἑλληνιστὶ δὲ ἀνθρωποφάγον* documento est, nomen aut Indicum aut Persicum esse (Ind. 7. cf. Bähr. p. 354.); Plinius, dum Aethiopiam describit, ibi esse martichoram dicit, ad ipsum Ctesiam auctorem provocans (h. n. VIII. 30. 3.), in qua re vix potest dubitari, quin voce Aethiopiae de India Ctesias usus sit. Scylax in descriptione Indiae (ap. Philostr. v. Apoll. III. 14, Tzetz. Chil. VII. 144. seq.) de Sciapodum fabulosa gente scripserat, quam ab Hecataeo (265. Klaus.) *ἔθνος Αἰθιοπικὸν* vocari videmus, quo nomine is, qui Scylacis auctoritatem sequi solet, vix aliud atque *ἔθνος Ἰνδικὸν* significare voluit. Neque Ctesias (Plin. h. n. VII. 2. 16.) gentem illam in India esse ignorat, sed Antipho Libycam eam appellat, dum ad ipsum Ctesiam provocat (*Κτησίας ἐν τῷ περίπλῳ Ἀσίας*, Suid. Harpocrat. s. v. *Σκιάποδες*), et scho-

ludibrio fuerat, graviter et diligenter exquiri coepit. Sed dum poësis studium scriptores relinquunt, res ab antiquis poëtis fictas credere non desinunt, quo factum est, ut

---

liasta ad Aristoph. av. 1552 etiam *γένος δέ*, inquit, *ἔστι τῶν περὶ τὸν δυτικὸν ὠκεανὸν πρὸς τῇ κεκαυμένῃ ζώνῃ*, deinde qui Libyam descripserunt, inter Libycas gentes eam enumerant, quum alii rursus in India eam esse noverint. Cf. Eudox. ap. Plin. h. n. VII. 2. 17. Cuius ipsius et aliarum fabularum originem ne coniiciamus duplicem esse, ipsa mira fabulae ratio nos prohibet. Tum Ctesiae quaedam narratio exstat (Ind. 14.), qua fabulosum Indiae fontem descripsit, quem alii scriptores esse in Aethiopia ipsius Ctesiae auctoritate firmare student. Cf. Bähr. ad Ctes. p. 309. Ctesias de Cynamolgis Indicis dixit, ipsum nomen Indicum esse affirmans (*ἐν λόγοις Ἰνδικοῖς* Aelian. h. a. XVI. 31., Pollux onomast. V. 5. 41.), Agatharchides (de rubro mari p. 44. Huds.) hunc Ctesiae locum ad verbum paene exscripsit, sed Cynamolgos inter Aethiopicas gentes collocavit, neque aliter Diodorus III. 31. Quo tamen loco Agatharchides non Ctesiam, sed Hecataeum fortasse secutus est, quem orientales terras accuratissime descripsisse opinatur. Varias deinde fabulas de crocotta fictas iisdem fere verbis repetere solent et qui Aethiopiam et qui Indiam tractaverunt: tamen sicut fabulae ita etiam nomen ab Indis originem habet, quum in sanscrita voce *carataca* (i. e. canis aureus) litteras T et K inverso ordine collocaverint Graeci, ut nomen ad similitudinem vocum *κροκόδειλος* aliarumque reddant.

Deinde facillimum erat, res Indicas et veras et fabulosas sicut in Aethiopiam, ita etiam in Libyam referre, quoniam Libya erat vera et germana hominum fuscorum sive Aethiopum sedes. Prima est ea descriptio Libyae, quae apud Herodotum IV. 168 — 199. legitur, qua miro modo res Africae et Indicae permiscentur, ut interdum altera pars ab altera non sine magna difficultate internoscatur. Exempli gratia ad Indicas res pertinet hic locus c. 192: *ἔλαφος δὲ καὶ ὗς ἄγριος ἐν Λιβύῃ πάμπαν οὐκ ἔστι*, cf. Ctes. Ind. 13. cum annot. Bährii. Deinde Herodotus transit ad commemorandas tres species murium Libycorum, quarum alteram describit his verbis: *οἱ δὲ ζεγέριες· τὸ δὲ οὔνομα τοῦτό ἐστι μὲν Λιβυκόν, δύναται δὲ κατ' Ἑλλάδα γλῶσσαν βουνοί.* Cf. Hesych. s. v. *ζεγέριες.* Mire profecto voce *ζέγερις* pseudo-Libyca res tam diversae significantur, et *μῦς* et *βουνός*, et vix potest cogitari, idem miraculum in duabus linguis inveniri. Attamen sanscrito vocabulo *giri* masculino significatur *ὄρος*, *βουνός*, feminino *μῦς*; et ipsum vocabulum *giri* (no-

Σκύλαξ παλαιὸς λογογράφος, a Strabone (p. 658.) Σκύλαξ παλαιὸς συγγραφεύς commemoratur, quamquam alio loco (p. 583.) periplum quoque eum, qui superest, Strabo non recte ei attribuit. Intelligimus autem ex illis locis, Scylacem praeter Indum, Caspapyrum et Pactyicam terram plura de fabulosis Indiae gentibus dixisse, ex quibus apud Philostratum memorantur Σκιάποδες, Μακροκέφαλοι, apud Tzetzam Σκιάποδες, Ὠτόλικνοι, Μονόφθαλμοι, Ἐνωτοκοῖται vel Ἑνοτίκτοντες.

Scylacem in India describenda *Hecataeus Milesius*, Hecataeum *Herodotus* sequitur, qui ubi Persiam descripsit, rerum Indicarum brevem enarrationem addidit (III. 98—106). Enumerantur autem ab Hecataeo in eo libro, qui inscriptus est γῆς περίοδος, haec nomina: Ἰνδός, Ὠπίαι ἔθνος παρὰ Ἰνδὸν ποταμόν, Καλατίαι ἔθνος Ἰνδικόν, Κασπάπυρος πόλις Γανδαρική, Ἀργάντη πόλις Ἰνδίας, (Fragm. 174—179. Klaus.): quibus addendi sunt Σκιάποδες (fr. 265.) et ut probabile est Pygmaei (f. 266.). Apud Herodotum memorantur (Ἰνδὸς) ποταμός III. 98, Κασπάπυρος, ἡ Πακτυϊκὴ χώρα III. 101, Γανδάριοι III. 91, Καλαντίαι sive Καλατίαι III. 38. 97, Παδαῖοι III. 99. Denique et Hecataeus et Herodotus deserta arenosa in India esse uno ore referunt (Hecat. 175, Her. III. 98, 102). Tantus trium scriptorum consensus, qui etiam in reliquiis tam paucis satis perspicitur, causam iam praebet gravissimam, ut primum reliquis duobus auctorem fuisse arbitremur. Accedit, quod nomina nulla varietate pronuntiant. Nam Indicum nomen *Caçjapapura* in vocem Κασπάπυρος immutaverunt, quae mutatio in ore Graeco minime erat necessaria. Tamen in hunc modum et Hecataeus nomen pronuntiat, et Herodotus non solum ubi Scylacis iter describit (IV. 44.), sed etiam ubi sua ipsius cognitione eum uti putares (III. 101.): nam quod nunc in Herodoti editionibus scriptum videmus, Κασπάτυρος, quia nomen sine ulla causa ita corrumpitur, in solos librarios conferri potest. Sciapodum Indicum nomen est ignotum, conversum foret *K'âjâpada;* utcunque erit, variis

tamen modis Indicum nomen poterat graece exprimi. Neque minus nomen *Καλατίαι* Hecataeus et Herodotus ex eodem fonte videntur hausisse, praecipue quum graecum nomen indico nondum noto minime possit ad litteram respondere. Deinde Scylacem et Hecataeum plane congruere, Athenaeus quoque (II. p. 70.) confirmare videtur, quum ex Scylace (*Σκύλαξ ἢ Πολέμων*) haec afferat: *ἐντεῦθεν δὲ ὄρος παρέτεινε τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὑψηλόν τε καὶ δασὺ ἀγρίῃ ὕλῃ καὶ ἀκάνθῃ κινάρᾳ*, et ex Hecataeo quae sequuntur: *καὶ περὶ τὸν Ἰνδὸν δέ φησι ποταμὸν γίνεσθαι τὴν κινάραν.* Ex Hecataeo abrupta tantum nomina et dicta supersunt, Herodoti autem ipsa ratio, qua res enarrandas disposuit, coniecturam propositam reddit probabilem. Nam pauca de India in universam praefatus, ab Indo descriptionem incipit, ex quo disponit ceteras gentes; deinde Caspapyrum reversus ab hac urbe ultimae narrationis locum definit. Et Herodotum de aliis quoque rebus non sua semper cognitione, sed etiam Hecataeo saepe auctore esse usum, quoniam res manifesta est et confessa[4]), quum alibi, tum etiam hoc loco iis, quae veteres scriptores narraverant, quasi fundamento usus, ex Persis ea exquisivisse videtur accuratius. Ad hanc percontationem solum, aut ad ultimam rem, quam narrat, referri potest, quod dicit *ὡς λέγεται ὑπὸ Περσέων, ὡς Πέρσαι φασί* III. 105., quae verba id quod exposuimus, incerta reddere non possunt.

Hoc modo quum Hecataeum et Herodotum Scylacis vestigia ubique persequi videamus, dubitare licet num notitiam Indiae eam, quae in Graecis antea fuerat, in ulla parte auxerint. Quod etiam minus exspectari potest de iis, qui Hecataei aequales erant vel successores, de Dionysio Milesio, de Charone Lampsaceno, de Hellanico Lesbio, quibus Persica, quae conscripserunt, Dionysio etiam geographicus liber (*περιήγησις τῆς οἰκουμένης* et Charoni

---

4) Ukert: Untersuchungen über die Geographie des Hecataeus und Damastes. p. 18. seq.

Αἰθιοπικά (cf. Suid. s. v. *Χάρων*) occasionem Indiae breviter describendae offerre poterant. Neque tamen ullus, qui huc spectet, locus servatus est.

Hunc primum ordinem scriptorum, quibus in Indicis rebus enarrandis omnibus Scylax fuit auctor, alter rerum Indicarum indagator *Ctesias* sequitur. Cuius relatio quatenus ex Scylace pendeat, cui popularis Cnidius vocari potest, relinquatur h. l. in dubio: scimus autem pro certo, inveniri multas res, quas Ctesias refert, iam memoratas a Scylace. Quo pertinent *Σκιάποδες* (Scylax ap. Philostr. Apoll. III. 14, Tzetz. Chil. VII. 629. seq., Ctes. ap. Suid. et Harpocrat. s. v., Plin. h. n. VII. 2. 16.), *Ὠτόλικνοι* (Scyl. ap. Tzetz. chil. 631. 638, Ctes. Ind. 31.) *Ἐνοτίκτοντες* (Scyl. et Ctes. l. l.). Utcunque haec res se habet, vera natura narrationis Ctesiae convenit cum Scylace, quum uterque res miras et monstruosas describere soleat. Iniuste tamen, quod mera mendacia fuderit, veteres scriptores plerique omnes Ctesiam increpitant atque incusant: sola enim ea narravit, quae ex Persis audivit, quibus fortasse addidit nonnulla, quae apud Scylacem legit. Hodie constat inter omnes, quos litterae Indicae non latent, plurimam partem narrationum Ctesiae cum Indicis opinionibus congruere, et propter hoc solum vituperandus videtur, quod quin verae sint illae fabulae, nullo modo dubitans, sese ipsum res incredibiles vidisse interdum affirmavit. Neve omittamus, librum Ctesiae ipsum non superesse praeter eam partem, quae fabulis maxime abundat, et mire malam esse epitomen Photii, qui Indica, meliore parte praetermissa, in similitudinem libri fabularum formaverit. Quod intelligitur ex Ind. 8: *Λέγει περὶ τῶν Ἰνδῶν ὅτι δικαιότατοι καὶ περὶ τῶν ἐθῶν καὶ νομίμων αὐτῶν* et ex Ind. 14: *Πολλὰ δὲ λέγει περὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτῶν καὶ τῆς περὶ τὸν σφῶν βασιλέα εὐνοίας καὶ τῆς τοῦ θανάτου καταφρονήσεως.* Tamen Indiam aliqua ex parte recte et perfecte eum descripsisse, inconsideratum foret contendere, quum ethnographiae, naturalis historiae, imprimis geographiae vix aliam atque

mythicam partem noverit: ipsius terrae ad Indum sitae, quam Scylax accuratius iam exploraverat, Ctesias, si quidem reliquias Indicon sequimur, fuit ignarus. Itaque fortasse nihil Indiae notitiam provexit, sed etiam ad inferiorem locum revocavit.

Deinde usque ad Alexandri tempus Graeci, quod sciamus, de India certiores non facti sunt: itaque ei, qui Indicas res per occasionem tractaverunt, priores illos scriptores videntur secuti esse. Sed ex ea, quam aliunde novimus, litterarum ratione concludere licet, eos Herodotum potius quam Scylacem et Hecataeum secutos esse. Inde igitur ducendum est id, quod Eudoxus Cnidius et Ephorus Cumanus de India tradiderunt.

Per haec duo fere saecula Graecos, ut prae ceteris hanc terram cognoscerent, fortuna mirifice iuverat: quam quidem alter ipse viderat scriptor, alter quum in aula finitimi regis per multos annos versaretur, accuratius poterat exquirere: quam rem si ponderamus, Indiae cognitionem videntur satis exiguam consecuti esse. Documento sunt multi errores eique mira ignoratione omnium rerum Indicarum orti, per quos Alexander in expeditione Indica lapsus est.

Ab *Alexandro* alterum tempus cognoscendae Indiae incipit, quo Graeci Macedonesque, quorum observandi ars et iudicium adoleverant, res eas potissimum describunt, quibus ipsi interfuerunt. Terras ad Indum sitas usque ad Vipâçam et ad Indi ostia explorant: et quamquam easdem Scylax iam viderat, tamen aetatis indole atque observatione penitus mutata, Macedones alio modo atque ille res Indicas describunt. Cuius rei sibi ipsi videntur conscii fuisse; nemo enim Scylacem vel Hecataeum, Herodotum vel Ctesiam memoravit. Omnes autem, qui hoc tempore Indicas res scripserunt, quum ipsi modo eas terras viderint, quae cis Vipâçam sitae sunt, tamen multa tradunt de toto illo spatio, quod inter Himâlajam et Taprobanen extenditur. Sed in hac parte fides eorum est exigua. Nam etsi solum id

referunt, quod ex Indis audiverunt, sano tamen in hac re iudicio carent. Idem tum factum est, quod fieri solet, quum subito terrarum notitia in immensum augetur. Alexandri enim comites tantum fere, quantum antea per saecula Graeci, aut novum iuvenerant, aut obscurum primi accuratius exploraverant: ita id quod antea in animis Graecorum interfuerat inter verum et falsum, inter credibiles res et fidem excedentes, quasi corruit: multas enim res praecipue in India ipsis oculis viderant, quas Graeci in patria relicti incredibiles et saeculis postea critici mera mendacia esse existimabant. Et quum tantam molem rerum inventarum viri docti statim scientia metiri et examinare non possent, neque ad certas leges revocare, norma quaedam deesse incepit, ad quam verum et fictum posset internosci. Ita factum est, ut nimis faciles essent ad credendum id quod Indi vaga cogitatione sibi finxerant: qua credulitate ad prima criticae artis initia revertuntur. Accessit, ut plures ex militaribus illis scriptoribus quum eruditionis expertes et ignari essent, etiam magis iudicio carerent. Neque prior illa causa credulitatis Alexandri solum scriptoribus, sed etiam Megastheni contigit, qui tamen non carebat eruditione et doctrina.

Nemo ignorat, periisse libros Baetonis, Diogneti, Nearchi, Onesicriti, Aristobuli, Clitarchi, Androsthenis ceterorumque Alexandri comitum omnium, qui de Alexandro vel de India scripserunt: attamen tantum superest, ut concludere possimus, ad veritatem eos retulisse non solum quae ipsi viderunt, sed etiam quae auditu cognoverunt, i. e. non nimium eos narrasse. Alia est quaestio, num satis retulerint, ut sufficiat Indicae terrae gentisque descriptio. Quod quantum de hac re potest iudicari, negandum est. Nam etsi topographiam non sine diligentia quadam exposuerunt, quia prae ceteris locos cognoscere erat militum, tamen levius eas res, quae ad naturalem historiam pertinent, ipsam gentem levissime tractaverunt. Facilitas quaedam mentem moresque alienae gentis explorandi et cogitatione

assequendi, quae Graecis omnino deest, maxime apud illos scriptores desideratur. Quorum ex libris intelligimus, armorum strepitum iis obtudisse observandi aciem et quietem et constantiam: qua re factum est, ut eas tantum res animadverterent, quae a moribus Graecis maxime abhorrebant, et quae maxime mirae erant. Ne gravissimas quidem res, quae ceteris omnibus quasi fundamento sunt, deorum cultum et tribuum institutionem perspexerunt, alterum enim perperam perceperunt, alteram etsi in parte quadam terrae ad Indum sitae valebat, omnino neglexerunt. Ita illi scriptores, sicut ipse Alexander Indiam attigit potius, quam perlustravit, non absolverunt Indiae notitiam, sed solum inchoarunt, quum Indiae solam partem ex parte tantum describerent,

Tantam talemque Indiae cognitionem ante Megasthenem Graeci consecuti erant.

II. De Megasthene.[5])

1. De Indico Megasthenis itinere.

Alexandri mortem quum in Persicis terris tum in India omnium rerum mutatio secuta erat. In India enim

5) De Megasthene in universum scripserunt:

G. I. Vossius, de historicis graecis. Lugd. Bat. 1651. p. 69 — 70, Lips. 1838. p. 104—105.

Fabricius: biblioth. graec. Ed. IV. 1793. T. III. p. 45.

Heeren: de Graecorum de India notitia. Comment. Goetting. X. 1791. p. 140—141.

Robertson: an historical inquisition concerning the knowledge which the ancients had of India. Basil. 1792. p. 32 — 35, vers. germ. (Berol. 1792.) p. 34. seq.

St Croix. examen critique des anciens historiens d'Alexandre le Grand. Ed. II. 1804. p. 733—737.

Wahl: Erdbeschreibung von Hindostan. 1805. T. I. p. 181—183.

K'andragupta rex Prâk'jarum[6]) imperium per magnam Indiae partem protulerat, eodem fere tempore, quo Seleucus orientalibus Antigoni provinciis occupatis magnum regnum sibi condiderat. De terris in finibus Indiae et Persiae sitis, quas Alexander occupaverat, paulo ante Antigonum mortuum bellum exortum est. De quo quas sententias inter se vehementer repugnantes VV. DD. proposuerunt, h. l. non possumus non paucis examinare. Historiarum enim scriptoribus iamdiu constare videtur, Seleucum illo bello in mediam Indiam, ulterius certe quam Alexandrum progres-

---

Vincent: periplus of the Erythrean sea 1807, T. II. p. 18—20.
Biographie universelle, ancienne et moderne. Paris. 1821. T. XXVIII. p. 111—112. (M. B—n.)
Schoell: histoire de la littérature Grecque. 1824. T. III. p. 383—384.
Clinton: fasti Hellen. 1830. T. III. p. 482—483.
A. G. a Schlegel: Ueber die Zunahme und den gegenwärtigen Stand unserer Kenntnisse von Indien. Commentatio inserta calendario Berolinensi anni 1829. p. 32—35.
P. a Bohlen: Das alte Indien. 1830. T. I. p. 68—69.
Ritter: Erdkunde. 1835. Asien T. IV. p. 481—482.
Benfey: Indien. 1840. (*Ersch* und *Gruber:* Encyclopädie der Wissenschaften und Künste. Sect. II. T. XVII.) p. 68.
Forbiger: Handbuch der alten Geographie 1842. T. I. p. 156.
Lassenius, qui passim in libris fere omnibus, quos conscripsit, de Megasthene disseruit, ex toto de eo dicet in altera parte voluminis primi antiquitatum Indicarum.

6) K'andraguptae nomen a Graecis pronunciatur *Σανδρόκοττος*, *Σανδρακύττας*, *Σανδράκοττος*, *Ἀνδρόκοττος*, accuratissime *Σανδρόκυπτος*. Cf. Schlegelii bibl. Ind. I. 245. — Prâk'jae (i. e. orientales) a Strabone, Arriano, Plinio nuncupantur *Πράσιοι*, Prasii, a Plutarcho Alex. 62. *Πραίσιοι*, quo nomine etiam Aelianus saepius usus est, a Nicolao Damasc. ap. Stob. floril. 37. 38. *Πραύσιοι*, a Diodoro XVII. 93. *Βρήσιοι*, a Curtio IX. 2. 3. Pharrasii, a Iustino XII. 8. 9. Praesides. Propius ad sonum vocis sanscritae prâkja nomen reddere Megasthenes studuit: nam in hunc modum apud Aelianum h. a. XVII. 39. nomen pronunciavit, *Πραξιακός*. Et pro eo nomine, quod nunc apud Stephanum Byz. legitur, *Πράσιοι*, quum inter voces *Πράξιλος* et *Πρᾶς* collocatum sit, restituendum videtur *Πράξιοι*.

sum esse; tum usque ad Gangem, tum ad Pât'aliputram; tum ad ipsa ostia Gangis eum pervenisse contendunt. Neque potest dubitari, quin magis et dubitassent de ista sententia et eandem spectavissent, nisi *Lassenius*, quocum *Schlegelius* consentit, argumentis ex Indico quodam libro additis, rationes historicis conturbasset.[7])

Quin facta sit expeditio bellica, nemo dubitat. Cuius rei testes sunt *Appianus* Syr. 55. et *Iustinus* XV. 4. 12. *Iustinus* tradit haec: (*Seleucus*) *transitum deinde in Indiam fecit, quae post mortem Alexandri, veluti cervicibus iugo servitutis excusso, praefectos eius occiderat. Auctor libertatis Sandrocottus fuerat* et postquam ab hac re degressus de K'andragupta dixit, narrare pergit in hunc modum: *cum quo facta pactione Seleucus, compositisque in oriente rebus, in bellum Antigoni descendit. XV, 4. 21.* Quem locum qui perlegerit, haud alicuius momenti bellum fuisse suspicabitur, et ipse Iustinus se leve bellum existimasse et in finibus tantum Indiae gestum, satis indicat his verbis: (*India,*) *quae post mortem Alexandri veluti cervicibus iugo servitutis excusso, praefectos eius occiderat*, ex quibus apparet, nomen Indiae h. l. ad eam solam partem spectare, quae ad Indum est sita. Quid, quod ipse Iustinus, vel qui Iustino auctor fuit, Seleucum in terras Gangeticas progressum esse aperte negat, quum de Semiramide I. 2. 10. haec retulerit: *Sed et Indiae bellum intulit, quo praeter illam et Alexandrum Magnum nemo intravit*? Seleuci igitur expeditionem tam levem esse arbitratur, ut ne Alexandri quidem bello Indico par sit.

Alter scriptor, qui hoc tempus tractavit, Appianus, res a Seleuco gestas enumerat Syr. 55., aperte operam dans, ut eum quam maxime efferat. Ibi legimus haec: *καὶ τὸν Ἰνδὸν περάσας ἐπολέμησεν Ἀνδροκόττῳ, βασιλεῖ τῶν περὶ αὐτὸν Ἰνδῶν, μέχρι φιλίαν αὐτῷ καὶ κῆδος συνέθετο.* Quum

7) Lassen: De pentapot. Ind. 61, A. G. a Schlegel: Berliner Kalender. 1829. p. 31. Contra dixit Benfey: Hall. Encyclop. s. v. Indien. p. 67.

finem expeditionis in laudatione ista silentio praetermiserit, et hoc solum de Seleuci rebus gestis tradiderit μέχρι φιλίαν αὐτῷ καὶ κῆδος συνέθετο, apparere videtur, res describendas non gloriosas fuisse: nam si usque ad Gangem Seleucus venisset, hoc commemorare aptissimum erat ei fini, ad quem Appianus tendebat. Sed Appianus quoque leve fuisse et solis in finibus gestum bellum existimavit: K'andraguptam enim, potentissimum regem, cui terrae ad Indum sitae non multum valebant, appellavit βασιλέα τῶν περὶ τὸν Ἰνδὸν Ἰνδῶν.

Qui tertius res Seleuci copiose narravit, Diodorus, ne verbum quidem de Indica expeditione dixit. Neque quidquam de Seleuco addidit alio loco, quo recepit hanc Megasthenis sententiam (II. 37.): διὸ καὶ τῆς χώρας ταύτης (scil. τῶν Γαγγαριδῶν) οὐδεὶς πώποτε βασιλεὺς ἐπηλυς ἐκράτησε. — Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἁπάσης τῆς Ἀσίας κρατήσας, μόνους τοὺς Γαγγαρίδας οὐκ ἐπολέμησε, quam tamen sententiam, quum Megasthenis eam esse non dixerit, etiam suam ipsius esse Diodorus indicavit.

His igitur expositis manifestum est, eos scriptores, qui Seleuci res ceteroquin bene cognitas habent, Indicam eius expeditionem prorsus ignorasse. Neque minus, qui rerum Indicarum periti fuerunt. Megasthenes, si narrationum rationem spectas, eo tempore in Indiam legatus profectus esse videtur, quo reges inter se in amicitia erant, i. e. post bellum finitum: narrat tamen ipse, praeter Alexandrum nunquam hostem esse in Indiam profectum. Sed etiamsi legationem ante ortum bellum ponamus, mirum tamen est, quod Strabo, Arrianus, Diodorus nihil de Seleuco addiderunt. (Strab. 686, Arr. Ind. 5. 7, 9. 10—11, Diod. II. 37.) Quos tamen, sicut Diodorum, Gangeticae expeditionis ignaros fuisse, ex locis compluribus perspicuum est, quibus illius mentio fieret necesse erat. Uterque enim quotiescunque Alexandri expeditionem memoravit, ne verbum quidem de Seleuco addidit, Indiam usque ad Vipâçam uterque dixit notam esse, reliquam partem non cognitam

(Strab. 702, Arr. Ind. 6. 1.); Arrianus Ind. 5. 3. suspicatur, Megasthenem non multum Indiae peragrasse πλήν γε ὅτι πλεῦνα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες, quo loco Megasthenem cum Seleuco comparare multo et facilius erat et aptius; Strabo, qui idem Seleuci imperium p. 689. Macedonicum appellavit, tamen Alexandrum spectans Macedonicam pluries expeditionem memorat (686, 689, 699.), quam igitur cum alia confundi non posse confidit, Menandrnm cum solo Alexandro comparat, et quasi admirabile et inauditum sit, eum ipsam Vipâçam transiisse et pervenisse usque ad Iamunam narrat. (Strab. 516 cf. Lassen, zur Geschichte der Griechischen und Indoscythischen Könige p. 231.) Neque Plutarchus magna Seleuci expeditionis Indicae gnarus est; nam de magno Prâk'jarum exercitu locutus addit haec: καὶ κόμπος οὐκ ἦν περὶ ταῦτα. Ἀνδρόκοττος γὰρ ὕστερον οὐ πολλῷ βασιλεύσας Σελεύκῳ πεντακοσίους ἐλέφαντας ἐ δ ω ρ ή σ α τ ο, καὶ στρατοῦ μυριάσιν ἑξήκοντα τὴν Ἰνδικὴν ἐπῆλθεν ἅπασαν καταστρεφόμενος. Alex. 62. Neque ceteri rerum Alexandri scriptores ne levissime quidem indicant, aliud post Alexandrum gravius bellum in India esse gestum. Tamen tantae rei memoriam, quae Macedonibus et Graecis nescio quos spiritus attulisset, illo tempore interiisse, vix potest cogitari. Interire quidem potuit eorum memoria, quae Graeci Bactriae reges in India gesserant, quum Bactriani immenso spatio et per multas barbaras gentes a societate Graecae vitae Graecarnmque litterarum exclusi essent: contra Seleuci tempore Macedones disiecti ipso bello conveniebant, ita ut quae alii gesserant, aliis totique Graeciae esse incognita non possent.

Si examinamus hoc alterum, quam fidem expeditio in Gangeticas terras facta per sese habeat, hanc nullam omnino esse videmus. Nam Alexandri bellum documento iam fuerat, Indicum bellum non brevi tempore ad finem posse perduci: attamen, etsi cum regibus populisque exiguae potentiae Alexander pugnaverat, non amplius quam ad Vipâçam erat progressus, et de magno Prâk'jarum exercitu

certiores facti, invicti milites animum demiserant. Seleuco regnante Prâk'jarum imperium tanto maius erat factum, quanto inferior Seleucus erat Alexandro. Accedit, quod in orientalibus regni finibus Antigonus ei hostis erat, cui ut Seleucum ex provinciis sibi ereptis expelleret, nihil nisi otium deerat. In tantis angustiis versatus quomodo in Gangeticas terras poterat tantam expeditionem suscipere, cui ne Alexander quidem par fuerat? Certius est argumentum in pace, quae detrimento non parvo Seleuci facta est, quum non modo eis terris Indicis, quas Alexander expugnaverat, sed etiam Arianae magna parte cederet[8]: cuius damni tota compensatio D elephanti fuerunt, quorum K'andraguptas habebat novem millia. Plin. h. n. VI. 22. 5.

Ita quum ex omni parte multae causae conveniant, quae Seleucum in interiorem Indiam profectum esse negent, coniecturae illius solum argumentum est Plinii locus (h. n. VI. 21. 8.), quo postquam ex Baetone et Diogneto spatia a portis Caspiis usque ad Vipâçam enumeravit, Plinius addidit haec: *Reliqua inde Seleuco Nicatori peragrata sunt: ad Hesidrum CLXVIII. mill, Iomanem amnem tantumdem. Exemplaria aliqua adiiciunt quinque mill. pass. Inde ad Gangem CXII. mill. Ad Rhodapham CXIX. mill. Alii CCCXXV. mill. in hoc spatio produnt. Ad Calinipaxa oppidum CLXVII. D. Alii CCLXV. mill. Inde ad confluentem Iomanis amnis et Gangis DCXXV. mill. Plerique adiiciunt XIII. mill., ad oppidumque Palibothra CCCCXXV. Ad ostium Gangis DCXXXVIII. mill. pass.* Si qui forte putent, tam accurate Plinium scripsisse, ut rem omnibus veteribus ignotam solus possit confirmare, constantiae causa usque ad ostia Gangis Seleucum progressum esse agnoscant: quod certe patet ex voce „*reliqua*", si cum iis, quae sequuntur, coniungitur. Ad hanc difficultatem accedit altera in voce peragrare posita: nam peragrare non est vo-

8) Strab. 689: *ὕστερον καὶ τῆς Ἀριανῆς πολλὴν ἔσχον οἱ Ἰνδοὶ λαβόντες παρὰ τῶν Μακεδόνων*. Cf. Strab. 724, Plut. Alex. 62, Iustin. XV. 4. 21, App. Syr. 55, Plin. VI. 22. 7, 23. 9.

cabulum, quo solo expeditio bellica significetur. Contra facile intelligitur, alio quoque modo istum locum posse explicari, ita quidem, ut Plinio negligentia quaedam et ambiguitas orationis imputetur, sed quis est, qui neget, Plinium sexcenties negligenter et ambigue scripsisse? Seleuco Nicatori est dativus commodi, qui dicitur: pro Seleuco reliqua peragrata sunt. Quae explicatio ab omni parte probatur: Megasthenes enim, Deimachus et Patrocles pro Seleuco Indiam peragraverunt, quos tamen ipsos Plinius brevitatis causa non enumeravit, eodem modo, quo antea Alexandrum, h. l. Seleucum memorans. Deinde etiam Megasthenem scimus spatia ab Indo secundum viam regiam usque ad Pât'aliputram et ad ostia Gangis enumerasse, quae quidem Strabo, quum solam Indiae longitudinem indicare sibi proposuisset, non tam accurate quam Plinius retulit. (Strab. 689. cf. 69. Arr. Ind. 3. 7.) Explicationis nostrae aut documentum aut refutatio erit numerorum, qui apud Plinium et Strabonem leguntur, convenientia aut discrepantia. Sed ei numeri, qui ad priorem viae partem usque ad Pât'aliputram pertinent, inter se comparari non possunt: etenim Plinius in aliis libris alios jam invenit numeros, et quos tradit, maximam partem falsos et immodicos esse apparet: neque possunt ad plenum stadiorum numerum revocari praeter DCXXV. mill. pass., quae accurate V. millibus stadiorum respondent. Attamen fieri fortasse poterat, ut veri numeri restituerentur, nisi Rhodaphae et Calinipaxae urbium obscuritate firmum quoddam fundamentum emendationi deesset. Certius iudicari potest de altera viae parte, quae est a Pât'aliputra usque ad ostia Gangis: quam Plinius DCXXXVIII. mill. pass. tradit efficere. Neque quisquam, hunc quoque numerum falsum esse, non videt; nam quum spatium illud incertius esset cognitum, plenus stadiorum numerus referri debebat. Sed legendum est DCCXXXVIII., de qua emendatione vix quisquam dubitabit, qui stadiorum et passuum comparationem semel instituerit: nam et paullulum tantum immutatum est, et nume-

novimus satrapiam Arachosiae et Gedrosiae adeptum esse olympiadis CXIV. anno altero, quam etiam obtinuisse eum olymp. CXVI. anno primo ex Diodoro (XIX. 48.) discimus: sed amplius veteres nihil de eo tradiderunt. Neque certius ex reliquiis Indicon de vita Megasthenis iudicari potest. Id quod scire gravissimum est, num Alexandri expeditioni Indicae iam interfuerit, dubium est vel potius ad fidem difficile. Cui coniecturae hoc solum ansam dare potest, quod Nilum et Danubium cum Indo et Gange comparavit (Arr. exp. Al. V. 6. 10.), sed quum comparatio ista fortasse solius Eratosthenis sit, quem una cum Megasthene Arrianus laudavit, deinde, quum ne levissime quidem, sese illi expeditioni interfuisse, ullo loco indicaverit, postremo, quum per errorem Vipâçam dixerit in Irâvatim influere, (Arr. Ind. 4. 8,), de qua re Alexandri comites omnes consentiunt, nihil fere est illa coniectura incertius.

Neque hoc alterum certius potest expediri, quae fuerit causa, ob quam Seleucus legatum ad K'andraguptam miserit.[11]) Eadem in dubitatione tempus legationis relinquitur: quum autem dubitari non possit, quin missa sit inter amicitiam regum, existimandum est, eam pertinere ad id tempus, quod inter pacem factam et K'andraguptam mortuum vel inter annos CCCII. et CCLXXXVIII. interest. Qua in re dubia minime errabimus, si medium annum i. e. CCLXXXXV. a. Chr. (Olymp. CXXI. ann. II.) statuerimus.[12])

---

11) Parum expedit hanc rem Plinius hoc loco: *India patefacta est — — et aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati (sicut Megasthenes et Dionysius a Philadelpho missus ex ea causa) vires quoque gentium prodidere.* VI. 21. 3.

12) *Clinton.* fast. Hell. III. p. 482. not. z. Megasthenem Indica conscripsisse contendit paulo ante annum CCCII, sed confidit perperam, missum esse Megasthenem, ut pacem conficeret. Quae coniectura ad veritatem minime videtur accedere; primum enim nusquam memoratur, Megasthenem pacis interpretem fuisse, deinde Pât'aliputram profectus est ibique diutius moratus, postremo eiusmodi est narratio, ut intelligamus, Megasthenem amice et sine ulla dissimulatione exceptum fuisse.

Paulo certius quam de anno, de tempore anni dici potest: nam ex eo, quod de latitudine Gangis et Çôn'ae retulit [13]), intelligimus eum pluvio tempore Pât'aliputrae fuisse. Qua quidem re non probatur, non diutius ibi eum moratum esse: imo exstat causa, licet sit levior, ob quam putes eum Pât'aliputrae fuisse iam veris tempore. Descripsit enim conventum Brahmanarum [14]), qui anni Indici die primo (i. e. mense K'aitra vel Martio) convenirent, ut de anni temporibus vaticinarentur, i. e. ut calendarium constituerent.

Minus est dubium, quas Indiae partes viderit. Et per sese et quia accuratius, quam ullus Alexandri comes vel alius Graecus, Cabuliae et pentapotamiae flumina enumeravit [15]), constat per has terras eum profectum esse. Deinde scimus eum regiam viam secutum [16]) usque ad Pât'aliputram pervenisse. Neque tamen videtur praeter has ullam Indiae partem conspexisse; et ipse confitetur (Strab. 689.), sese inferiorem partem Gangeticae terrae auditu tantum et fama novisse. Vulgo eum opinantur etiam in castris Indicis moratum esse, in alia igitur regione non amplius cognita: quae tamen opinio in depravata quadam lectione posita est, quam editiones Strabonis praebent. In omnibus enim codicibus Strabonis (p. 709.) legitur hoc: *Γενομένους δ' οὖν ἐν τῷ Σανδροκόττου στρατοπέδῳ φησὶν ὁ Μεγασθένης, τετταράκοντα μυριάδων πλήθους ἱδρυμένου, μηδεμίαν ἡμέραν ἰδεῖν ἀνηνεγμένα κλέμματα πλειόνων ἢ διακοσίων δραχμῶν ἄξια.* Sola discrepat versio Guarini et Gregorii his verbis: „Megasthenes refert, quum in Sandrocotti castra venisset — — vidisse", ex quibus apparet, interpretem scriptum invenisse *γενόμενος*. Sed quum versio illa vix uni auctoritate codici par sit, et quum vox *γενομένους* in vocem *γενόμενος* faci-

---

13) Arr. Ind. 4. 7, 10. 5. Strab. 702, Plin. h. n. VI. 22. 1.

14) *Μεγάλη λεγομένη σύνοδος τῶν φιλοσόφων.* Strab. 703, Arr. Ind. 11. 4 — 6, Diod. II. 40.

15) Arr. Ind. 4. 8 — 12.

16) Cf. Strab. 689. et Plin. h. n. VI. 21. 8, quem locum Megastheni modo attribuimus.

lius, quam γενόμενος in γενομένους immutari potuerit, nulla omnino est causa, cur a lectione omnium codicum recedamus. Quorum scripturam vana coniectura sollicitavit Casaubonus, substituendum esse contendens γενόμενος, quum constet ex Strabone et Arriano V. 6. 2., Megasthenem ad Sandrocottum missum fuisse; quae causa nihil omnino probat. Tamen a Casauboni tempore scriptura γενόμενος haud recte vulgata mansit.

Disputetur simul de alio loco, ex quo Megasthenem etiam ad Porum profectum esse suspiceris. Legitur enim apud Arrianum (Ind. 5. 3.) hoc: Ἀλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκέει μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρης, πλήν γε ὅτι πλεῦνα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες. Ξυγγενέσθαι γὰρ Σανδρακόττῳ λέγει τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν καὶ Πόρῳ (sic) ἔτι τούτου μέζονι. Sed etiamsi omiseris, Porum ante Seleuci regnum iam interfectum fuisse (Diod. XIX. 14.), Megasthenem igitur non in illa legatione, sed forte viginti annis ante potuisse cum eo convenire, tamen restat duplex in illo loco absurda sententia. Absurdum enim erat contendere, Megasthenem, quia cum Poro convenerit, maiorem Indiae partem Alexandro peragrasse, absurdius etiam, maiorem dicere Porum, quam K'andraguptam, quem ipse Arrianus modo appellavit τὸν μέγιστον βασιλέα τῶν Ἰνδῶν. Propter hanc sententiae istius perversitatem *Lassenius*, quem alii sunt secuti, coniecit (pentap. Ind. 44.) *locum istum Arriani a scriba quodam esse profectum, qui Porum, quem semper in ore ferunt Graeci, ubi de India sermo fiat, h. l. omissum esse aegre ferens verba ista addiderit.* Quod vereor ne audacius V. D. suspicatus sit, quam verius; tametsi certum est, Arrianum id, quod nunc legitur, non potuisse scribere. Sed facilius, nisi fallor, locus ita potest emendari, ut sanam sententiam habeat: ita enim legendum videtur: Ξυγγενέσθαι γὰρ Σανδρακόττῳ λέγει, τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, καὶ Πώρου ἔτι τούτῳ μέζονι, quam emendationem per sese probari omnesque difficultates expedire arbitror.

Megasthenem saepius in Indiam profectum esse, recentiores scriptores uno ore omnes Robertsonium secuti solent contendere: tamen ut certa sit haec opinio, multum deest. Nam quod Arrianus narravit exp. Alex. V. 6. 2.: *Πολλάκις δὲ λέγει (Μεγασθένης) ἀφικέσθαι παρὰ Σανδράκοττον τὸν Ἰνδῶν βασιλέα,* quaestionem non solvit: hoc enim voluisse potest, Megasthenem in una illa legatione K'andraguptam saepius adiisse. Neque ex orationis contextu altera apparet explicatio. Neque certe praeterea ullus scriptor plura eius itinera commemoravit, etsi commemorandi occasio minime defuit, neque in ipsis eius Indicis plurium itinerum levissimum vestigium invenitur. Sed forte dicat quispiam, repugnare accuratam, quam ille habuerit, omnium rerum Indicarum cognitionem; quam tamen, si credideris eum per tempus non exiguum Pât'aliputrae commoratum fuisse, aeque explicabis ac si pluries in Indiam eum profectum esse putaveris. Quae igitur Robertsonii coniectura incerta videtur, ne dicam, ad fidem difficilis.

2. De Indicis Megasthenis eorumque argumento.

Opus illud, quod ut scriberet, iter Megastheni occasionem praebuit, inscriptum erat *τὰ Ἰνδικά*. Ex quo ita, ut libri numerus indicetur, hi loci afferuntur:

Athen. IV. p. 153. *Μεγασθένης ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἰνδικῶν τοῖς Ἰνδοῖς φησιν ἐν τῷ δείπνῳ παρατίθεσθαι ἑκάστῳ τράπεζαν· ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθήκαις· καὶ ἐπιτίθεσθαι ἐπ' αὐτῇ τρυβλίον χρυσοῦν, εἰς ὃ ἐμβαλεῖν αὐτοὺς πρῶτον μὲν τὴν ὄρυζαν ἑφθήν, ὡς ἄν τις ἑψήσειε χόνδρον, ἔπειτα ὄψα πολλὰ κεχειρουργημένα ταῖς Ἰνδικαῖς σκευασίαις.*

Clem. Alex. Strom. I. p. 132. Sylb. *Φανερώτατα δὲ Μεγασθένης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σελεύκῳ τῷ Νικάτορι συμβεβιωκὼς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν ὧδε γράφει· Ἅπαντα μέντοι τὰ περὶ φύσεως εἰρημένα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, λέγεται καὶ παρὰ τοῖς ἔξω τῆς Ἑλλάδος φιλοσοφοῦσι· τὰ μὲν παρ'*

Ἰνδοῖς ὑπὸ τῶν Βραχμάνων, τὰ δὲ ἐν τῇ Συρίᾳ ὑπὸ τῶν καλουμένων Ἰουδαίων.

Ioseph. contra Apion. I. 20. et antiq. Iud. X. 11. 1.: *Συμφωνεῖ καὶ Μεγασθένης ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν, δι' ἧς ἀποφαίνειν πειρᾶται τὸν προειρημένον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων* (i. e. *Ναβουχοδονόσορον*) *Ἡρακλέους ἀνδρείᾳ καὶ μεγέθει πράξεων διενηνοχέναι· καταστρέψασθαι γὰρ αὐτόν φησι καὶ Ἰβηρίαν.*

Cf. G. Syncell. T. I. p. 419. Bonn. *Τὸν Ναβουχοδονόσορ ὁ Μεγασθένης ἐν τῇ δ' τῶν Ἰνδικῶν Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον ἀποφαίνει* etc.

Reliquiae, quum ab aliis scriptoribus alio ordine coniungantur, non sine difficultate quadam apte disponuntur. Is locus, quem ex Athenaeo attulimus, convenire videtur huic Strabonis loco: *Τἄλλ' οὐδ' ἄν τις ἀποδέξαιτο· τὸ μόνους διαιτᾶσθαι ἀεὶ καὶ τὸ μὴ μίαν εἶναι πᾶσιν ὥραν κοινὴν δείπνου τε καὶ ἀρίστου, ἀλλ' ὅπως ἑκάστῳ φίλον* **(p. 709.). Itaque morum Indicorum descriptionem, cui insertus est locus laudatus, ad alterum Megasthenis librum referendam esse arbitror. Libri tertii locus, quem Clemens Alex. affert, ei Megasthenis narrationi respondet, quae apud Strab. 713. exstat:** *Τὰ δὲ περὶ φύσιν τὰ μὲν εὐήθειαν ἐμφαίνειν φησίν· -- περὶ πολλῶν δὲ τοῖς Ἕλλησιν ὁμοδοξεῖν.* **Qui locus et ipse, et tota, qua continetur, relatio (711—714., 718.) ad tribuum descriptionem (p. 703—707. seq.) pertinet, id quod apparet ex his verbis ab initio positis:** *περὶ δὲ τῶν φιλοσόφων λέγων -- φησίν* **etc. Accuratius denique libri quarti locus a Iosepho et Syncello memoratus convenit maiori, qui apud Strabonem 686. legitur:** *Ναυοκοδρόσορον δὲ τὸν παρὰ Χαλδαίοις εὐδοκιμήσαντα Ἡρακλέους μᾶλλον, καὶ ἕως Στηλῶν ἐλάσαι*, **quocum alius cohaeret, qui apud Arrianum Ind. 7—10. exstat. Quod quum ita sit, libro quarto de historia, deis sacrisque Indorum dixisse videtur. Liber primus, nusquam tamen memoratus, partem continuisse videtur eam, quae ad geographiam et typographiam spectat: quae coniectura per sese probabilis initio epitomes**

Diodori (II. 35. seq.) confirmatur. Quamquam ita circa eas partes, quae certum locum habent, ceterae quae restant collocari ac disponi possunt, probabilius alia, alia incertius, tamen hoc modo demonstrari nequit, Megasthenis Indica quatuor tantum libros continuisse.

Nulla est causa, propter quam Megasthenem Attica dialecto usum esse aut dubitemus aut negemus. Quod a quibusdam[17]) negatum est propter hunc Eusebii locum: *Εὗρον δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀβυδηνοῦ περὶ Ἀσσυρίων γραφῇ περὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορ ταῦτα· Μεγασθένης δέ φησι, Ναβουκοδρόσορον Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγονότα ἐπί τε Λιβύην καὶ Ἰβηρίην στρατεῦσαι· ταύτας οὖν χειρωσάμενον ἀπόδασμον αὐτέων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικίσαι. Μετὰ δὲ λέγεται πρὸς Χαλδαίων, ὡς ἀναβὰς ἐπὶ τὰ βασιλήϊα κατασχεθείη θεῷ κ. τ. λ.* (praep. ev. IX. 41. ed. Colon. 1688. p. 456. D.). Nam quum hanc sententiam *μετὰ δέ* etc. ad verbum ex Megasthene exscriptam VV. DD. putarent, eius libros ionice scriptos coniiciebant. Cui opinioni est opponendum, totum hunc locum Abydeni esse, itaque solum id ex Megasthene esse sumptum, quod oratione obliqua Abydenus ei attribuit, et unde directa oratio coeperit, i. e. verbis *μετὰ δέ*, Abydeni iterum incipere narrationem. Quod si ullo modo dubium esse posset, argumentum loci a Megasthenis Indicis alienum, maxime si id cum aliis locis eiusdem argumenti conferres, qui apud Strabonem 687. et Iosephum l. l. exstant, ostenderet, Megasthenem solius brevis sententiae *Ναβουκοδρόσορον — κατοικίσαι* fuisse auctorem. Hoc loco expedito, unus restat ad verbum expressus apud Clementem Alex. (Strom. I. p. 132. Sylb.), in quo ionismi ne vestigium quidem ullum inest.

Simul quam praeter hunc loci ad verbum exscripti non exstent, et quum ne veterum quidem testimoniis adiuvemur, de oratione Megasthenis nonnisi incertius iudicare possumus,

---

17) Vales. ad l. l., Larcher. chron. Herod. VII. p. 170. et Clinton. fast. Hell. p. 307., qui tamen ipse sententiam mutavit III. p. 483.

Alexandri aetate, qua *πολυγραφία* quaedam et *πολυϊστορία* in litteras Graecas permanare coepit, et qua multi viri ingenii et doctrinae expertes libros edunt, materies atque oratio iam non aequabiliter coluntur: apud alios enim materiem oratio, apud alios orationem materies superat, ita ut apud illos oratio inflata et inanis inveniatur, apud hos exilius et iniucundius res consarcinentur potius quam describantur. Etsi, quatenus his Megasthenes sit annumerandus, nescimus, tamen ex pluribus locis, qui ad similitudinem catalogi propius, quam plenae descriptionis accedunt, coniicere possumus, eum quoque res magis, quam compositionem et dictionem respexisse. Quae res praeter epitomas nescio an causa fuerit principalis, cur Megasthenis libri perditi sint.

Singulas Megasthenis narrationes h. l. summatim tantum enumerare possumus et ad hunc solum finem, ut uno in conspectu omnes videantur: singularum omnium explicatio ei reservetur, qui forte Megasthenis reliquias cum commentariis editurus sit. Itaque id solum paulo longius exponemus et cum narratione ceterorum Graecorum comparabimus, quod opus erit, quo Megasthenis fidem et pretium recta ratione metiamur.

Geographiam Indiae scribere coepit finibus recte enumeratis[18]). Deinde transit ad magnitudinem Indiae describendam, de qua primus inter omnes Graecos rectius iudicavit[19]), neque eam postea ullus, si universum spectas, accuratius definivit[20]). Item primus et Daimacho excepto

18) Diod. II. 35, Arr. exp. Alex. V. 6. 4.

19) Herodotus III. 94. dixerat: *Ἰνδῶν δὲ πλῆθος πολλῷ πλεῖστόν ἐστι πάντων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ἀνθρώπων*, Ctesias, Indiam magnitudine reliquae Asiae non disparem esse. Neque multo certiores facti sunt de ambitu Indiae Alexandri comites: narrat enim Onesicritus, Indiam esse tertiam partem orbis terrarum, Nearchus, iter per campum esse quatuor mensium. Strab. 689, Arr. Ind. 3. 5—6.

20) Accuratius solus Patrocles Megastheni aequalis narrat, per XV. millia stad. Indiam ab occidente ad orientem extendi. Strab. 68, 69, 689.

solus ex omnibus Graecis novit Indiae formam, de qua ii, qui ante Alexandrum scripserunt, nihil omnino, quod sciamus, certius dicere erant ausi, et cuius Macedones tam fuerant ignari, ut errore maximo longitudinem ab occidente ad orientem, a septentrionibus meridiem versus esse latitudinem putarent[21]. Latitudinem dicit XVI. millia stad. explere[22], addens, quo modo hoc spatium computaverit: ab Indo enim usque ad Pât'aliputram columnas milliarias X. mill. stad.[23]) indicare, reliquum spatium usque ad mare porrectum VI. mill. stad. ex computatione nautarum effi-

21) Erroris causa non latet. Macedones enim ad Vipâçam progressi certiores erant facti, orientem versus Indiam per spatium ingens extendi, deinde secundo flumine ad meridiem profecti, breviore itinere mare invenerant. Ab hoc tempore hic esse Indiae latitudinem, longitudinem illic opinabantur, omittentes, litus ulterius ad meridiem posse flecti. Error iste expeditione Alexandri ortus vel certe confirmatus, quo Indiae forma omnino corrumpitur, ab Eratosthene totam Graecorum geographiam pervadit.

22) Arr. Ind. 3. 7—8, Strab. 69, 689. Huc etiam pertinere supra exposuimus varia spatia, quae Plinius h. n. VI. 21. 8. prodidit.

23) Legendum esse apud Strabonem p. 689. καταμεμέτρηται σχοινίοις καὶ ἔστιν ὁδὸς βασιλικὴ σταδίων μυρίων, neque quod in omnibus codd. invenitur δισμυρίων, nihil dubitationis habet. Deinde in omnibus Strabonis codd. legitur σχοινίοις, et apud Arrianum, qui eundem locum ex Megasthene exscripsit (Ind. 3. 4.), in omnibus σχοίνοις. Quamvis nihil in utraque lectione possit reprehendi, tamen vocem σχοίνοις mutare facilius erat, quam immutare σχοινίοις. Straboni enim mirum videri poterat, schoeni mensuram, qua Graeci uti assueverant, in India adhiberi. Convenit autem schoenus, qui Eratostheni est mensura quadraginta stadiorum (Plin. h. n. XII. 30.). accurate cum Indica jôg'anae mensura, quae quatuor crôças continet. Duplicem vulgo longitudinem jôg'anae attribui non ignoro, sed etiam minorem quum ipsi Indi agnoscunt (cf. As. Res. V. 105.), tum Sinenses peregrinatores (cf. Foe-koue-ki 87—88.) et ipse Megasthenes hoc loco Strabonis (708.): Οἱ ἀγορανόμοι ὁδοποιοῦσι καὶ κατὰ δέκα στάδια στήλην τιθέασι τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλούσας. Quo ex loco hoc certe apparet, decem stadia aliquam Indicam mensuram aequare, quae alia atque minor illa crôça esse non potest.

cere. Quod spatium, etsi re vera media Indi pars a Gangis ostiis non amplius XIII. mill. DCC. stad. abest, tamen si computationis illius rationem habemus, videtur quam accuratissime indicavisse. Quanto autem intervallo Himâlaja mons ab australi Indiae fine distaret, Megasthenes iam minus accurate poterat dicere, quum in hoc spatio terrae natura illi computationi minus conveniret. Quod igitur intervallum, quod recta via non amplius XVI. mill. CCC. stad. explet, et si Taprobanen insulam annumeraveris, XVII. mill. D. stad. aequat, XXII. mill. CCC. efficere contendit[24]), qui

24) Arr. Ind. 3. 8, Strab. 68—69, 690. Plinius h. n. VI. 21. 2. refert, Indiam a septentrionibus ad meridiem per spatium vicies et octies centenorum quinquaginta mill. pass. extendi. Qui numerus, quamquam XXII. mill. CCC. stad. non accurate respondet, sed XXII. mill. DCCC. stad. aequat, tamen ad eum numerum, quem Megasthenes dixit, propius quam ad alium ullum accedit.

Ab eis numeris, quos Arrianus et Strabo uno ore tradunt, Diodorus II. 35. mire discrepat: latitudinem enim ait XXVIII. mill. stad., longitudinem XXXII. mill. explere. Inconsideratum esset negare, Megasthenem etiam maiores Diodori numeros indicavisse, quia Arrianus numero haec ipsa verba addidit ἵναπερ το βραχύτατον αὑτοῦ et ἵναπερ τὸ στενώτατον αὑτοῦ Ind. 3. 7, 3. 8, et quia Strabo latitudinis numero addidit ᾗ βραχύτατον (p. 689.) et de longitudine, Megasthenem et Daimachum spectans, diserte dixit hoc: οἳ καθ᾽ οὓς μὲν τόπους δισμυρίων εἶναι σταδίων τὸ διάστημά φασι τὸ ἀπὸ τῆς κατὰ μεσημβρίαν θαλάττης, καθ᾽ οὓς δὲ καὶ τρισμυρίων (68—69.). Attamen dubitari nequit, quin minorem numerum Megasthenes, Daimachus maiorem rectum existimaverit: nam et Arriano maior non memoratu dignus est visus, et Strab. 690. aperte hoc dixit: Μεγασθένους καὶ Δηϊμάχου μετριασάντων μᾶλλον· ὑπὲρ γὰρ δισμυρίους τιθέασι σταδίους τὸ ἀπὸ τῆς νοτίου θαλάττης ἐπὶ τὸν Καύκασον, Δηΐμαχος δ᾽ ὑπὲρ τοὺς τρισμυρίους κατ᾽ ἐνίους τόπους, quibus verbis ab hac sententia Megasthenem plane excludit. Et p. 72, ubi Daimachi XXX. mill. pass. memoravit, de Megasthene ne verbum quidem dixit. Neque minus de latitudine Indiae solam mensuram XVI. mill. stad. Megasthenes veram habuisse potest. Nam non solum Strabo (689.) et Arrianus (Ind. 3. 7.) maiorem Megasthenis numerum non commemorarunt, sed etiam Hipparchus apud Strab. 69., quo loco demonstravit Patroclem fide esse indi-

tamen numerus illi modo computandi satis accurate videtur respondere.

Altero quoque modo Indiae magnitudinem Megasthenes descripsit. Asiam enim ad Africum sitam in quatuor partes sibi dividit, exquibus contendit eam, quae a mari ad Euphratem pateat, esse minimam, alias duas, quae terras inter Indum et Euphratem comprehendant, coniunctas vix pares esse Indiae[25]).

Postremo astronomice indicavit terrae situm et ambitum, apud Strabonem 76. memorans haecce: ἐν τοῖς νοτίοις μέρεσι τῆς Ἰνδικῆς τάς τε ἄρκτους ἀποκρύπτεσθαι, καὶ τὰς σκιὰς ἀντιπίπτειν[26]). Alterum fieri in extrema Indiae parte, quae meridiem versus sita est, alterum in omnibus regionibus ab tropico ad meridiem sitis, nemo est qui nesciat.

Inter eos locos, qui ex Megasthenis Indicis supersunt, ad topographiam et chorographiam non multi pertinent. Qui non solum ad eas regiones spectant, quas ipse peragravit Megasthenes, sed ad totum spatium ab Himâlaja

gnum, quia Indiae magnitudinem minorem quam Megasthenes indicaverit, solam mensuram XVI. mill. stad. tradidit, quo loco ut probaretur id, quod Hipparchus voluit, maximus numerus erat aptissimus. — Maiores ita ortos existimaverim numeros, ut ad occidentem Megasthenes annumeraverit Indiae Cabuliam et eam Arianae partem, quam Seleuco K'andraguptas ademit, ad septentriones finitimas gentes, v. c. Uttaracuros, quorum ipse alio loco mentionem fecit.

Id quod de latitudine Indiae Megasthenes dixit, per totam Graecorum geographiam perpetuum mansit, ita ut ne Ptolemaeus quidem, qui Indiam per XVI mill. DCCC. stad. extendi putat, aliquantum dissentiat. Sed longitudinis mensuram, quam indicavit, omnes reiecerunt, ne opinionem omnium veterum offenderent, qui zonam torridam putabant habitari non posse, aut Indiam ponerent (sicut Hipparchus) cum manifesto errore multo longius septentriones versus.

25) Arr. exp. Alex. V. 6. 2—3.

26) Cf. Diod. II. 35, Plin. h. n. VI. 22. 6. Ex scriptoribus Alexandri similia contenderant Nearchus et Onesicritus, et qui modum excessit, Baeto. (Strab. 77, Plin. l. l.) Cf. Lassen. institut. linguae pracriticae. Append. p. 2.

usque ad Taprobanen extentum; ad flumina Indica plerique.

Fluminum Indicorum magnitudo mature occidentales gentes in admirationem converterat. Quod de Indo Scylax et Hecataeus retulerunt, nescimus, Ctesias (Ind. 1.) latitudinem ei XL. et CC. stad. attribuit. Magnitudinis in hunc modum augendae imprimis haec causa fuisse videtur, quod Persis, qui Ctesiae erant auctores, Indiae flumina tanto maiora visa sunt, quanto minora et rariora Persica fuere. Mirabundi Macedones, quorum expeditio pluvio tempore est facta, contuebantur Indi magnitudinem et fluminum in Indum influentium, neque mirari possumus, quod perpetuam eam esse vel existimaverunt vel simulaverunt, et quod in describendo Gange etiam maiore omnem modum excesserunt[27]).

Falsam opinionem de hac re ne Megasthenes quidem Graecis sustulit, quum idem de pluvio tempore diceret. Itaque Indum retulit maiorem esse Nilo et Danubio et omnibus Asiae fluminibus, quae in mare mediterraneum influerent, solo Gange minorem[28]). Certa autem latitudinis mensura non iam exstat. Flumina, quae in Indum influerent, quindecim enumeravit (Arr. exp. Alex. V. 6. 11.), quae nomina apud Arrianum (Ind. 4. 8—12.) legimus omnia:

---

27) Error ille magnum habuisse eventum videtur. Alexandrum enim, quum a copiis ut rediret coactus esset, nemo ignorat, exercitum non in Persiam duxisse, sed mutato tantum itinere per immensum spatium meridiem versus: quod quam mirum sit, iam saepius VV. D.D. dixerunt, mirasque opiniones addiderunt ex. c. Flathius (Geschichte Macedoniens I. 382. seq.) Causam in illo errore invenisse mihi videor. Immensa, quae pluvio tempore fuit, latitudo fluminum, quae maior erat, quam ostiorum Nili et Danubii et ceterorum, quae antea viderant, fluminum, effecit, ut qui orientem versus noluerant longius procedere, ostium prope abesse opinati in meridiem non inviti proficiscerentur.

28) Arr. exp. Alex. V. 6. 10, Ind. 4. 13.

I. *Ἀκεσίνης.* **Ostium** *ἐν Μαλλοῖς.*
   A. *Ὑδραώτης.* **Ostium** *ἐν Καμβισθόλοις.*
      1. *Ὕφασις.* **Ostium** *ἐν Ἀστροβαις* (**V.L.** *Ἀστρύβαις*).
      2. *Σαράγγης ἐκ Κηκέων.* (**Sic prim. edd., cod. Flor.** *ἐκ Κηνέων,* **vulg.** *ἐκ Μηκέων*).
      3. *Νεῦδρος ἐξ Ἀττακηνῶν.*
   B. *Ὑδάσπης.* **Ostium** *ἐν Ὀξυδράκαις.*
      Σίναρος. **Ostium** *ἐν Ἀρίσπαις.*
   C. *Τούταπος, μέγας ποταμός.*
II. *Κωφήν.* **Ostium** *ἐν Πευκελαΐτιδι* (**V.L.** *Πευκελαιήτιδι*).
   A. *Μαλάμαντος.* (**V.L.** *Μάλαντος*).
   B. *Γαῤῥοίας,* (**V.L.** *Γαροίας*).
   C. *Σόαστος.*
III. *Πτάρενος.* (**V.L.** *Πάρενος*). } *καθύπερθεν τουτέων.*
IV. *Σάπαρνος.* }
V. *Σόανος* (**V.L.** *Σόαμος*) *ἐκ τῆς ὀρεινῆς τῆς Ἀβισσαρέων* (**VV. LL.** *τῆς Βησσαρέων, τῆς Σαβίσσα ῥέων*), *ἔρημος ἄλλου ποταμοῦ* 29).

---

29) Inter haec flumina complura, quae sint et quo nomine sanscrito appellata, docte, ut solent, Schlegelius (Ind. Bibl. II. 295. seq.). et Lassenius (pentapot. Ind. 11. seq., Ind. Alterthumskunde I. 29. 44. seq.) explicaverunt. Ita constant haec nomina:

Ἰνδός, ***Sind'u.***
Ὑδάσπης, ***Vitastâ.***
Ἀκεσίνης, ***K'andrab'âgâ.***
Ὑδραώτης, ***Jrâvatî.***
Ὕφασις, ***Vipâçâ.***
Σόανος, ***Suvana.***
Σαράγγης, ***Çâranga.***

Tamen, quod flumen appelletur Çâranga, est dubium. Lassenius simul has duas lectiones constituit:

ἐκ Κηκέων, sanscrite enim eadem gens nuncupatur *Cêcaja.* Cf. Lassen. pentap. 12.

Σόανος ἐκ τῆς ὀρεινῆς τῆς Ἀβισσαρέων, sanscritum enim fluminis nomen est *Suvana,* populi *Ab'isâra.* Cf. Lassen. Ind. Alterth. I. 94. Lectio *Σαβίσσα ῥέων* ita est orta, ut ex voce *τῆς* littera *Σ* attracta sit.

Gangis magnitudinem, Herodoto et Ctesiae ignoti,

Praeterea eorundem fluminum apud Graecos afferuntur haec nomina:

Sind'u vulgo pronunciatur Ἰνδός (Cf. Plin. VI. 23. 1.: Indus incolis Sindus appellatus), in peripl. mar. Erythr. Σίνθος. A Ptolemaeo unum ex ostiis Indi, a Cosma (p. 569. B. Gallend.) emporium appellatur Σίνθος. Idem nomen inesse videtur in voce σίνδων, et in nomine urbis Σινδόμανα s. Σινδονάλια. Strab. 701., Arr. exp. Alex. VI. 16. 5.

Vitastâ, Ὑδάσπης, ap. Ptolem. Βιδάσπης.

K'andrab'âgâ, Cantabra Plin. h. n. VI. 23. 1., Σανδαβάλας Ptolem., Σανδαροφάγος Hesych. Hoc ominosum nomen (cf. ἀνδροφάγος, Ἀλε — ξανδροφάγος) Alexander in melius mutavit Ἀκεσίνης.

Irâvatì, Ὑάρωτις Strab., Hyarotes Curt., Ῥούαδις Ptol., vulgo Ὑδραώτης.

Vipâçâ, Hypasis Plin. Curt., Ὕφασις Arr. Diod. XVII. 93. Ὕπανις Strab. Diod. II. 37., Dion. Perieg., qui scriptores nomen immutaverunt ad similitudinem Scythici Hypanis, ab Herodoti tempore noti, Βίπασις s. Βίβασις Ptolem. Cum manifesto errore Megasthenes dixit, Vipâçam in Irâvatim effundi, quum influat in Çatadrum.

Inter Cabuliae fluvios *Cophenis* nomen hodiernum esse Cabuliae flumen, constat inter omnes. De variis nominis formis cf. Eustath. ad Dion. Perieg. 1140.

Malamantus, qui sit, adhuc ignotum est.

Soastum idem flumen esse Lassenius (zur Geschichte der Griech. und Indoscyth. Könige 144.) dixit atque quod Fa hian Sinensis nominavit *Su pho fa su tu* i. e. *Çub'avastu*, quod nunc vocatur Sewad. Etsi res ipsa non dubia est, tamen, quum Megasthenes et Ptolemaeus uno ore flumen appellaverint Σόαστος et Σούαστος, nomen sanscritum non *çub'avastu* esse potest, sed quod idem significat *suvastu*.

Garoeas, Alexandri historia notus, ab Arriano exp. Al. IV. 25. 10. nuncupatur Γουραῖος, corruptissime in itinerario Alex. 106. Poturaeus, et apud Strabonem 697. et Ptolemaeum in hac regione urbs quaedam Γώρυς et Γωρύα commemoratur. Nunc vocatur Pang'cora.

Sanscrita horum fluminum nomina nondum reperta sunt, quae nescio an insint in catalogo fluminum Mahâb'âratae VI. 333, ubi deinceps enumerantur *Surâstu*, *Gâurì*, *Campanâ*.

Πευκελάϊτις sanscrite vocatur *Pus'cala*, *Pus'calavatì* cf. Lassen.

Macedones in maius extulerant[30]). Quod flumen inter Euro-

Zeitschrift I. 224, III. 197.), apud Graecos variis nominibus, Πευκελαῶτις χώρα Arr. exp. Al. IV. 22. 9, πόλις Πευκελαῶτις Arr. exp. Al. IV. 28. 10, πόλις Πευκέλα Ind. I, et ex fonte eodem Πευκολαῆτις πόλις Strab. 698, Peucolaitis oppidum Plin. h. n. VI. 21. 7, Peucolaitae VI. 23. 8, ἄγρια φῦλα Πευκαλέων Dion. Perieg. 1143, Ποκλαΐς Ptolem., Προκλαΐς Arr. peripl. mar. Erythr. p. 21. Huds.

Tutapus, si respexeris ad verba μέγας ποταμός, quae addita sunt, vix aliud flumen esse videtur atque Çatadru: sed ignotum est nomen.

Reliqua nomina, *Saranges*, *Neudrus*, *Sinarus*, *Ptarenus*, *Saparnus*, quum praeterea nusquam memorentur, non possunt nisi incertissime explicari.

Item gentium nomina h. l. enumerata, quibus sanscritis conveniant et ad quas gentes pertineant, ex parte tantum constat.

Κηκεῖς, *Cêcajae*. Lassen. pentap. 12. Zeitschr. III. 156.

Ἀβισσαρεῖς, *Ab'isârae*. Lassen. pentap. 18. Zeitschr. II. 50. Ritter. Asien II. 1085. Praeterea nomen pronunciatur Ἀβισάρης (Ἀμβισάρης) Arr. et al., Ἐμβίσαρος Diod. XVII. 87, Ἀποσισάρης Aelian. h. a. XVI. 39, Tzetz. Chil. III. 941.

Μαλλοί, *Mâlavae*. Lassen. Zeitschr. III. 196. Accuratius nomen scribitur Μαλοί ap. Strab. 701, Steph. Byz. ed. Ald. et Xyland., Arr. Diod. ed Basil.

Ὀξύδρακαι = *Xudracae*. Lassen. Zeitschr. III. 199., Ὀξύδρακαι Arr. Strab. Paus. Steph. et al., Ozydracae L. Ampel., Ὑδράκαι Strab. 687. ex Megasthene, Ὑδάρκαι Dionys. ap. Steph. Byz., Συρακοῦσαι Diod. XVII. 98, Σκύδροι (V. V. L. L. Σκύδροι, Σκόθροι, Σκύθροι Dion. Perieg. 1142, Sydraci Plin. h. n. XII. 12, Sygambri. Iustin. VIII. 9. 3.

Assacenae obscuri sunt, Assacanos autem s. Assacenos Alexandri tempore scimus inter Indum et Guraeum habitavisse. Arr. exp. Al. IV. 25. 7, Ind. 1, Strab. 698, Curt. VIII. 10. 22, Itiner. Alex. 106.

Cambistholorum nomen sanscritum nescio an sit *Capist'ala* i. e. simiarum regio, in quo nomine littera *M* ante litteram *B* eodem modo inserta sit, quo in nominibus Παλίμβοθρα, Ἐμβίσαρος. Enumeratur Capist'ala inter Indicas terras Varâsanh. As.' Res. VIII. 338. Mire Vilso (Vis'n'u-Purân'. 194.) Cambistholos eosdem esse suspicatus est atque Cambôg'as, a quibus quum nomine tum situ multum absunt.

Ceterum, quum tot flumina in Indum effundi ne Alexandri

paeos omnes primus et vidit et descripsit Megasthenes. V. Arr. Ind. 4. 2—7, Plin. h. n. VI. 22. 1, Strab. 702. Id quod antea Curtii auctor (VIII. 9.) retulerat, iam ab ortu eum eximium esse, repetit ille: sacrorum viatorum sine dubio haec erat observatio. Latitudinem minimam explere ait VIII. mill. pass. i. e. stadia LXVI., mediam C. stadia; multis locis stagnare flumen, ut ripa ulterior non possit conspici. Quae descriptio in universum excedit modum etiam pluvii temporis: quibusdam tamen locis convenire videtur. Minime altitudinem auxit, quam XX. orgyias efficere dicit, ubi Plinius negligenter, ut solet, *ὀργυιά* voce passus transtulit.

Flumina in Gangem influentia XIX. Megasthenes enumeraverat, quorum Arrianus l. l. haec nomina XVII. attulit:[31])

---

quidem comites tradiderint, facile mireris, Plinium VI. 23. 1. etiam undeviginti cognovisse. Sed admirationem ipsa nomina tollunt: nam, quum inter cetera memoret *Cantabram*, *tres alios afferentem*, hoc K'andrab'âgae nomen esse vides, quae tres fluvios etiam Megasthene auctore recipit. His fluviis duplicatis, certe fit, ut numerus undeviginti fluminum efficiatur.

Nomina Indica graece exprimendi tres distingui possunt modi et aetates. Nam qui ante Alexandrum scripserunt, nomina solent in Graecum vertere, qui sequuntur, ea reddere ad sonum, sed paullo licentius, et ubi fieri potuit, cum paronomasia quadam, ultimi, Ptolemaeus, auctor peripli maris Erythraei, Cosmas quam accuratissime ea ad sonum litteramque exprimere. Ita etiam in hac re parva aperte perspicitur, crescente scientia paulatim linguae sensum teneriorem apud Graecos interiisse.

30) Plut. Alex. 62, Diod. XVII. 93, Curt. IX. 2. Cf. Aelian. h. a. XII. 41.

31) Nominum multorum explicatio est difficillima, paucorum adhuc successit. Postquam Rennellius, Mannertus, Wilfordius in hac re explicanda industriam posuerant, iterum fuit Schlegelii et Lassenii, nomina, quantum fieri potuit, illustrare. Ita constant haec nomina:

Σῶνος, sanscr. *Çôn'a.*

Ἐραννοβόας, ***Hiran'javâka***(i. e. *χρυσοφόρος*, aurifer), Çôn'ae cognomen.

Καΐνας, Cainas. *Ἐραννοβόας*, Erannoboas. *Κοσσόανος*, Cosoagus.	} *πάντες πλωτοί.*
Σῶνος, Sonus. *Σιττόκεστις*, (V. L. *Σιττόκατις*). *Σολόματις*.	} *καὶ οὗτοι πλωτοί.*
Κονδοχάτης.	

Κονδοχάτης, ***Gand'acavatî*** (i. e. *ῥινοκερόεις*), altera forma nominis Gand'acî.

Iomanes, *Iamunâ*.

Κομμενάσης, ***Carmanâçâ*** ex sententia Rennellii et Lassenii (Ind. Alterthumskunde I. 130). Sed dubitationem dat id quod additur *μέγας ποταμός*.

Praeterea explicare possum, quo nomine ab Indis appelletur *Ὀξύμαγις*, *ἐπὶ Παζάλαις καλουμένοισι ξυμβάλλων τῷ Γάγγῃ*. Iamdiu enim constat inter omnes, eam gentem, quam Megasthenes appellavit *Παζᾶλαι*, Plinius h. n. VI. 22. 4. Passalae, Ptolemaeus *Πασσᾶλαι*, sanscrite nuncupatam esse ***Pank'âla***, et habitavisse circa Canjacubg'am in ea mesopotamia, quae Iamunae et Gangi interiacet. Hanc autem regionem vel potius vicinam perfluit ***Ixumatî*** (i. e. arundine saccharifera abundans), ita nominata, quia regio, quae inter Vipâçam et Gangem secundum Himâlajam extenditur, arundinis sacchariferae est uberrima, de qua re cf. Ritterum Asien II. 847. Memoratur Ixumatî Harivanç. 9507, 12829, accuratius Râmâj. II. 68, 17, quo loco nuntiorum iter describitur. Nuntii, Gangem Hâstinapurae transgressi, inde in terram Pank'âlam perveniunt: et per loca quaedam adhuc ignotas profecti, Culindam urbem attingunt, et transgressi Ixumatim per mediam Bâhîcarum terram ad Sudâmanem montem, deinde ad Vipâçam perveniunt. Etsi Culindarum gentem novimus inter fontes Vipâçae et Gangis habitasse, (cf. Lassen. Zeitschr. II. 21. seq.) tamen cui urbi Culindae nomen fuerit nescimus. Itaque etiam hoc relinquitur in dubio, quod flumen Ixumatî appellatur: nam Iamunam id esse, vix audeo contendere. In nomine graeco litterae *Γ* et *Τ* videntur esse permutatae, ita ut legendum sit *Ὀξύματις*.

Cetera, quae de nominibus illis VV. DD. dixerunt, non excedunt opinionum auctoritatem. Inanem et memoratu non dignam aliam super aliam coniecturam protulit Forbigerus (Alte Geographie II. 1844). ***Andomatim*** (*Ἀνδώματις ἐκ Μανδιαδινῶν*) Lassenius egregie explicavit ex terra *madj'andina* i. e. meridionali profluere, et sanscrite nuncupari *and'amatî* (i. e. caecus), deinde idem flumen And'amatim

Σάμβος.
Μάγων.
Ἀγόρανις (V. L. Ἀγύρανις).
Ὦμαλις.
Κομμενάσης (V. L. Κομμινάσης), μέγας ποταμός.
Κάκουθις.
Ἀνδώματις ἐξ ἔθνεος Ἰνδικοῦ τοῦ Μανδιαδινῶν ῥέων.
Ἄμυστις. Ostium παρὰ πόλιν Καταδούπην,
Ὀξύμαγις (Legendum videtur Ὀξύματις.) Ostium ἐπὶ Παζάλαις (V. L. Πασάλαις) καλουμένοισι.
Ἐρέννεσις (V. L. Ἐῤῥέννυσις, Ἐρινέσης). Ostium ἐν Μάθαις, ἔθνει Ἰνδικῷ.

---

esse atque Tâmasam (i. e. obscurus) coniecit. Ind. Alterth. I. 130. *Cossoanum s. Cosoàgum* esse *Cauçicim*, est coniectura Wilfordii et Schlegelii. As. Res. V. 272, Schlegel. Ind. Biblioth. II. 402. Non modo propius, sed etiam accuratissime nomini Cosoagus responderet sanscritum *côśavâha* i. e. θησαυροφόρος, quod nomen idem significaret atque hiran'javâha, Çôn'aeque cognomen non minus aptum esset. Quam coniecturam nominis collocatio confirmat, quum vocem Cosoagus et Arrianus et Plinius inter nomina Çôn'ae Σῶνος et Ἐραννοβόας collocaverint. Minus autem eorum sententia potest probari, qui nomine *Cainas Cênam* significari voluerunt. Primum enim, tametsi littera sanscrita *ê* ubique littera η, nusquam litteris αϊ graece redditur (cf. apud Megasthenem ipsum voces Μηρός et Mêru, Σουρασῆναι et Çûrasêna), tamen Arrianus et Plinius uno ore *Cainas* nomen pronuntiant, deinde Cêna in Iamunam non in Gangem influit, postremo Plinii descriptio, licet de multis rebus sit obscura, haud dubie ad alias regiones spectat inter septentriones et orientem sitas.

Vox Ἐρέννεσις cum nomine urbis clarissimae *Varân'asî* mire congruit, quod ex duorum fluminum nominibus compositum etiam in Indicis fluminum catalogis omnibus coniunctum legitur. Sed ne explicationi isti fides deesset, Matharum obscuritas esset illustranda, quorum nomen sanscritum esse *Mag'ada*, conjici potius quam probari potest. Neque minus est ignotum nomen Καταδούπη, cuius ultima pars ad similitudinem vocis sanscritae *dvipa* i. e. insula) accedit.

Ὦμαλις convenit cum consueto fluminis nomine *Vimalâ*. Cf. Hariv. 9517.

His ex Plinio (h. n. VI. 22. 6.) addi potest duodevicesimus *Jomanes*, quod nomen apud Arrianum (Ind. 8. 5.) corrupte scribitur Ἰωβάρης.

Deinde etiam de *Çila*, fabuloso Indiae fluvio, dixit, per Silorum terram fluente; cuius aqua tam levis sit, ut nihil innatet, omnia mergantur [32]).

Praeter haec alia multa fluminum nomina commemoraverat: LVIII. in universum praeter Gangem et Indum esse Indiae fluvios, navigabiles omnes [33]).

Pauci praeterea loci traduntur, qui ad geographiam spectant. Praeter fabulosas gentes in extremis septentrionibus memoratur

Καύκασος (*Himâlaja*) et Μηρός (*Mêru*). Diod. II. 38.

Δέρδαι (*Darada*), qui aurum formicis eriperent. Strab. 706; in media India

Πράσιοι (*Prâk'ja*), quorum caput Παλίβοθρα (*Pât'aliputra*) accurate describit apud Strab. 702. Arr. Ind. 10. 3—4.

Σουρασῆναι (*Çûrasêna*), circa Iamunam habitantes, Dionysi cultores, eorumque oppida

Μέθορα (*Mat'urâ*) et *Carisobora* (VV. LL. Cyrisoborca, Chrysobora, Κλεισόβορα; quod sanscrite

32) Arr. Ind. 6. 2—3., Strab. 703., Diod. II. 37., et ex hoc anonymus, quem Ruhnkenius ad Callimach. fragm. p. 448. iam laudavit, et cuius narratio nunc legitur apud Boisson. Anecd. gr. I. 419. Nomen apud Diodorum scribitur Σίλλας, apud Strabonem Σιλίας, optime in epitome Strab. et in anecd. graec. Σίλας. Ctesiae locos collegit Bähr. 369. Hanc quoque fabulam Lassenius (Zeitschrift II. 63.) litteris Indicis illustravit: Indi septentriones versus Çilam flumen esse putant, in quo immersa in lapides omnia vertantur: qua re sane efficitur, ut omnia mergantur, neque quidquam innatet (cf. Mahâb'. II. 1858.). *Çilâ* idem valet atque lapis (cf. annot. 52.).

33) Arr. Ind. 5. 2. — Plinius h. n. VI. 21. 5. hoc refert: *Seneca etiam apud nos tentata Indiae commentatione sexaginta amnes eius prodidit, gentes duodeviginti centumque.* Cf. Megasthen. apud Arr. Ind. 7. 1. Non magni igitur Senecae librum aestimare possumus, qui tantas partes ex Megasthene descripserit.

nominari *Cris'n'apura* i. e. Cris'n'ae oppidum coniecit *Bohlen.* Das alte Indien I. 233.) Arr. Ind. 8. 5, Plin. h. n. VI. 22. 6.

Pandaeam [34]) deinde terram novit Arr. Ind. 8. 7. Plin. h. n. VI. 23. 6., et in ultimis finibus Indiae

Taprobanen (Tâmraparn'î), flumine divisam, incolas Palaeogonos [35]) *vocari, auri margaritarumque fertiliores quam Indos.* Plin. h. n. VI. 24. 1.

Gentes Indiam continere in universum centum duodeviginti Megasthenes dixerat (Arr. Ind. 7. 1.)[33]), urbium tantam multitudinem, ut enumerari non possent (Arr. Ind. 10. 2.), multos magnosque montes, multas amplasque planities (Diod. II. 35.). Si reputaveris, Diodorum iisdem vagis verbis locutum esse de fluminibus (II. 37.: ἔχει καὶ

34) Gens nominatur *Pandae* apud Plin. h. n. VI. 23. 6, Solin. 52, Dionys. ap. Steph. Byz. s. v., terra Πανδαίη a Megasthene apud Arr. Ind. 8. 7, 9. 3. et a Polyaeno I. 3. 4. Utram gentem hac voce significet, *Pând'jas* in australi Indiae parte habitantes et in carminibus epicis iam commemoratos (ex. c. Mahâb'. V. 578, II, 1121.) aut *Pând'avas* epicis carminibus illustratos, certo constitui non potest: illam coniecturam nomen Πανδαίη Indico nomini Pând'ja accuratissime conveniens, et margaritarum mentio, et maturae pubertatis feminarum descriptio, hanc aliae narrationis partes ita iuvant, ut Lassenius hanc malit. Zeitschr. V. 252.

35) Palaeogonorum nomen in hunc modum explicare studuit Lassenius (dissert. de insula Taprob. p. 9.): *Dicamus, notam fuisse Megastheni fabulam Indorum, qua primi insulae incolae Râxasae s. Gigantes progenitorum mundi filii fuisse traduntur. Hos minime inepte Palaeogonorum appellatione significare poterat.* Contra hanc sententiam dicere liceat, Megasthenem hac voce tam insolita et ab usu quotidiani sermonis tam remota gentis ipsum nomen indicare voluisse, non describere gentem, deinde Megasthenem solere nomina non vertere, sed ad sonum et cum paronomasia quadam reddere, postremo, Taprobanes et urbis principis nomen Παλαισιμούνδου brevi post inveniri voci Παλαιόγονοι simillimum. Itaque, quum Lassenius capitis nomen Παλαισιμούνδου sanscrite vocari *pâli-simânta* (i. e. doctrinae sacrae caput) egregie exposuerit, Palaeogonorum nomen ex voce sanscrita *pâli-g'anâs (i. e. doctrinae sacrae homines)* explicare maluerim.

ποταμοὺς πολλοὺς καὶ μεγάλους πλωτούς), quae tamen singula Megasthenem vides persecutum, et Plinii si addideris hanc sententiam: *Megasthenes et Dionysius - - vires quoque gentium prodidere* VI. 21. 3., de hac re ampla Indicon pars perdita videtur.

Maiorem Indiae partem campestrem esse, Megasthenes deinde refert (Arr. exp. Alex. V. 6. 5.), non recte quidem, sed quantum ipse vidit iudicans. Binas per annum esse aestates messesque binas: hibernae sementis fructus esse varias frumenti species (quarum ab Eratosthene dinumerantur πυροὶ, κριθαὶ, ὄσπρια καὶ ἄλλοι καρποὶ ἐδώδιμοι, ὧν ἡμεῖς ἄπειροι), vernae sationis oryzam, bosmorum, sesamum, milium (, linum). Diod. II. 36., Strab. 693. cf. Eratosth. ap. Strab. 690. Diodorus ea, quae de plantis Indicis dixit, brevius ex illo et ita exscripsit, ut a singulis abstineret, alii scriptores Megasthenis locos afferunt de his plantis arboribusque:

de ebeno, Strab. 703.
de palma, cuius nomen sanscritum *tala* (τάλα) commemorat, Arr. Ind. 7. 3.
de ingenti arundine Indica. Strab. 710—711.
et quae Dionysi expeditionis esse documenta et reliquias credidit
de vite agresti, de hedera, de lauro, de myrto, de buxo Strab. 711. (687—688., Arr. Ind. 5. 9.),
de arboribus marinis. Antigon. Caryst. 147. (Plin. h. n. VI. 24. 6.) cf. Foe-koue-ki p. 90.

Ex bestiis Indicis descripsit
tigrem Bengalicum (Strab. 703.), quem inter omnes Graecos primus vidit; deinde in quadam parte accuratius Aristotele vel hodiernis zoologis
elephantum, cuius venatum copiosius exposuit, Strab. 704—705., Arr. Ind. 13. 14., Diod. II. 42.
varias simiarum species, Strab. 703. 710., Aelian. h. a. XVII. 39.
canes Indicos, Strab. 703.

antilopas (ἵππους μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους), Strab. 710.

gymnotum electricum, Aelian. h. a. VIII. 7.

serpentes volucresque scorpiones, Strab. 703. Aelian. h. a. XVI. 41.

boam constrictorem, Plin. h. n. VIII. 14. 1., Solin. 52. cf. Strab. 70.

concham margaritiferam [36]), eiusque venatum, Arr. Ind. 8. 8—13., neque Taprobanen eius uberrimam esse ignorat, Plin. h. n. VI. 24. 1.

formicas aurum effodientes, de quibus infra disseremus.

Ex metallis haec in India inveniri dicit: πολὺς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσὸς, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκὸς καὶ σίδηρος, ἔτι δὲ κασσίτερος καὶ τἄλλα τὰ πρὸς κόσμον τε καὶ χρείαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα. Diod. II. 36. Strabone auctore memoravit etiam λίθους λιβανόχρους, γλυκυτέρους σύκων ἢ μέλιτος. Strab. 709. De auro plures loci afferuntur: aliud effodi (Arr. Ind. 8. 13.), aliud formicis eripi (Strab. 706.), aliud in fluminibus auriferis inveniri [37]) (Strab. 711.); eius uberrimam esse Taprobanen.

Si cogitamus, quantam fructuum copiam India gignat, quanta admiratione Macedones eam spectaverint et ipse Megasthenes, ut adeo ex brevi Diodori (II. 35—36.) epitome satis apparet, si adiicimus hanc Diodori sententiam II. 36.: οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἐδωδίμους καρποὺς φέρει, δυναμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη γράφειν,

---

36) H. l. etiam hoc legitur: μαργαρίτην — — οὕτω τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλεόμενον. Idem retulerat Chares Mitylen. ap. Athen. III. p. 93.: ἐξαιροῦντες ὀστᾶ λευκὰ προσαγορεύουσι μαργαρίτας. Quod neque accurate neque falso est dictum, quum μαργαρίτης a voce μάργαρος, μάργαρος autem a voce sanscrita *mańǵara* (i. e. margarita) ducendum sit. Cf. Pott: Etymolog. Forschungen. T. II. p. 470.

37) Etsi arena aurifera non deest eis fluminibus, quae a septentrionibus in Gangem influunt, tamen fieri potuit, ut propter solam vocem *hiranjavâha* (i. e. aurifer), Çôn'ae cognomen, sententiam illam Megasthenes proponeret.

deinde huius epitomes negligentiam, postremo ceteros locos leviter tantum et quasi per transcursum afferri, licet concludere, ex ea parte Indicon, quae ad naturalem historiam pertinet, pleraque desiderari.

Sed copiosissime gentis vitam moresque enarravit, sive prae ceteris hanc partem diligenter conscripsit, sive ex hac parte plurimum traditum est. Alexandri Macedones hanc rem paene omiserant, quum ingenti eorum quae viderant copia eo pervenissent, ut nihil amplius, nisi mira et insolita observarent; ad quem numerum solus Nearchus non pertinet, vir simplex et perspicax. Sed primus Megasthenes per omnes partes Indorum vitam perscrutari studuit, et sicut in hac re fuit princeps, ita, quod sciamus, ultimus quoque inter omnes Graecos Indicas res ita descripsit, ut a republica et a deorum cultu usque ad singulas res domesticas omnia pertractaret.

Constitutionem Indicarum tribuum (qua voce Lusitanicam *casta* transferre liceat) Alexandri comites non animadvertisse, est quod miremur, quum in Aegyptum profecti eandem ibi invenerint. Primus eam perspexit Megasthenes. Qui loci huc pertinent, leguntur apud Strab. 703—704. 707, Arr. Ind. 11—12., Diod. II. 40—41., et qui nonnulla mutavit, apud Plinium h. n. VI. 22. 2—3., et ex eo apud Solinum 52. Neque quod sciamus, eam huius rei scientiam, cuius Megasthenes fuit auctor, ullus postea Graecus scriptor vel aequavit vel auxit [38]).

Megasthenes Indos in septem tribus [39]) dispositos esse ait, quas in hunc modum enumerat:

---

38) Nonnisi leviter et obscure hanc rem attigit Porphyr. abst. IV. 17. et Apulej. II. p. 116. Bipont.

39) Apud Strabonem et Diodorum tribus appellantur μέρη, apud Arrianum γενεαί, ita ut illa voce Megasthenes usus esse videatur. Megasthenes autem, quum tribus quatuor Indicas enarraret, in eo erravit, quod et Graeca ratione et ab aula Pât'aliputrica hanc rem perlustravit. Sine hac altera causa vix fieri poterat, ut sextam et septimam tribum in istum modum componeret. Sed Megasthenis

antilopas (ἵππους μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους), Strab. 710.
gymnotum electricum, Aelian. h. a. VIII. 7.
serpentes volucresque scorpiones, Strab. 703. Aelian. h. a. XVI. 41.
boam constrictorem, Plin. h. n. VIII. 14. 1., Solin. 52. cf. Strab. 70.
concham margaritiferam [36]), eiusque venatum, Arr. Ind. 8. 8—13., neque Taprobanen eius uberrimam esse ignorat, Plin. h. n. VI. 24. 1.
formicas aurum effodientes, de quibus infra disseremus.

Ex metallis haec in India inveniri dicit: πολὺς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσὸς, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκὸς καὶ σίδηρος, ἔτι δὲ κασσίτερος καὶ τἄλλα τὰ πρὸς κόσμον τε καὶ χρείαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα. Diod. II. 36. Strabone auctore memoravit etiam λίθους λιβανόχρους, γλυκυτέρους σύκων ἢ μέλιτος. Strab. 709. De auro plures loci afferuntur: aliud effodi (Arr. Ind. 8. 13.), aliud formicis eripi (Strab. 706.), aliud in fluminibus auriferis inveniri [37]) (Strab. 711.); eius uberrimam esse Taprobanen.

Si cogitamus, quantam fructuum copiam India gignat, quanta admiratione Macedones eam spectaverint et ipse Megasthenes, ut adeo ex brevi Diodori (II. 35—36.) epitome satis apparet, si adiicimus hanc Diodori sententiam II. 36.: οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἐδωδίμους καρποὺς φέρει, δυναμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη γράφειν,

---

36) H. l. etiam hoc legitur: μαργαρίτην — — οὕτω τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλεόμενον. Idem retulerat Chares Mitylen. ap. Athen. III. p. 93.: ἐξαιροῦντες ὀστᾶ λευκὰ προσαγορεύουσι μαργαρίτας. Quod neque accurate neque falso est dictum, quum μαργαρίτης a voce μάργαρος, μάργαρος autem a voce sanscrita *mang'ara* (i. e. margarita) ducendum sit. Cf. Pott: Etymolog. Forschungen. T. II. p. 470.

37) Etsi arena aurifera non deest eis fluminibus, quae a septentrionibus in Gangem influunt, tamen fieri potuit, ut propter solam vocem *hiran'javâha* (i. e. aurifer), Çôn'ae cognomen, sententiam illam Megasthenes proponeret.

deinde huius epitomes negligentiam, postremo ceteros locos leviter tantum et quasi per transcursum afferri, licet concludere, ex ea parte Indicon, quae ad naturalem historiam pertinet, pleraque desiderari.

Sed copiosissime gentis vitam moresque enarravit, sive prae ceteris hanc partem diligenter conscripsit, sive ex hac parte plurimum traditum est. Alexandri Macedones hanc rem paene omiserant, quum ingenti eorum quae viderant copia eo pervenissent, ut nihil amplius, nisi mira et insolita observarent; ad quem numerum solus Nearchus non pertinet, vir simplex et perspicax. Sed primus Megasthenes per omnes partes Indorum vitam perscrutari studuit, et sicut in hac re fuit princeps, ita, quod sciamus, ultimus quoque inter omnes Graecos Indicas res ita descripsit, ut a republica et a deorum cultu usque ad singulas res domesticas omnia pertractaret.

Constitutionem Indicarum tribuum (qua voce Lusitanicam *casta* transferre liceat) Alexandri comites non animadvertisse, est quod miremur, quum in Aegyptum profecti eandem ibi invenerint. Primus eam perspexit Megasthenes. Qui loci huc pertinent, leguntur apud Strab. 703—704. 707, Arr. Ind. 11—12., Diod. II. 40—41., et qui nonnulla mutavit, apud Plinium h. n. VI. 22. 2—3., et ex eo apud Solinum 52. Neque quod sciamus, eam huius rei scientiam, cuius Megasthenes fuit auctor, ullus postea Graecus scriptor vel aequavit vel auxit[38]).

Megasthenes Indos in septem tribus[39]) dispositos esse ait, quas in hunc modum enumerat:

---

38) Nonnisi leviter et obscure hanc rem attigit Porphyr. abst. IV. 17. et Apulej. II. p. 116. Bipont.

39) Apud Strabonem et Diodorum tribus appellantur μέρη, apud Arrianum γενεαί, ita ut illa voce Megasthenes usus esse videatur. Megasthenes autem, quum tribus quatuor Indicas enarraret, in eo erravit, quod et Graeca ratione et ab aula Pàt'aliputrica hanc rem perlustravit. Sine hac altera causa vix fieri poterat, ut sextam et septimam tribum in istum modum componeret. Sed Megasthenis

I. *Φιλόσοφοι*. Strab. Diod. *Σοφισταί*. Arr.
II. *Γεωργοί*. Strab. Arr. Diod.
III. *Ποιμένες καὶ θηρευταί*. Strab. *Βουκόλοι καὶ ποιμένες καὶ καθόλου πάντες οἱ νομέες*. Diod. *Ποιμένες τε καὶ βουκόλοι*. Arr.
IV. *Οἱ ἐργαζόμενοι τὰς τέχνας καὶ οἱ καπηλικοὶ καὶ οἷς ἀπὸ τοῦ σώματος ἡ ἐργασία*. Strab. *Τεχνῖται*. Diod. *Τὸ δημιουργικόν τε καὶ καπηλικὸν γένος*. Arr.
V. *Πολεμισταί* Strab. Arr. *Τὸ στρατιωτικὸν μέρος*. Diod.
VI. *Ἔφοροι*. Strab. Diod. *Ἐπίσκοποι* Arr.
VII. *Οἱ σύμβουλοι καὶ σύνεδροι τοῦ βασιλέως*. Strab. *Τὸ μέρος τὸ βουλεῦον καὶ συνεδρεῦον τοῖς ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευομένοις*. Diod. *Οἱ ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευόμενοι ὁμοῦ τῷ βασιλεῖ*. Arr.

Ex eo, quod in hac parte Strabo, Diodorus et Arrianus ad verbum fere inter se consentiunt, Megasthenis narrationem satis integram superesse videmus.

---

tribus ad Indicas quatuor revocare, facillimum est. Ita enim cum alteris alterae congruunt:

Prima tribus Brahmanas continet, neque tamen omnes, sed eos tantum, qui sacris praesunt. Cui tribui Megasthenem ascetas falso addidisse, apparet ex hoc Arriani loco: *Μοῦνον σφίσιν ἀνεῖται, σοφιστὴν ἐκ παντὸς γένεος γενέσθαι.* Ind. 12. 9. cf. Strab. 713.

Altera tribus Vâiçjarum partem agrum colentem,

tertia impuros quosdam continet. Man. X. 48—49.

Quarta homines duarum tribuum comprehendit, et Vâiçjas (*φόρον τελοῦντας*) et Çûdras (*ἀτελεῖς καὶ μισθὸν προσλαμβάνοντας*).

Quinta tribus cum Indica altera convenit.

In *sexta* iterum duarum tribuum partes commixtae sunt, et vulgares spectatores, quos regem Indica lex ex omni tribu colligere iubet (cf. Man. VII. 154. et Cullucab'at't'ae commentarium), et eos, qui ad officiales inspiciendos emittebantur. Ad hanc alteram partem solam pertinere possunt haec Strabonis verba: *καθίστανται δ' οἱ ἄριστοι καὶ πιστότατοι.*

Septimam tribum Brahmanae ei efficiunt, quos in prima tribu collocare Megasthenes omisit.

Deinde quomodo regnum Prâk'jarum administraretur, longe et diligenter exposuit. Cf. Strab. 707—709. Neque ceterarum gentium res publicas eum neglexisse, Plinius est auctor, affirmans: *Megasthenes et Dionysius - - vires quoque gentium prodidere.* h. n. VI. 21. 3. Sed Graecis geographis istae res tam remotae et ab usu communi tam alienae videbantur, ut hanc partem integram relinquerent. Quo factum est, ut duntaxat unus locus de hac re supersit, quem Arrianus attulit Ind. 8. 7. cf. Plin. h. n. VI. 23. 6. Pandarum ibi copiae enumerantur. Plinius autem plurima, quae huiusmodi narravit, Megastheni videtur debere.

De Indicis deis nemo ante Alexandrum dixit. Macedones quum in Indiam profecti essent, quo modo ubique Graeci solent, Indicos deos eosdem esse atque Graecos existimabant. Çivae cultu effrenato et quasi bacchico, et levi quadam similitudine rerum, quae utrique deo erant attributae, et nominum, quae ad mythicam deorum fictionem pertinebant, movebantur, ut Çivam non alium atque Dionysum esse arbitrarentur. Neque, postquam Euripides Dionysum orientem peragrasse confinxerat, quidquam tam facile erat, quam deum luxuriantis fecunditatis etiam in Indiam uberrimam profectum opinari. Quam ut firmarent opinionem, nominum levi et fortuita convenientia utebantur. Ita *Mêru* mons vestigium videbatur dei ἐκ Διὸς μηροῦ parti, ita Xudracas Dionysi prolem putabant, quia vitem ibi nasci, regesque sumptuosas pompas instituere videbant[40]. Neque minus leviter Çris'n'am, alterum deum, quem cultum videbant, Herculem esse interpretabantur, et ubicunque sicut apud Çibas[41] vel pelles ferinas vel clavas vel similia conspiciebant, Herculem aliquando moratum esse opinabantur.

Sunt qui dicant, fabulae auctores praeter ipsum Alexandrum eos fuisse, qui Alexandro proximi fuerint. At in hac re non sola originem eam habere, sed maxime in in-

40) Strab. 687. 701.

41) Strab. 688.

dole illius aetatis pronae ad superbas opiniones, ex eo apparet, quod omnes sine ulla dubitatione fidem ei habuerunt. Neque Megasthenes aliter de hac re iudicavit, quod vituperare est ut probrum ei obiicere, quod illa aetate vixerit. Primus narravit tantum, ut dubitare non amplius possimus, quibus deis Dionysi nomen et Herculis Graeci attribuerint. Quam partem servaverunt Strabo 711, 687, Arrianus Ind. 7—9, Diodorus II. 38—39 [42]).

Evidentissime *Cris'n'am* describit Herculis nomine, quem, cui responderet, ex Alexandri scriptoribus vix certo poteras definire. Eum coli ait ab incolis planitiei, Pàt'aliputrae etiam ut urbis conditorem, maxime *Methorae et Carisoborae* (Plin. h. n. VI. 22. 6, Arr. Ind. 8. 5.), in oppidis Çûrasênarum ad Jamunam sitis: re vera, ut inter omnes constat, Indi adhuc *Mat'urae* Cris'n'am natum esse credunt, et hodie quoque urbem ei sacram habent, altera autem urbs *Carisobora* ex ipso Cris'n'ae nomine nuncupata videtur (*Cris'n'a-pura*). Megasthenes, dum *γηγενέα* illum appellat, ex parte quidem iam reliquit Macedonum opinionem, sed in reliquam descriptionis partem Herculis Graeci respectus vim magnam habuit [43]).

---

42) Diodori enarratio, si cum Strabone et Arriano eam contuleris, in hac parte non tanto est brevior, quanto solet: ipse Diodorus tamen sese in breve Megasthenis relationem coegisse, his verbis indicare videtur: *μυθολογοῦσι δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς οἱ λογιώτατοι, περὶ ὧν καθῆκον ἂν εἴη συντόμως διελθεῖν.* Sed coniicere licet, Diodorum etiam quo alio loco (III. 63.) Dionysum Indicum describit, secutum esse Megasthenem.

Totum illum locum, quo Megasthenes de deis Indicis, de Brahmanis et Sarmanis dixit (ap. Strab. p. 711—714.), deinde alterum, qui legitur apud Strabonem p. 710., ad Onesicritum fortasse referendum esse contendit *Geierus* p. 379., qui neque accurate, neque aliqua imbutus rerum Persicarum et Indicarum cognitione, „Alexandri M. historiarum scriptores aetate suppares" nuper edidit. Quam opinionem vix concepisset ille, si paulo diligentius inspexisset Strabonem et Clem. Alex. Strom. I. p. 132. Sylb.

43) Aliquam partem narrationis docte explicavit Lassenius: Zeitschrift für die Kunde des Morgenlandes. V. 252.

Alterum deum, quem Dionysum Graeci vocant, eundem atque *Çivam* esse, ex descriptione comitum Alexandri iam satis apparet: eum Megasthenes magis quam Cris'n'am ad similitudinem Graeci dei descripsit. Repetit easdem causas, quas illi enumeraverant, ut hunc deum eundem esse atque Dionysum demonstrarent: Indicum enim deum ait ad Mêrum pertinere, coli magnificis pompis et more quasi bacchico, et auctorem fuisse non modo vitis frumentique sed etiam vitae eruditae. Cur autem Dionysum ab occidente venisse eodemque decessisse crediderit, nondum est explicatum.

Eo, quod de Cris'n'a et Çiva dixit, quum deorum istorum cultum antiquissimum esse satis constet, nullo modo explevit nostram Indiae antiquae scientiam. Maius erat et gravius, de Buddhaicis dicere. Neque Alexandri comites alteram praeter Brahmanicam in India esse rerum divinarum doctrinam intellexerant, neque qui hos antecesserant. Megasthenes refert, in India esse *δύο γένη φιλοσόφων, ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ, τοὺς δὲ Σαρμάνας* Strab. 712[44]). Hoc igitur est quaestionis caput, Sarmanae qui sint. Quos alii Buddhaicos esse dixerunt, negaverunt alii, utrique causis non levibus usi. Attamen eorum sententia propius videtur ad veritatem accedere, qui esse eos Bud-

44) Eundem locum Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 131. Sylb. tradidit, quem Megasthene auctore usum esse, ex locis in hunc modum compositis facile intelligitur:

Strab. 712—713.	Clem. Alex. Strom. I. 131.
Ἄλλην δὲ διαίρεσιν ποιεῖται περὶ τῶν φιλοσόφων,	*Προέστησαν τῆς φιλοσοφίας – – Ἰνδῶν τε οἱ γυμνοσοφισταὶ, ἄλλοι τε φιλόσοφοι βάρβαροι·*
δύο γένη φάσκων,	*διττὸν δὲ τούτων τὸ γένος,*
ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ,	*οἱ μὲν Σαρμᾶναι αὐτῶν,*
τοὺς δε Σαρμάνας.	*οἱ δὲ Βραχμᾶναι καλούμενοι·*
Τοὺς δὲ Σαρμάνας,	*καὶ τῶν Σαρμανῶν*
τοὺς μὲν ἐντιμωτάτους Ὑλοβίους ὀνομάζεσθαι	*οἱ Ὑλόβιοι προσαγορευόμενοι*

dhaicos contendunt, ut inter Graecos primum memorasse Buddhaicos Megasthenem existimare malim[45]).

Et doctrinam Brahmanarum exquirere Megasthenes studuit, et quamquam non satis succedere hoc potuit, tamen plura de hac re acute observavit. Exempli causa ne hoc quidem eum fugit, quod Brahmanae rerum principia quinque agnoscunt, ex quibus omnia constent: addunt enim quintum quoddam, quod âcâçam i. e. aethera appellant Tota, quae huc pertinet, narratio legitur apud Strab. 712—

ζῶντας ἐν ταῖς ὕλαις	*οὔτε πόλεις οἰκοῦσιν, οὔτε στέγας ἔχουσιν·*
ἀπὸ φύλλων καὶ καρπῶν ἀγρίων· ἐσθῆτας δ' ἔχειν ἀπὸ φλοιῶν δενδρίων,	*δένδρων δε ἀμφιέννυνται φλοιοῖς,*
	καὶ ἀκρόδρυα σιτοῦνται,
	καὶ ὕδωρ ταῖς χερσὶ πίνουσιν·
ἀφροδισίων χωρὶς	*οὐ γάμον οὐ παιδοποιίαν ἴσασιν (ὥσπερ οἱ νῦν Ἐγκρατηταὶ καλούμενοι).*
καὶ οἴνου	

Deinde dissentiunt:

τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι, δι' ἀγγέλων πυνθανομένοις περὶ τῶν αἰτίων, καὶ δι' ἐκείνων θεραπεύουσι καὶ λιτανεύουσι τὸ θεῖον.	*εἰσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα πειθόμενοι παραγγέλμασιν, ὃν δι' ὑπερβολὴν σεμνότητος ὡς θεὸν τετιμήκασι.*

Porro quum nomen *Σαρμᾶναι*, quod Clemens tradit, sanscritae voci *çraman'a* (i. e. *asceta*) ad litteram respondeat, falsa esse vides nomina *Γαρμᾶναι* et *Γερμᾶναι*, quae in codicibus Strabonis omnibus leguntur. *Lassenius*, rescribendum esse apud Strabonem *Sarmanas* quamquam non dubitat, tamen mirum esse arbitratur, in omnes libros corruptam istam scripturam irrepsisse. Rhein. Mus. 1833. p. 180. Quod mirum vix esse videtur, quum litterae *ΣΑ* arcte conscriptae a forma syllabae *ΓΑ* non multum absint, et quum ex uno Strabonis codice omnes descripti sint. Sicut Strabonis vox *Γαρμᾶναι*, ita etiam Clementis vox inanis *Ἀλλόβιοι* ex Strabone et ex sanscrita voce *vanaprast'a* (i. e. *ὑλόβιος*) in nomen *Ὑλόβιοι* immutanda est. Idem inest verbum in nomine *Ζαρμανοχήγας* (i. e. çraman'âk'ârja), quod apud Strabonem 719. 720. invenitur.

45) Diligenter alteram sententiam *Bohlenius*, *Lassenius* alteram cum

713, 718, Arr. exp. Alex. VII. 2. 5—9, quibuscum cf. Pseudo-Orig. philosoph. 905—906 Delar., Pallad. de Brachm.

---

ea, qua solet, doctrina et omnium rerum circumspectione defendit *Bohlen.* de buddhaismi origione et aetate definiendis, *Lassen.* de nominibus, quibus a veteribus appellantur Indorum philosophi. Rhein. Mus. 1833. p. 171—190.). Bohlenius, ut Sarmanarum nomine Buddhaicos significari ostendat, primo nominis argumento utitur: Sarmanarum enim nomen respondere dicit tum sanscritae voci *çraman'a,* qua Buddhaici appellentur, tum nomini *Σαμαναῖοι*, quo verbo ex Palica voce *sammana* (i. e. *çraman'a*) formato quin Graeci Buddhaicos significaverint, nihil dubitationis habet. Contra dixit Lassenius, *çraman'a* non modo Buddhaicis, sed saepissime etiam Brahmanis attribui. Sed ipse nunc cum ea, qua est, humanitate mecum communicavit V. D., vocem *çraman'a* perpetuum Buddhaicorum ascetarum nomen, Brahmanicorum rarius esse. Itaque hoc Bohlenii argumentum, etsi ad expediendam rem non sufficit, tamen non infirmum manet.

Addidit deinde Lassenius hanc sententiam: *Si usum utriusque vocabuli apud veteres respexeris, invenies nullo prorsus loco unum pro altero poni aut invicem permutari: cuius constantiae certa quaedam causa esse debet.* Quod argumentum haud scio an aliquantum firmitatis habeat. Sarmanae enim bis tantum, Samanaei, nisi fallor, quinquies a Graecis Romanisque scriptoribus omnibus memorantur. (Bardesan. ap. Porphyr. abstin. IV. 17, Clem. Alex. Strom. I. 305, Origen. contra Celsum I. ed. Delarue. Paris. 1733. T. I. p. 343, Alexander Polyhist. ap. Cyrill. contra Julian. IV. p. 133. E. ed. Paris. 1638. Hieronym. ad Jovinian. II. ed. Paris. 1706. T. II. P. 2. p. 206.) Qui numeri, si scriptorum fontes exquisiveris, ad tres rediguntur, ita ut Sarmanas solus *Megasthenes*, Samanaeos *Alexander Polyhistor* et *Bardesanes* memoraverit. Quid igitur in eo est mirum, quod Megasthenes, si Buddhaicos significare voluerit, sanscrita voce *çraman'a* usus est, postea vero Bardesanes et Alexander Polyhistor palica voce *sammana,* quae cum lingua palica postea in usum venerat? Quid mirum in eo, quod scriptores, qui illis auctoribus usi Sarmanas vel Samanaeos memorant, nomina non permutaverunt? Quod si fecissent, quum in re tam longinqua et incognita nonnisi ad verbum illos excribere possent, magis mirum videri poterat.

Alterum Bohlenius argumentum attulit convenientiam morum,

p. 14. seq. Philostr. Apoll. III. 34., pars quaedam levioris momenti apud Clem. Alex. Strom. I. p. 132, Euseb. prae-

qui in Sarmanis et Samanaeis simillime describantur. Lassenius contra, hoc exemplum impugnans, docte exposuit, multum interesse inter Sarmanarum vitam et Samanaeorum, qualis utraque a veteribus describatur, easque res, quae utrisque communes memorentur, communes esse omnium sectarum Indicarum ascetis. Quod argumentum, etsi gravissimum est, non ita solvit quaestionem, ut de hac re dubitari non amplius possit. Nam haud omittendum est, neque Sarmanarum descriptionem neque Samanaeorum integram superesse, totasque igitur, quarum singulae partes nunc inter se discrepare videntur, facillime potuisse consentire.

Contendit deinde Lassenius, satis apparere ex his verbis, quae apud Clementem l. l. adduntur: εἰσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα πειθόμενοι παραγγέλμασιν etc., Sarmanas alios esse atque Samanaeos s. Buddhaicos. Lassenius igitur sicut Colebrookius As. Res. IX. 299, in hunc modum locum laudatum interpretatus est: Sunt qui inter Indos Budd'ae praecepta sequantur s. nonnulli inter Indos - - sequuntur. Neque negari potest, verba εἰσὶν οἱ πειθόμενοι ita posse explicari, ut eam, quam Lassenius vult, sententiam habeant, quamvis vocem καί additam, et voces εἰσὶν οἱ non seiunctas ex usu Graeci sermonis exspectes. Sed etiamsi haec omiseris, ad demonstrandum nihil omnino ille locus valet, quem non minus licet in hanc sententiam interpretari: Sunt vero (scil. Sarmanae, de quibus modo dixit,) ii, qui Budd'ae praecepta sequuntur. Quemadmodum si istum locum explicaveris, contrarium ex eo apparere vides, quam quod Lassenius dixit, et ostendi, Buddhaicos esse Sarmanas. Vix autem ullus Clementem ex sua ipsius scientia verba ista addidisse suspicabitur.

Si breviter totam quaestionem complectimur, omissis illis, quae, quum dubia et ambigua sint, neutri parti certa argumenta esse possunt, una utrique opinioni restat causa: alteram enim nomen, descriptio alteram magis adiuvat. Quod quum ita sit, eam sententiam superiorem facile existimaveris, quae totius descriptionis, quam quae solius nominis argumento utitur. Sed ei iudicio, quod defendit Bohlenius, aliquantum ponderis affert, quod tam definite Brahmanis Megasthenes Sarmanas opposuit. Nam mirum sane fuerit, Brahmanis tam distincte eos opponere, qui ipsi Brahmanae erant. Et omnino, quum constet, Megasthenis tempore exstitisse in India Buddhaicorum sectam a Brahmanis dissidentem, deinde quum animadverterit ille dissidium, quod inter Brahmanas

par. ev. IX. 6. (p. 410. D. E. ed. Colon. 1688.), Cyrill. alteramque sectam fuerit, postremo, quum hanc alteram eodem appellaverit nomine, quo solent Buddhaici vocari, vix ullum verisimilius videtur quam eosdem esse Buddhaicos Sarmanasque.

Sed accedit alia causa et gravior. Nam non solum eodem modo et paene iisdem verbis etiam Samanaeos veteres scriptores opponere Brahmanis solent, sed etiam ei loci, quibus Bardesanes Samanaeos s. Buddhaicos describit, cum Megasthene mire congruunt. Nec tamen affirmaverim, Bardesanem in hac re Megasthenis solum vestigia secutum esse, neque quidquam addidisse de suo, sed hoc certe ausim contendere, Bardesanem in Samanaeis describendis Megasthenem respexisse et in quadam parte esse secutum. Quod ut appareat, Bardesanis et Megasthenis hos locos componam:

Bardesan. ap. Hieron. ad Jovin. (et ap. Porphyr.)	Megasth. ap. Strab. (et ap Clem. Alex.)
Bardesanes, vir Babylonius,	*Ἄλλην δε διαίρεσιν ποιεῖται περὶ τῶν φιλοσόφων,*
in duo dogmata apud Indos Gymnosophistas dividit	*δύο γένη φάσκων,*
quorum alterum appellat ***B r a g m a n a s,***	*ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ,*
alterum ***S a m a n a e o s;***	*τοὺς δὲ Σαρμάνας,*
qui tantae continentiae sint,	— —
ut vel pomis arborum iuxta Gangem fluvium	(*καὶ ἀκρόδρυα σιτοῦνται* Clem. Al.)
	— —
vel oryzo vel farinae alantur cibo;	*ὀρύζῃ καὶ ἀλφίτοις τρεφομένους·*
	— —
et quum rex ad eos venerit, adorare illos solitus sit, pacemque suae provinciae in illorum precibus arbitrari sitam.	*τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι δι᾽ ἀγγέλων πυνθανομένοις περὶ τῶν αἰτίων, καὶ δι᾽ ἐκείνων θεραπεύουσι καὶ λιτανεύουσι τὸ θεῖον.*
Plenius hanc partem Porphyrius tradidit:	
ἀγύναιοι δ᾽ εἰσὶ πάντες	(*οὐ γάμον οὐδὲ παιδοποιΐαν ἴσασιν.* Clem.)
καὶ ἀκτήμονες καὶ τοσοῦτον αὐτῶν τε καὶ τῶν Βραχμάνων·	
σέβας ἔχουσιν οἱ ἄλλοι, ὥστε καὶ τὸν βασιλέα ἀφικνεῖσθαι παρ᾽ αὐτούς, καὶ ἱκετεύειν εὔξασθαί τι, καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ τῶν καταλαμβανόντων τὴν χώραν, ἢ συμβουλεῦσαι τὸ πρακτέον.	*τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι* etc.

contra Julian. IV. (Opp. ed. Paris. 1638. T. VI. p. 134. A.)[46])

Postremo antiqua gentis Indicae tempora percontatus, de historia Indorum, iterum solus ex Graecis omnibus, quaedam enarravit[47]): quae quod non magni momenti sunt, ex natura historiae Indiae magis, quam ex Megasthenis studio pendet. Eos locos, qui huc pertinent, tradiderunt Diodorus II. 38—39, Arriànus Ind. 8. 1—3, 9. 9, quibuscum cf. Plin. VI. 21. 5, Strab. 686—687, Arr. Ind. 5. 4—7, 9. 10—12; exiguam quandam narrationis partem (de Nabucodrosoro) memoriae prodiderunt Iosephus ant. Iud. X. 11. 1 p. 538. Haverc., contra Apion. I. 20. T. II. p. 451. Haverc., Zonaras ed Basil. 1557. T. I. p. 87; Euseb. praep. ev. IX. 41. p. 456. D. ed. Colon., Syncell. T. I. p. 419. ed. Bonn[48]).

Ex hac convenientia narrationum hoc certe licet concludere, Bardesanem respexisse Megasthenem, et eosdem Sarmanas a Megasthene descriptos Samanaeosque existimasse. Quam sententiam non poterat habere, si Sarmanas non tales Megasthenes descripsisset, quales Samanaeos esse Bardesanes compererat.

46) Cyrillus l. l., quamquam Clementem sequitur, Megasthenis narrationem perperam attribuit Aristobulo peripatetico, quem Clemens modo laudaverat.

47) Cf. *Lassen*. Zeitschr. f. d. Kunde d. Morgenlands. V. 232—259. *Benfey* ibid. p. 218—231.

48) Etsi ex his, quae exposuimus, apparet, aut attingi aut pertractari iam in reliquiis Indicon omnes res gravioris momenti, tamen scientia Indiae antiquae commemoratas litteras Indicas desiderat. Neque quidquam de hac re Alexandri comites retulisse videmus. Variis Megasthenes opinionibus ansam dedit hac sententia (Strab. 709.): *Γενομένους δ' οὖν ἐν τῷ Σανδροκόττου στρατοπέδῳ φησὶν ὁ Μεγασθένης — — μηδεμίαν ἡμέραν ἰδεῖν ἀνηνεγμένα κλέμματα πλειόνων ἢ διακοσίων δραχμῶν ἄξια, ἀγράφοις καὶ ταῦτα νόμοις χρωμένοις. Οὐδὲ γὰρ γράμματα εἰδέναι αὐτούς, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης ἕκαστα διοικεῖσθαι· εὖ πράττειν δ' ὅμως διὰ τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν εὐτέλειαν.* Inconsideratius tamen foret ex mea quidem opinione, quam prudentius, contendere, apud Indos optimis artibus ornatos et in

Ne cum dubiis certa confunderentur, intra certos fines explicationem nostram continuimus, ita ut de iis solum reliquiis disputaremus, quae Megastheni certo poterant attribui. Nunc, ne incerta fragmenta omnia omittantur, de eo liceat addere pauca, quod et maximum est et gravissimum.

Agitur autem catalogus gentium, quem descriptioni Indiae intexuit Plinius h. n. VI. 21. 9—23. 11. Qui Pli-

tantum eruditionis gradum progressos scripturam aut inusitatam aut tam raram fuisse, ut eius usum peregrinator non animadvertere et negare potuerit: hoc esset, propter hunc locum sanam rationem praetermittere. Neque qui non ignorat antiquitatem Indicam, quin per errorem dixerit ille, apud Indos scriptas leges non valere, facile dubitabit. Cuius erroris causa potest duplex fuisse: nam non modo adhuc peregrinatori aegre obvenit occasio scriptas leges videndi, quum Brahmanae in memoria habeant legum codicem neque in iudicium apportent, sed etiam Indi cum manifesta quadam causa legem appellant *smriti* (i. e. μνήμη, memoria), itaque qui huius rei ignarus erat, necessario in hunc modum ratiocinatus est, scriptas non exstare leges, ubi iudicentur ex memoria omnia. Itaque etiam Nearchus ap. Strab. 716. contendit, τοὺς νόμους ἀγράφους εἶναι, et quod est gravius, septem saeculis postea *Fa hian* à Sinensis quidam peregrinator refert in media India neque censum in usu esse neque leges. Foe-koue-ki. p. 99. Quod alterum contendit Megasthenes, οὐδὲ γράμματα εἰδέναι αὐτούς, explicatur, si cogitaveris, quemadmodum haec cum illa sententia cohaereat. Ex eo enim, quod antea dixit, ἀγράφοις καὶ ταῦτα νόμοις χρωμένοις, et ex eo, quod tanquam contrarium addidit: ἀλλ᾽ ἀπὸ μνήμης ἕκαστα διοικεῖσθαι· εὖ πράττειν δ᾽ ὅμως διὰ τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν εὐτέλειαν, quid sibi velit haec sententia, οὐδὲ γ ρ ά μ μ α τ α εἰδέναι αὐτούς, plaue intelligitur. Hoc enim Megasthenem voluisse apparet, in iudicio non adhiberi γράμματα, i. e. scriptas leges, libellos accusationis, tabulas. Vulgari in usu scriptionem fuisse, Nearchus iam indicit ap. Strab. 717, Curtius VIII. 9, et ipse Megasthenes ap. Strab. 708. hac narratione: οἱ ἀγορανόμοι -- ὁδοποιοῦσι, καὶ κατὰ δέκα στάδια στήλην τιθέασι τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλούσας.

Ipse nimirum Strabo perperam opinatus esse videtur, Megasthenem negavisse litterarum usum, quum p. 717. dicat: τῶν ἄλλων γράμμασιν αὐτοὺς μὴ χρῆσθαι φαμένων, sed quum Megasthenis sententia plena atque integra supersit, nostrum in hac re licet sequi arbitrium.

nium, quae de India neque plene neque accurate dixit, opera multa ex multis libris conquisivisse intellexerit, non amplius dubitabit, quin catalogum, de quo agitur, non ex sua ipsius scientia, sed ex aliis libris conscripserit. Nam si libris in hoc conscribendo non usus esset, quos habere alios potuisset auctores atque nautas? Et quomodo fieri poterat, ut nautae interioris Indiae gentes enumerare possent, imo etiam exercituum numeros indicare? Deinde etiam Taprobanes descriptio est documento, quo alio modo Plinius soleat scribere, ubi suum possit addere. Postremo huiusmodi catalogum si universum spectas non ex pluribus potuisse conquiri et corradi, sed unius tantum auctoris esse, facile intelligis, si memor fueris, obscure Romanis Indiam fuisse cognitam, et deesse in catalogis locos, quorum aliis alii possint adiungi.

Sed inspiciamus ea, quae de sedibus Indicarum gentium dixit. Quae si contuleris cum iis, quae praeterea scimus de historia Indica, demonstrari existimaveris, quo tempore catalogus conscriptus sit. Sed tali modo abundat catalogus ignotis nominibus, et pauca ea, quae nota sunt, ab historia sunt tam aliena, ut de paucis tantum rebus certiores fiamus: quae tamen proposito nostro sufficiunt. Legimus enim VI. 22. 5: *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu, potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra,* et paulo infra: *Amnis Iomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora,* postremo: *Indus statim a Prasiorum gente.* Plinii igitur aetas h. l. non agitur, sed ad aetatem summae potentiae regni Prasiaci auctor regressus, omnium rerum, quae a regibus Bactrianis et Indoscythis in pentapotamia gesta erant, suspicionem habet omnino nullam. Sed ex eo, quod Plinius refert, certius quoddam licet suspicari: nam eodem loco (VI. 22. 5.) narrat, Prasiorum regi peditum *sexcenta millia,* equitum millia triginta, elephantorum novem per omnes dies stipendiari. Qui numeri accurate conveniunt Prasiaco ex-

ercitui, quantus K'andraguptae tempore fuerat. Cf. Plutarch. Alex. 62: Ἀνδρόκοττος -- στρατοῦ μυριάσιν ἑξήκοντα τὴν Ἰνδικὴν ἐπῆλθεν ἅπασαν καταστρεφόμενος, cui loco Megasthenes non repugnat, ubi in castris affuisse quadringenta millia militum commemorat.

Quis autem est auctor, qui tam gnarus sit Indiae, qualis K'andraguptae tempore fuerit, ut adeo exercitus gentium enumerare potuerit? Quam quaestionem ipse Plinius solvit his verbis (VI. 21. 3.): *Megasthenes et Dionysius vires quoque gentium prodidere.* Quid autem Dionysius, qui vix ullo loco memoratur? Verisimilius est, catalogi auctorem esse Megasthenem, quem saepius sequitur Plinius. Et accuratius si catalogum inspicimus, ab omni parte coniecturam istam probatam videmus. Nam adiunctus est catalogus illi loco, qui his verbis incipit: *Reliqua inde Seleuco Nicatori peragrata sunt* VI. 21. 8., quem locum aliis causis moti, Megastheni iam antea attribuimus. Sed accedit alterum argumentum momenti gravioris: nam loci in catalogo passim inveniuntur, quibus respondent alii, quorum Megasthenem fuisse auctorem demonstrari potest. Quae res ex hac expositione apparebit:

Catalogus Plinii.	*Megasthenis fragm.*
— *Flumina Prinas et Cainas, quod in Gangem influit, ambo navigabilia.* —	— (*Τὸν Γάγγεα*) *δέχεσθαι ἐς αὐτὸν τόν τε Καΐναν ποταμόν* —. Arr. Ind. 4. 3.
— *Influere in eum* (scil. Gangem) *XIX. amnes. Ex iis navigabiles praeter iam dictos, Condochatem, Erannoboam, Cosoagum, Sonum. Alii cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in*	Eadem ex Megasthene, alia brevius, accuratius alia tradiderunt Arrianus Ind. 4. 2-7. et Strabo 702. Cf. p. 34. seq.

quodam lacu hospitari: inde lenem fluere, ubi minimum, VIII. mill. passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum; altitudine nusquam minore passuum XX. - -

Brevi post tribus Indicas Plinius (VI. 22. 2—3.) describit, aperte secutus Megasthenem, sed ita, ut sextam tribum omiserit.

— *Fertilissimi sunt auri Dardae, Setae vero argenti.* -

Megasthenes, ubi formicas aurum effodere narrat, inter Graecos primus *Daradas* commemoravit.

— *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu, potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra: unde quidam ipsam gentem Palibothros vocant, imo vero tractum universum a Gange.*—

Megasthenes, ubi describit Pàt′aliputrae magnitudinem, narrare pergit his verbis: *τὸ δ' ἔθνος, ἐν ᾧ ἡ πόλις αὕτη, καλεῖσθαι Πρασίους, διαφορώτατον τῶν πάντων· τὸν δὲ βασιλεύοντα ἐπώνυμον δεῖ τῆς πόλεως εἶναι Παλίβοθρον καλούμενον.* — Strab. 702. cf. Diod. II. 39.

(De cadentibus septentrionibus) — *hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes* (auctor est). *Austrinum polum Indi Dramasa vocant. Amnis Jomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora.*—

Cf. Strab. II. 76., Diod. II. 35. (Megasth. p. 29.)

— *ἵνα δύο πόλιες μεγάλαι, Μέθορά τε καὶ Κλεισόβορα, καὶ ποταμὸς Ἰωβάρης πλωτὸς διαῤῥεῖ τὴν χώρην αὐτῶν.* — Arr. Ind. 8. 5.

— *Indus statim a Pra-*

Cf Plin. h. n. VII. 2. 19.

siorum gente, quorum in montanis Pygmaei traduntur. —

Strab. 711.

— *Indus incolis Sindus appellatus, in iugo Caucasi montis, quod vocatur Paropamisus, adversus solis ortum effusus, et ipse undeviginti recipit amnes. Sed clarissimos Hydaspem, quatuor alios afferentem, Cantabram tres, per se vero navigabiles Acesinem et Hypasin.* —

Cf. Megasthenis locos p. 30. seq. laudatos.

— *Ab iis gens Pandae, sola Indorum regnata feminis. Unam Herculis sexus eius genitam ferunt, ob idque gratiorem, praecipuo regno donatam. Ab ea deducentes originem imperitant CCC. oppidis, peditum CL. mill., elephantis quingentis.* —

— *καὶ τούτῳ* (scil. Herculi Indico) -- *γενέσθαι* --, *θυγατέρα μουνογενέην· οὔνομα δὲ τῇ παιδὶ Πανδαίην· καὶ τὴν χώρην, ἵνα τε ἐγένετο καὶ ἥστινος ἐπέτρεψεν αὐτὴν ἄρχειν Ἡρακλέης, Πανδαίην, τῆς παιδὸς ἐπώνυμον· καὶ ταύτῃ ἐλέφαντας μὲν γενέσθαι ἐκ τοῦ πατρὸς ἐς πεντακοσίους, ἵππον δὲ ἐς τετρακισχιλίην, πεζῶν δὲ ἐς τὰς τρεῖς καὶ δέκα μυριάδας.* — Arr. Ind. 8. 6-7.

Neque in hac re est omittendum, eos locos quos protuli, magna ex parte ita cohaerere cum iis, qui praecedunt et qui sequuntur, ut ab his non possint seiungi, nisi contextu narrationis omni dissoluto. Neque tractantur his locis res notae vel saepius commemoratae, sed res maxime obscurae et nomina, quorum magna pars, si Plinium et Megasthenem exceperis, nusquam in litteris vel Graecis vel Latinis memoratur.

Contra ne ullum quidem vestigium invenitur, propter quod catalogum posteriore tempore conscriptum esse putares. Quam quidem quaestionem non attingit mentio *And'rarum* (22. 4.), quorum reges paucis saeculis post imperium magnae partis Indiae tenere videmus. And'rarum enim exercitum Megasthenes scribit Prasiaci ne sextam quidem partem aequare. Verumenimvero, quum postea reges And'rarum potentissimos Indiae fuisse videamus, quid est, cur dubitemus, an iam Megasthenis tempore potentiam non exiguam, neque tamen immodicam habuerint? Commemorantur certe And'rae in carminibus epicis, ex. c. Mahâb'. II. 1175.

Coniecturas non leves catalogus ille, si Megasthenis fuerit, excitat: inter quas gravissima est, K'andraguptae regni fines quam late Megasthenis tempore patuerint, definire. Nam existimare non possumus, eos reges, quorum exercitus enumeravit Megasthenes, K'andraguptae imperio subiectos fuisse.

Attamen non licet dissimulare, haec omnia posita esse in coniectura licet verisimili, quam exactior pleniorque Indiae antiquae cognitio aliquando aut confirmabit aut refellet.

Reliquum est, ut exponamus, quo modo Megasthenis Indicis ei sint usi, qui potiora ex eis excerpserunt. Prae ceteris igitur de Strabone, Arriano, Diodoro, Plinio h. l. agitur.

Strabo et Straboni non dissimilis *Arrianus*, qui tamen multo inconsideratius Indiam descripsit, narrationes Megasthenis contraxerunt quidem in breve, sed ita, ut simul iucunde atque accurate scriberent Sed quum hoc Strabo sibi proposuisset, ut non modo doceret lectorem, sed etiam oblectaret, omisit quaecunque iucunde narrari vel depingi non poterant, neque diligentius quid evitavit, quam quod catalogo posset simile videri. Quod quamvis non in vitio sit, tamen negari non potest, ipsas singulas res, quas omi-

sit, nostram antiqnae Indiae scientiam maxime adiuturas fuisse; imo eo accessit in hoc studio Strabo, ut topographia Indiae fere omnis apud eum desideretur.

Omnem vero modum in hac conscribendi ratione *Diodorus*[49]) excessit. Nam quum non docte scriberet, ut alios doceret, sed iucunde atque leviter, ut facillime a multis legeretur, eas partes sibi exquisivit, quae huic proposito maxime conveniebant. Itaque non modo accuratissimas narrationes praetermisit, sed etiam fabulas, quas lectores poterant incredibiles existimare: quorum loco eam Indicae vitae partem describere maxime ei placuit, quae singularis et iocosa Graecis videri posset. Quod ut appareat, proferre liceat hoc exemplum: Ex eo, quod Megasthenes de administratione regni Prasiaci prodidit, unam sibi excepit partem, quam in modum fabellae iocosae narraret; nam ubi elephantum modo descripsit, addit haec: *εἰσὶ δὲ παρ᾽ Ἰνδοῖς καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους ἄρχοντες τεταγμένοι, καὶ φροντίζοντες, ὅπως μηδεὶς ξένος ἀδικῆται. Τοῖς δ᾽ ἀῤῥωστοῦσι τῶν ξένων ἰατροὺς εἰσάγουσι κ. τ. λ.* II. 42. Tamen aliquo pretio non caret epitome. Nam etsi novi multum non coguoscimus ex ista narratione, tamen quum optime prae ceteris cohaeret,

---

49) Diodorus, quamquam non confitetur, tamen omnem eam partem, qua Indicas res enarravit (II. 35—42), ex Megasthene descripsit. Quae res, quum singulas partes fere omnes cum aliis Megasthenis fragmentis comparare possimus, haud cuiquam in dubio esse potest. Itaque nusquam a Strabone et Arriano aperte dissentit, si unum illum locum exceperis, quo magnitudinem Indiae exposuit, de quo supra iam diximus. Interdum autem accuratior ea notitia, quam de expeditione Macedonica consecutus erat, effecit, ut alias res praetermitteret, alias diligentius et copiosius, alias brevius et ex parte tantum exscriberet. Ita est factum, ut ex iis fluminibus, quae in Indum influunt, alia non commemoraverit praeter Vipâçam, Vitastam, K'andrab'âgam II. 37, deinde ut aliam atque Megasthenes Gangi latitudinem attribuerit, eandemque, quam Alexandri comites dixerant, postremo, ut de Alexandro quaedam addiderit, quae in reliquiis Megasthenis desiderantur.

tum interdum efficit, ut Megastheni locum quendam possimus certo attribuere, cuius auctorem, si illa deesset, non haberemus Magasthenem nisi per coniecturam.

Quum ad easdem fere res describendas Strabo, Arrianus, Diodorus animum converterint, factum est, ut maxima Indicon pars omnino sit perdita, et ut multorum locorum admirabiliter tres supersint epitomae: quibus interdum quartus Plinius accedit.

Multum ab illis et praecipue a Diodoro abest *Plinius*; quo fit, ut et maxime ab isto discrepet, et optime eius epitomen expleat. Quae simul iucunde et docte Strabo et Arrianus enarrarunt, Diodorus amoene simul atque leviter, ea Plinius sermone exili in ieiunam nominum enumerationem convertit. Admirabili cum studio, quocum solet, hanc partem conscripsit, sed saepius etiam negligentius et inconsideratius, cuius rei multa iam antea vidimus exempla.[50] Negligenter, ut solet, laudat auctores, ita ut si contuleris descriptiones Taprobanes et regni Prasiaci, diversis saeculis eum vixisse putares. Megasthenem saepe laudat, saepius non nominatum eum exscripsisse videtur.[51]

---

50) Aliud hoc proferam exemplum. Narrat Plinius VI. 23. 9: *Plerique* (Indiam) *ab occidente non Indo amne determinant, sed adiiciunt quatuor satrapias, Gedrosos, Arachotas, Arios, Paropamisadas ultimo fine Cophete fluvio: quae omnia Ariorum esse aliis placet.* Hanc igitur rem quemadmodum diiudicet, ignorat. Attamen satis facilis est explicatu: ei enim, qui quatuor satrapias annumeraverunt Indiae, *K*'andraguptae et successorum aetatem, ceteri prius tempus respexerunt.

51) H. l. memorare liceat fraudem quandam, quam in edendo Megasthenis libro suscepit infamis ille Annius Viterbiensis, qui totus ex fraude et mendaciis constabat. Nam quum eum locum, quo de Nabucodrosoro Megasthenes dixit, commemoratum invenisset, sed ita ut falso scriptum fuisset nomen *Metasthenes*, Metasthenis nomine impudenter, ut solebat, librum conscripsit *de iudicio temporum et annalibus Persarum, cum commentariis Annii.* Postea, quum peccatum esse a typothetis in nomine iam negare non posset,

3. De fide Megasthenis, auctoritate et pretio.

Veteres scriptores. quotiescunque iudicant de iis, qui de rebus Indicis scripserunt, Megasthenem sine ulla dubitatione scriptoribus mendacibus et fide minime dignis solent annumerare, et Ctesiae fere parem ponere. Melius solus Arrianus de eo iudicavit hac sententia:

Ἀλλ' ὑπὲρ Ἰνδῶν ἰδίᾳ μοι γεγράψεται, ὅσα πιστότατα ἐς ἀφήγησιν οἵ τε ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες καὶ ὁ ἐκπεριπλεύσας τῆς μεγάλης θαλάσσης τὸ κατ' Ἰνδοὺς Νέαρχος, ἐπὶ δὲ ὅσα Μεγασθένης τε καὶ Ἐρατοσθένης δοκίμω ἄνδρε συνεγραψάτην. Arr. exp. Alex. V. 5.

Neque fidem Megasthenis in dubio ponere, sed hoc solum in memoriam lectori voluit redigere, Megasthenem quoque partem tantum Indiae ipsum vidisse, quum aliis locis hanc sententiam diceret:

Ἀλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκέει μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρης, πλήν γε ὅτι πλεῦνα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες. Ind. 5. 3.

et ubi enumerasse Megasthenem dixit centum duodeviginti populos Indicos:

---

lectores in commentariis docet, *Metasthenem Persam fuisse, corruptissime se invenisse hunc in aliquibus Megasthenem pro Metasthene, quia primus fuerit Graecus et historicus, hic vero Persa et chronographus, et ille laicus, hic vero sacerdos, patere, Metasthenem floruisse circa tempora Magni Alexandri* similesque res ineptas. Hoc opus tam misere conscriptum, in quo Indiae ne uno quidem verbo mentionem fecit Annius, inest in libro, qui inscriptus est *Berosi sacerdotis Chaldaici antiquitatum Italiae ac totius orbis libri quinque, commentariis Ioannis Annii Viterbiensis, theologiae professoris, illustrati, adiecto nunc primum indice locupletissimo et reliquis eius argumenti authoribus, quorum nomina sequenti pagella videre licet. Aeditio ultima. Antverpiae. 1552.* Haud scio an iam insit in *commentariis Annii super opera diversorum autorum de antiquitatibus loquentium. Rom. 1498.*

Καὶ πολλὰ μὲν εἶναι ἔθνεα Ἰνδικὰ, καὶ αὐτὸς ξυμφέρομαι Μεγασθένει· τὸ δὲ ἀτρεκὲς οὐκ ἔχω εἰκάσαι, ὅκως ἐκμαθὼν ἀνέγραψεν, οὐδὲ πολλοστὸν μέρος τῆς Ἰνδῶν γῆς ἐπελθὼν, οὐδὲ ἐπιμιξίης πᾶσι τοῖς γένεσιν ἐούσης ἐς ἀλλήλους. **Ind. 7. 1.**

Inter vituperatores Eratosthenes est princeps, quocum aperte consentiunt Strabo et Plinius. Alii, inter quos est Diodorus, quum quasdam Megasthenis narrationes praetermiserint, sese in hac parte fidem ei abiudicare satis ostendunt. Iudicia, quae de Megasthene enuntiaverunt, haec sunt:

Strab. 70: *Ἅπαντες μὲν τοίνυν οἱ περὶ τῆς Ἰνδικῆς γράψαντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ψευδολόγοι γεγόνασι, καθ' ὑπερβολὴν δὲ Δηΐμαχος· τὰ δὲ δεύτερα λέγει Μεγασθένης, Ὀνησίκριτός τε καὶ Νέαρχος, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι παραψελλίζοντες ἤδη· καὶ ἡμῖν δ' ὑπῆρξεν ἐπιπλέον κατιδεῖν ταῦτα ὑπομνηματιζομένοις τὰς Ἀλεξάνδρου πράξεις. Διαφερόντως δ' ἀπιστεῖν ἄξιον Δηϊμάχῳ τε καὶ Μεγασθένει· οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ τοὺς ἐνωτοκοίτας καὶ τοὺς ἀστόμους καὶ ἄῤῥινας ἱστοροῦντες, μονοφθάλμους τε καὶ μακροσκελεῖς καὶ ὀπισθοδακτύλους· ἀνεκαίνισαν δὲ καὶ τὴν Ὁμηρικὴν τῶν Πυγμαίων γερανομαχίαν, τρισπιθάμους εἰπόντες· οὗτοι δὲ καὶ τοὺς χρυσωρύχους μύρμηκας καὶ Πᾶνας σφηνοκεφάλους, ὄφεις τε καὶ βοῦς καὶ ἐλάφους σὺν κέρασι καταπίνοντας· περὶ ὧν ἕτερος τὸν ἕτερον ἐλέγχει, ὅπερ καὶ Ἐρατοσθένης φησίν. Ἐπέμφθησαν μὲν γὰρ εἰς τὰ Παλίμβοθρα, ὁ μὲν Μεγασθένης πρὸς Ἀνδρόκοττον, ὁ δὲ Δηΐμαχος πρὸς Ἀμιτροχάδην τὸν ἐκείνου υἱὸν κατὰ πρεσβείαν· ὑπομνήματα δὲ τῆς ἀποδημίας κατέλιπον τοιαῦτα, ὑφ' ἧς δή ποτε αἰτίας προαχθέντες.*

Mirum est quod addit:

Πατροκλῆς δὲ ἥκιστα τοιοῦτος· καὶ οἱ ἄλλοι δὲ μάρτυρες οὐκ ἀπίθανοι, οἷς κέχρηται ὁ Ἐρατοσθένης, **quum inter eos, qui de India scripserunt, imprimis Megasthenem Eratosthenes secutus sit.**

Plin. h. n. VI. 21. 3: *India patefacta est - - et aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati, sicut Megasthenes et Dionysius - - vires quoque gentium prodidere. Non tamen est diligentiae locus, adeo diversa et incredibilia traduntur.*

Qui tamen ipsi vituperatores, quum Megasthenis Indica magna ex parte excripserint, fidem Megasthenis in universum minime possunt tam suspectam existimavisse, quam quod ex iudiciis illis facile concluseris. Quid, quod ipse Eratosthenes, qui non pauca ex illo sumsit, apud Strabonem 689. dicit, sese Indiae longitudinem exponere ἐκ τῆς ἀναγραφῆς τῶν σταθμῶν τῆς πεπιστευμένης μάλιστα? Quae scilicet sententia ad solum Megasthenem potest referri. Re vera duas tantum Megasthenis narrationes reprehendunt, id quod de mythica Indorum ethnographia retulit et id quod de Hercule et Dionyso Indico narravit: licet ita factum sit, ut etiam de aliis rebus aliorum potius, quam Megasthenis narrationem veram esse existimarent. De Hercule et Dionyso quid narraverit, supra iam dictum et brevi iudicatum est, nunc quae de geographia Indorum mythica tradidit, nobis est examinandum.

Sed priusquam hanc rem pertractamus, commemorandum est, Arios Indos ab antiquissimo tempore a gentibus indigenis barbarisque circumsessos esse, a quibus quum corpore tum animo atque indole discrepabant. Quam discrepantiam acutissime illi et perceperunt et expresserunt. Nam sicut republica Indorum et per ipsos deos barbari repudiantur, ita communi Indorum cogitationi naturae et indolis humilioris esse et bestialis potius quam humanae videntur. Animorum diversitas dificilius perspicitur, sed corporum dissimilitudinem acriter Indi animadverterunt, in maius peiusque extulerunt, et simulacrum illarum gentium praeter modum deforme cogitatione sibi finxerunt. Quo fundamento, quod fama firmaverat, potiti poëtae ipsam superlationem iterum auxerunt fabulisque exornaverunt. Aliae gentes eaeque Indicae, quum aut permixtione tribuum

ortae essent, aut Indicos mores et praecipue tribuum institutionem non satis sequerentur, commune Indorum odium ita susceperunt, ut eodem loco cum barbaris haberentur, et ad similem deformitatem describerentur. Ita in epicis carminibus Indiam totam Brahmanicam a gentibus circumsessam videmus non veris sed eo modo fictis, ut interdum fabulae causa perspici iam non possit.

Formas multo magis miras invenies, si deos Indorum, deorumque comitatus respexeris: inter quos praecipue *Cuvêrae* et *Cârticêjae* comitatus tali modo describitur (cf. Mahâb'. IX. 2558. seq.), ut nihil fere, quod humana imaginatione fingi possit, omissum videatur. Quos tamen Indi a populis fabulosis iam satis disiungunt: quippe quos neque in orbe terrarum Indico habitare, neque humana cum gente consuescere credunt. Quos igitur Graeci cum populis Indiae non poterant confundere.

Confundi autem facilius poterant populi cum animantibus aliis, locum quasi medium inter daemones atque homines tenentibus, quorum summam copiam Indi sibi finxerunt. *Râxasis* enim, *Piçâk'is* aliisque eadem atque populis fabulosis propria esse dicuntur, et hoc solum interest inter utrosque, ut eadem, quae singula attribui solent populis, in Râxasas et Piçâk'as multa vel cuncta soleant conferri. In universum tam leve est inter utrosque discrimen, ut certi fines terminique inter illos vix possint constitui: Râxasae enim, etsi formidolosi describuntur, tamen humani esse creduntur, et quum in terra habitare, tum in pugnis Indorum dimicare, ita ut Indus quilibet, quid inter naturam Râxasae atque hominis intersit, aegre possit definire. Vix ulla invenitur res Râxasis propria, quae non populo quoque alicui attribuatur. Itaque etiamsi de illis fama quaedam ad Graecos pervenisset — quae quidem res certis non potest probari argumentis — ideo tamen in moribus populorum Indica ratione describendis vix erravissent.

Gentium illarum famam in occidentem et ad Graecos primo translatam esse, non est quod miremur. Fabulae

enim cum ardore quodam poëtico fictae eximiam habent increbrescendi facultatem, et tanto maiorem, quanto audacius sunt fictae. Eae quoque fabulae, quibus Indi bestias colloquentes descripserunt, ita per totum fere orbem terrarum manaverunt, ut quomodo hoc factum sit, non sentiamus. Aliae fabulae, antequam ipsum Indiae nomen notum est, ad Graecos translatae sunt: inter quod genus etiam Homeri quaedam fabulae numerandae videntur, quae quidem res ante Vêdas melius cognitas probabiliter tantum coniici, neque certis argumentis demonstrari potest. Et quo longius epica Graecorum carmina a prima simplicitate abeunt, eo magis fabulas istas irrepere animadvertimus: multum iam valent apud epicos posterioris aetatis poëtas. Valde erraret, qui ex India putaret eas solum fabulas manavisse, qnibus memoratur India: nam fabula procedente, etiam locus, quem fabula tractat, solet procedere. Cuius rei hoc sit exemplum: Indi septentriones versus ultra Himâlajam habitare opinabantur *Uttaracuros*, qui diu beateque viverent, morbis curisque vacarent, omni voluptate in amoenissima regione abundarent. Quae fabula mature in occidentem processit simulque processit locus fabulae, et ita est factum, ut ab Hesiodi tempore Graeci opinarentur septentriones versus habitare Hyperboreos, quorum ipsum nomen ad similitudinem nominis Indici expressum est. Cur Indi regionem beati populi septentriones versus posuerint, causa est aperta, cur Graeci, ne levissima quidem invenitur; imo hic Hyperboreorum situs toti illi imagini, quam de orbe terrarum Graeci sibi effinxerunt, non modo non convenit, sed etiam repugnat. Aliae fabulae, quum quasdam Graecorum opiniones attingerent, in alia loca translatae sunt.

Mythicae Indorum geographiae cognoscendae primum est hoc tempus, quo inscii Indicas fabulas Graeci receperunt. Alterius est dux, qui primus Indiam descripsit et a Scylace rerum Indicarum scriptores ad unum omnes fabulosas illas gentes enarrant, sed ita, ut Aethiopicas eas di-

cere soleant[52]): inter quos praecipue Ctesiae ista res infamiam et fidei suspicionem movit. Attamen minime mentitus in fine Indicon (33.) πολλὰ δὲ τούτων, inquit, καὶ ἄλλα θαυμασιώτερα παραλιπεῖν, διὰ τὸ μὴ δόξαι τοῖς μὴ ταῦτα θεασαμένοις ἄπιστα συγγράφειν: nam multas alias res gentesque fabulosas perscribere poterat, ex. c. homines capitibus tigrinis (*vjâg'ramuc'âs*), alios anguinis cervicibus (*rjâlagrîvâs*), alios capitibus equinis praeditos (*turangavadanâs, açvamuc'âs*), alios cynopodes (*çvâpadâs*), alios quadrupedes (*k'atus'padâs*), alios trioculos (*trinêtrâs*), aliosque sexcentos.

Neque his fabulis se subtrahere Alexandri comites poterant, quorum vix ullus de fide earum dubitavit. Plerumque enim Brahmanae auctores eis fuerunt, quorum doctrinam et sapientiam omnino maxime verebantur. Quid igitur est, quod miremur, Megasthenem quoque post tot et tanta exempla illas fabulas tractavisse? Legitur eius narratio apud Strabonem 711, Plinium h. n. VII. 2. 14—22, Solinum 52.[53])

52) Consueta Aethiopiae et Indiae confusio, de qua annot. 1. diximus, videtur non modo intra fines fabularum se continuisse, sed etiam ipsam attigisse historiam. Omne igitur genus cautionis adhibendum videtur in examinandis eis, quae de bellis in Aethiopas factis traduntur. Ex. c. Diodorus II. 14., qui Ctesiam sequitur auctorem, Semiramidem refert *Aethiopiam* sibi subegisse, ibique fontem invenisse fabulosum, quem iisdem fere verbis in *India* reperiri narrat Ctesias (Ind. 14. cf. Bähr. p. 309.), et rebus quibusdam Aethiopicis expositis, protinus Diodorus ad *Indicam* Semiramidis expeditionem enarrandam transit. Eodem modo Herodotus III, 23., quo loco Cambysis explicat expeditionem in *Aethiopas Macrobios* factam, eum tradit fontem quendam fabulosum invenisse, quem eundem esse videmus atque *Çilam* fluvium vel fontem *Indicum*, a Ctesia (ap. Bähr. p. 369.) et Megasthene (cf. p. 37.) commemoratum.

53) Cf. Strab. 43. 70, Philostr. v. Apoll. III. 47, Tzetz. chil. VII. 629—768, Gell. IX. 4, Isidor. orig. XI. 3, Augustin. civ. dei XVI. 8. Recentiores scriptores, qui has res explicare studue-

Primum Megasthenes narravit hoc: *Τοὺς τὸν Καύκασον οἰκοῦντας ἐν τῷ φανερῷ γυναιξὶ μίσγεσθαι καὶ σαρκοφαγεῖν τὰ τῶν συγγενῶν σώματα.* Strab. 710. Herodotus quoque alterum de Calatiis et Padaeis (III. 38, 99), alterum de alio quodam Indico populo narravit (III. 101.). Idem Marcus Paulus (III. 17.), retulit, et adhuc gens in Vind'ja monte habitans cognatos comedere dicitur. Cf. Ritter. Asien. II. 519. Itaque pro certo sumendum est, hanc rem Megastheni re vera narratam esse, quamvis coniicere liceat, in describenda gentis aboriginis immanitate Indos, sicut solent, modum et veritatem excessisse.

Deinde *Pentaspithamos et Trispithamos* enumerat, quos refert a gruibus infestari. Id quod Homerus (Il. III. 6.) de Pygmaeis cogitavit num ex India iam manaverit necne, h. l. integrum relinquatur. Indicos autem Pygmaeos iam commemoravit Ctesias Ind. 11, quam eandem narrationem a multis scriptoribus post Megasthenis tempora repetitam videmus. Indi Pygmaeos esse *Cirâtarum* gentem existimant, quae opinio tam firma est apud eos, ut voce *cirâta* et gentem illam et quemcunque pumilum sive Pygmaeum significent. Cf. Vilsonem s. v. Deinde Cirâtas cum vulturibus aquilisque pugnare opinantur, quam propter rem Vis'n'i aquilam nomine *cirâtâçin* (i. e. *Cirâtas vorans*) appellant. Et quum Cirâtae ad Mongolicas gentes pertineant, Indi in illis describendis faciem Mongolis propriam multo deformiorem depinxerunt. uare Megasthenes potuit dicere: *ὧν τινας ἀμύκτηρας, ἀναπνοὰς ἔχοντας μόνον ὑπὲρ τοῦ στόματος* [54].

runt, quum non rectam viam iniissent, operam fere omnes perdiderunt. Inter quos memoratu sunt digni praeter *Aldovrandium, Salmasium, Bochartum, Harduinum, Baehrium*,

J. Geoffroy St. Hilaire: histoire des anomalies de l'organisation. 1832.

Berger de Xivrey: traditions tératologiques. 1836. et quem laudat Berger de Xivrey,

Leopardi: saggio sopra gli errori popolari degli antichi.

54) Cf. Ctes. Ind. 11: *αὐτοὶ δὲ σιμοί τε καὶ αἰσχροί*, Aelian. h. a. XVI. 22: *Σκιρᾶται πέραν Ἰνδῶν ἔθνος σιμοὶ τὰς ῥῖνας*, peripl. mar. Ery-

Tum memoravit Megasthenes Ἐνωτοκοίτας, ποδήρη τὰ ὦτα ἔχοντας, ὡς ἐγκαθεύδειν· ἰσχυροὺς δ' ὥστ' ἀνασπᾶν δένδρα καὶ ῥήττειν νευράν. Neque ille vel alii Graeci, sed ipsi Indi sibi finxerunt Enotocoetas: qui sanscrite nuncupantur *carn'aprâvâran'ae* i. e. *qui auribus quasi tegumento utuntur*. Quorum mentio in epicis carminibus non raro invenitur, ex c. Mahâb'. II. 1170, 1875, et tam consueta est apud Indos haec cogitatio, ut ipsum nomen proprium *Carn'aprâvaran'â* reperiatur Mahâb'. IX. 2643. Et in Râmâjan'a locus quidam exstat nondum editus, quem attulit *Lassenius* (Zeitschr. f. Kunde d. Morgenl. II. 40.), quo memorantur *Cirâtae, quorum alii in Mandara monte habitant, alii auribus quasi tegumento utuntur, horribiles, nigris faciebus, singulis quidem pedibus, tamen veloces, qui deleri non possunt, viri praevalidi, anthropophagi*[55]. Hos quoque Indi putant septentriones versus habitare; ita alio modo, quam per scriptores rerum Indicarum fabella ista in occidentem videtur translata esse, quum ab aliis scriptoribus eidem homines in septentrionali Europae parte collocentur. Plin. h. n. IV. 27. 5, Mel. III. 6, Isidor. XI. 3. Ex iis, qui Indica conscripserunt, Enotocoetas primus me-

---

thr. p. 35. Huds. Κιῤῥάδαι, γένος ἀνθρώπων, ἐκτεθλιμμένων τὴν ῥῖνα. ἀγρίων. Ipsi Indi inter ceteras gentes commemorare solent *K'ipit'anâsicâs* i. e. σιμοί τὰς ῥῖνας. As. Res. VIII. 340. Nomen *Scyrites* (V. L. *Syrictes*), quod Plinius ex Megasthene tradidit, paullum depravatum videtur. Cf. p. 69.

55) Mahâb'. II. 1170. *Qui in insulis marinis habitant reges, a barbara gente oriundi, Nis'âdae, et Anthropophagi, Carn'aprâvaran'ae* (s. Enotocoecae), *et qui Melanoprosopi appellantur, ab hominibus et Râxasis oriundi.*

In universum pervulgata est apud Indos opinio, gentes barbaras magnis auribus esse praeditas: ita non modo *carn'aprâvaran'ae* memorantur — quod quidem nomen confundi facile poterat cum voce *K'armaprâvaran'a* (i. e. pellibus indutus) — sed etiam *carn'icae*, *lambacarn'ae*, *mahâcarn'ae* (i. e. μεγαλώτιοι), *us't'racarn'ae* (i. e. καμηλώτιοι), *ôs't'acarn'ae* (i. e. χειλώτιοι), *pân'icarn'ae* (i. e. χειρώτιοι), de quibus cf. Ctes. Ind. 31.

moravit Ctesias Ind. 31, tum Duris ap. Plin. h. n. VII. 2. 23.

Brahmanae (οἱ φιλόσοφοι) Megastheni narraverant, in India esse Ὠκύποδας, ἵππων μᾶλλον ἀπιόντας. Quam fabulam Indicam esse, ex eo Râmâjan'ae loco apparet, quem modo laudavimus; quo etiam nomen Ὠκύποδες explicatur. Nam quum Indi partem quandam Cirâtarum nuncupent *êcapâdas* i. e. μονόποδας, qui tamen esse veloces dicuntur, nomen cum apta quadam paronomasia Megasthenes voce Ὠκύποδες vertit[56]. Neque Monopodes Ctesiae desunt, qui apud Plin. VII. 2. 16. haec refert: *Item hominum genus, qui Monocoli vocarentur, singulis cruribus, mirae pernicitatis ad saltum, eosdemque Sciapodas vocari, quod in maiore aestu humi iacentes resupini umbra se pedum protegant; non longe eos a Troglodytis*[57] *abesse.* Quae Ecapâdarum et Sciapodum confusio solum ex similitudine nominum pendere videtur.

Neque minus mirum est id quod de feris hominibus tradidit: Τοὺς οὖν ἀγρίους ἀνθρώπους ἔχειν τὰς μὲν πτέρνας πρόσθεν, τοὺς δὲ ταρσοὺς ὄπισθεν καὶ τοὺς δακτύλους.

---

56) *Ecapâdarum* non rara in epicis carminibus fit mentio ex. c. Mahâb'. II. 1837—1838: *Ibi conspexi Diophthalmos, Triophthalmos, Metopophthalmos, qui variis e regionibus advenerant, — Anthropophagos et Monopodes.*

Hariv. 9540—9541: *Praediti capillis erectis, nigris et albis, robore elephantorum decem mill. et procellae, Monocheires, Monopodes, Monophthalmi, qui ora trementia habent* etc.

Hariv 9553: *Monopodes et Dipodes, alii Bicipites, Macilenti* etc.

Cf. Mahâb'. II. 1173, III. 16137, Hariv. 2444, As. Res. VIII 338. Alio nomine ab Indis vocantur eidem *êcak'aran'ae*. As. Res. VIII. 340.

57) *Troglodytae* ad eas pertinent gentes, quas alii scriptores Aethiopiae, Indiae alii adscripserunt. Indicis litteris minime desunt, quibus appellantur *girigahvarâs* i e. *in montanis cavernis viventes.* Mahâb'. VI. 375.

Paullo longior Plinius est VII. 2. 14: *In monte, cui nomen est Nulo* (VV. LL. Nullo, Milo), *homines esse aversis plantis, octonos digitos in singulis habentes, auctor est Megasthenes.* Hanc etiam rem Ctesias prior retulerat Ind. 31: ἔχουσι δὲ οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἀνὰ ὀκτὼ δακτύλους ἐφ' ἑκατέρᾳ χειρὶ, ὡσαύτως ἀνὰ ὀκτὼ καὶ ἐπὶ τοῖς ποσὶ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὡσαύτως. Cf. Solin. 52, Tzetz. Chil. VII. 768, Gell. IX. 4. Quorum hominum inter Alexandri comites Baeto mentionem fecit ap. Plin. h. n. VII. 2. 3: *In quadam convalle magna Imai montis - - silvestres vivunt homines, aversis post crura plantis, eximiae velocitatis, passim cum feris vagantes.* Eidem appellantur *Antipodes* et inter gentes Aethiopicas enumerari solent. Cf. Isid. orig. XI. 3. Opinionem illam apud Indos vernaculam fuisse, non modo ex eo apparet, quod multi scriptores, quorum alius alio non usus est, de hac re consentiant, sed etiam ex litteris Indicis; pluries enim in epicis carminibus commemorantur *paçk'âdangulajas*, quam vocem accuratissime Megasthenes nomine ὀπισθοδάκτυλος convertit [58].

Plinius deinde describit (VII. 2. 15.) *genus hominum capitibus caninis, ferarum pellibus velari, pro voce latratum edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesci!* Quae narratio, si Solinum 52. sequaris, Megasthenis est. Neque in hac gente describenda, quam nomine Κυνοκέφαλοι appellavit, Ctesias deest. Ind. 20, Plin. l. l. Sanscrite nuncu-

58) Cf. Mahâb. X. 452—457: *Ibi conspiciebantur Râxasae et Piçâk'ae varii, carnem humanam vorantes, sanguinem bibentes, ingentes, fusci, saxeis dentibus, tauris similes, capillis horridis, longis instructi conchis, pentapodes, ventriosi, opisthodactyli, asperi, deformes, voce horribili, campanis retibusque instructi, nigris gutturibus, formidolosi, crudelissimi, vultu horribili: variaeque Râxasarum formae ibi conspiciebantur. Et alii quum sanguinem bibissent, laeti catervatim saltabant, collocuti talia, «hoc est optimum, clarissimum, dulcissimum». Sic colloquebantur illi vorantes medullam, ossa, sanguinem, adipem, hostium carnem devorantes, cruda carne vescentes, carne viventes.*

pantur *Çunamuc'âs* s. *Çvâmuc'âs* i. e. κυνοπρόσωποι s. κυνοκέφαλοι. As. Res. VIII. 331. Mores autem barbararum gentium saepius tam immanes describuntur, ex c. Mahâb' II. 1865: *Cirâtas conspicio, qui radicibus plantarum vescuntur, pellibus ferinis indutos, foedis moribus, foedisque factis.* Cf. Mahâb'. VII. 6867. seq.

„Ἀστόμους δὲ οἰκεῖν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Γάγγου· τρέφεσθαι δ' ἀτμαῖς ὀπτῶν κρεῶν καὶ καρπῶν καὶ ἀνθέων ὀσμαῖς, ἀντὶ τῶν στομάτων ἔχοντας ἀναπνοάς· χαλεπαίνειν δὲ τοῖς δυσώδεσι καὶ διὰ τοῦτο περιγίνεσθαι μόλις καὶ μάλιστα ἐν στρατοπέδῳ". Cf. Plin. VII. 2. 18, Solin. 52, Plutarch de facie in orbe lunae p. 701. Reisk. Astomos in libris Indicis memorari, ostendere nondum possumus aeque atque Amycteras, quos esse dixit παμφάγους, ὠμοφάγους, ὀλιγοχρονίους. Ipsa tamen verba descriptionis sunt documento, Megasthenem Indorum narrationes secutum esse. Voces enim παμφάγος ceteraeque, quibus Amycteras descripsit, ab usu sermonis graeci remotae sunt, et conversae ex sanscritis vocibus. Ex. c., quum voce παμφάγος Graeci perraro utantur, apud Indos eadem vox est pervulgata, et usitata sunt cognomina barbararum gentium *sarvab'axa, viçvab'ôg'ana* (i. e. παμφάγος), vel *mânsab'âxaca, âmis'âçin, piçitâçin, cravjâda* (i. e. carnivorus[59]).

„Μονομμάτους δὲ ἄλλους, ὦτα μὲν ἔχοντας κυνός, ἐν μέσῳ δὲ τῷ μετώπῳ τὸν ὀφθαλμόν, ὀρθοχαίτας, λασίους τὰ

59) Cf. Mahâb'. XII. 6956: *Cûdrae dicuntur esse pamphagi semper, nullius facti expertes, impuri*, et quem locum laudavimus annot. 58. Carnivoros esse Padaeos, iam Herodotus III. 99. retulerat. Omophagi esse eidem videntur atque qui vulgo appellantur Agriophagi. Interdum enim iisdem vocibus, quibus ipsa nomina gentium significent, scriptores quum Indici tum Graeci utuntur. Ita apud Plinium VI. 35. 17. (qui locus videtur ad Indiam potius quam ad Aethiopiam spectare) memorantur *Nigroe, quorum rex unum oculum habeat in fronte, Agriophagi, Pamphagi, Anthropophagi, Cynamolgi (caninis capitibus); pars quaedam Aethiopum locustis tantum vivit, ii quadragesimum annum vitae non excedunt.* Cf. p. 71.

στήθη." Ea quae h. l. uni propria esse genti Megasthenes dixit, Indi solent populis attribuere variis: *Monommatos* nuncupare solent *êcâxjas* s. *êcavilôk'anas*[60]), ὀρθοχαίτας *urdd'vacêçjas*[61]), quod nomen optime Megasthenes interpretatus est: imo etiam *Cyclopes* Indici commemorantur nomine *lalât'âxa* i. e. μετωπόφθαλμος[62]).

Brahmanas, Megasthenes deinde refert, de *Hyperboreis* qui mille annos viverent, idem atque Simonidem, Pindarum aliosque mythologos narrare. Quam igitur fabulam, quae antiquissimo tempore in Graeciam ex India videtur pervenisse, Megasthenes, ubi orta erat, et reperit et recognovit[63]). Eandem Ctesias narraverat (Ind. 23. cf. Bähr. 371.) aliique auctores, quos Plinius VII. 2. 20. seq. protulit[64]).

---

60) Cf. Mahâb'. III. 16137., As. Res. VIII. 340. et Harivançae locos in annot. 56. allatos.

61) Cf. annot. 56.

62) Mahâb'. III. 16137, II. 1837 (annot. 56.). Ad idem genus non modo Monoculi (*êcâxjas*) pertinent, sed etiam Trioculi (*trinêtrâs* s. *trjaxâs*). Nam Mahâb'. VII. 9629. leguntur verba haecce: *fronti oculum inseruit: ideo trioculus appellatur.*

63) Cf. Lassenii hanc explicationem: *Uttaracuru ist ein Theil Sericas, und da die ersten Nachrichten von den Serern über Indien nach dem Westen kamen, so ist wohl ein Theil der Erzählungen vom ruhigen, glücklichen Leben der Serer aus den Indischen Berichten von Uttaracuru zu erklären. Das lange Leben der Serer gehört auch dahin, namentlich, wenn Megasthenes vom tausendjährigen Leben der Hyperboräer erzählt. Mahâb'. VI. 264. heisst es, dass die Uttaracurus 1000, ja 10000 Jahre lebten. Wir schliessen hieraus, dass Megasthenes auch von den Uttaracurus geschrieben, und ihren Namen nicht unpassend durch den der Hyperboräer wiedergegeben hatte.* Zeitschr. II. 67.

64) *Cyrnos Indorum genus Isigonus annis centenis quadragenis vivere.* Quo loco pro voce *Cyrnos Cyros* legendum esse, et in hunc modum nomen Uttara-*curu* praecisum esse coniicio. Accuratius nomen reddiderunt Ptolemaeus: Ὀττοροκόῤῥα, Orosius: *Ottorogarras*, Amm. Marcell.: *Opurocarra* (qua in voce litterae *TT* in litteram *Π* corruptae videntur), Plinius VI. 20. 3. et Solinus: *Attacori.*

Aliam Indiae gentem Megasthenes tradit, sicut Ctesias et Clitarchus, quadragenos annos non excedere, feminasque septimo aetatis anno parere. Arr. Ind. 9. 1., Phlegon. mirab. 33., Plin. h. n. VII. 2. 22.[65]). Quae narratio spectat ad gentem summam meridiem versus habitantem, cuius maturam pubertatem Indi, sicut solent, nimis auxerunt, et falsa coniectura brevioris vitae exornaverunt.

Sese ex illis monstris ullum vidisse, Megasthenes nequaquam dixit: hoc solum ait: *τοὺς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κομισθῆναι παρὰ Σανδρόκοττον· ἀποκαρτερεῖν γάρ* [66]), deinde: *ἀστόμους δέ τινας ἀχθῆναι, ἀνθρώπους ἡμέρους*, sed etiam hos sese vidisse non contendit: in castris enim Indicis eos fuisse narrat, et coniecturam eorum iam supra ostendimus vanam esse, qui Megasthenem in castris affuisse putant. Omnino ne hoc quidem scimus, quanta cum persuasione Megasthenes inveniri fabulosas illas gentes narraverit: de plurimis scilicet ipse Brahmanas sibi auctores fuisse confitetur. Sed faciamus, fabulas eum omnes veras existimasse, considerandum nobis est, Indorum sapientes ei auctores fuisse, deinde Graecos, qui Indiam descripserant, omnes easdem fabulas quasi veras narravisse et paullo antea Alexandri expeditione fidem earum iterum et divulgatam esse et firmatam.

Fabulis supra dictis simile est id quod de *formicis aurum effodientibus* tradit. Idem iam relatum esse ab Herodoto (III. 102—105.) videmus, qui quo maiorem fidem narratio haberet, addidit haec verba: *εἰσὶ αὐτῶν καὶ παρὰ βασιλέϊ τῶν Περσέων, ἐνθεῦτεν θηρευθέντες.* Herodotum excipit Nearchus, qui affirmat, sese ipsas quidem formicas

---

65) Vulgo vocantur *Pandae* (cf. not. 33.). Itaque legendum videtur apud Phleg. ἐν Πανδαίᾳ (codd. ἐν Παλαίᾳ), apud Plin. l. l. *Pandarum* (codd. *Mandorum*) *nomen iis dedit Clitarchus et Megasthenes*, nisi forte Megasthenes respexit ad incolas *Mandarae* montis, monstris abundantis.

66) Idem mire narraverat *Baeto* de iisdem hominibus ap. Plin. VII. 2. 3.

non vidisse, sed multas earum pelles in castra Macedonum allatas. Arr. Ind. 15. 4., Strab. 705. Nearchum in hac re describenda Megasthenes sequitur, qui nihil fere novi addit praeter locum accuratius indicatum his verbis: ἐν Δέρδαις, ἔθνει μεγάλῳ τῶν προσεῴων καὶ ὀρεινῶν Ἰνδῶν. Strab. 706., Arr. Ind. 15. 5—6. Deinde eandem illam narrationem interdum nova observatione auctam Graeci Romanique scriptores frequentes repetunt [67].

Hac quoque relatione motus est Strabo, ut Megasthenem in numero mendacium scriptorum collocaret: neque consideravit, eandem rem eodem fere modo a tribus pluribusve auctoribus referri, quorum alius alium vix novit. Sed etiam postea ad alios populos eadem fama pervasit: eandem enim rem narrat *Qazvinius* Arabs [68], et *Busbequius* [69] tradit,

---

67) Strab. 718., Arr. V. 4. 7., Aelian. h. a. III. 4., XVI. 15., Clem. Alex. Paed. II. p. 207., Tzetz. Chil. XII. 330—340., et qui videtur Megasthenem exscripsisse Dio Chrysost. or. 35. p. 436. Morell., Plin. h. n. XI. 36., XXXIII. 21., Propert. III. 13. 5., Pomp. Mel. 7. 2., Isidor. Orig. XII. 3., Albert. Magnus de animal. T. VI, p. 678. ex subditiciis Alexandri epistolis, Anonym. de monstris et belluis 259. ed. Berger de Xivrey. — Philostratus v. Apoll. VI. 1. et Heliodorus Aeth. X. 26. p. 495., quum formicas illas Aethiopiae attribuerint, auctoribus usi videntur Megasthene antiquioribus. Nuncupatur populus a Megasthene Δέρδαι, apud Plinium *Dardae*, ab ipsis Indis *Daradae*. Et admirabiliter *Daradas* Ptolemaeus in Aethiopia habitare dicit, et eiusdem nominis populum in extrema Libyae parte ad occidentem sita Agathem. II. 5., Polyb. ap. Plin. h. n. V. 1. 10., Ptolem. IV. 6., quem veteres scriptores cum solita Indiae et Aethiopiae permutatione nescio an huc transposuerint. Indicum certe sabuletum et Africum permutationi ansam dare facile potuit.

68) *Gildemeister.* script. Arab. de reb. Ind. p. 220—221.: *Dixit auctor libri miraculorum, in ultima India terram esse, cuius arena auro commista sit; ibi formicarum magnarum species est, quae canem celeritate cursus superant; terra quam maxime fervida est, et sole et aestu aucto formicae sub terram in latibula se recipiunt ibique latent, usque dum aestus vehementia diminuta est. Tum Indi cum iumentis ad earum latibula re-*

Solimano praeter alia dona a Thamaspo Persarum rege missam esse „formicam Indicam, mediocris canis magnitudine, mordacem admodum et saevam.“

Cuius narrationis multas mirasque explicationes, quas antea VV. DD. proposuerunt, quum iam obsoletae sint, h. l. licet omittere. Bestiam primus *Moorcroftius* (As. Res. XII. 439.) invenit, qui circa Indi fontes solum invenit auriferum et bestiam in cavernis terrae viventem, cui veterum descriptio conveniebat, ita scilicet, ut formicis minime similis esse posset. Quam eandem esse atque istam formicam ab Herodoto, Nearcho, Megasthene aliisque memoratam primus perspexit *Ritterus* Asien II 659., cf. 508., 593. Convenit etiam locus: in illa enim regione *Daradae* habitabant. Neque tamen apud ipsum Ritterum, dum in nomine male intellecto aut converso, aut in altero cum altero mutato narrationem originem habere putat, auctorum varietas satis valuit. Ex quo tempore etiam ultima dubitationis causa sublata est: *Vilso* enim invenit (Arian. ant. 135.), mentionem fieri etiam in Indicis litteris bestiarum aurum effodientium, quas quum terram effodiant, eodem nomine (*pipîlica*) atque formicas Indi nuncupant. Cf. Mahâb. II. 1860.: *pipîlicam g'âtarûpam uddʿritam pipîlicâis* i. e. *formicinum aurum erutum a formicis.* Itaque etiam de hac re rectius, quam qui eum vituperant, Megasthenes iudicavit.

Eratosthenem igitur, Strabonem ceterosque neque accurate neque ab omni parte Megasthenis fidem ponderasse videmus. Nam quamvis in universum vera et falsa recte diiudicaverint, et ficta esse monstra, de quibus narrat Megasthenes, recte intellexerint, tamen fictionis causam et originem investigare non studuerunt. Etsi debebant intel-

---

niunt et aliquantam avehunt arenam; deinde cursu celeri se recipiunt metu formicarum, ne insecutae se devorent. Quam fabellam ex Graecis petitam esse, recte observavit *Gildemeisterus* p. 120.

69) *Busbequius* legationis Turcicae epist. IV. p. 144., quem sequitur *Thuanus* XXIV. 7. p. 809. ad annum 1559.

ligere, fabulas easdem vel similes a Scylacis tempore iterum atque iterum esse repetitas, et repetitas a scriptoribus, quorum alius alium ignorabat, tamen cum admirabili iudicandi levitate singulos arguunt, quasi fabulas illas ipse sibi quisque finxerit. Sicut ineptum fuit opinari, Herculem et Dionysum in Indiam migrasse, ita etiam ineptum fuit putare, totum Alexandri exercitum et Megasthenem et alios in vano commento consensisse. Quapropter utrique vitio non vacant, et rerum Indicarum scriptores et critici: utrique enim materiem sibi convenientem, alteri res, alteri rerum narrationes, non satis examinaverunt.

Quod quum ita sit, Megasthenis fides, ut hoc verbo utar, relativa in dubitationem vocari non potest; etenim et quod ipse vidit et quod ab aliis audivit, narravit ad veritatem. Itaque si spectamus, quae fides singulis narrationibus sit tribuenda, hoc alterum examinandum est, quantum, qui auctores ei fuerunt, fide digni sint. Sed in hac re ne ulla quidem suspicionis causa exstat: nam eis de rebus, quas ipse non vidit, certior factus est a Brahmanis eis, qui reipublicae praeerant: ad quos pluries ipse provocat. Ideo non modo administrationem regni Prasiaci describere potuit, sed etiam ceterarum gentium potentiam exercitusque enumerare. Quare mirari non possumus, Indicas opiniones in libris Megasthenis cum vera observatione et cum Graecis opinionibus esse mixtas.

Itaque ei, sicut Alexandri comitibus, non potest obiici, quod nimis multa narraverit. Neque parum eum retulisse, ut res Indicas Graecis plene describeret, capite priori demonstravimus. Indicam enim terram et terrae coelique naturam, bestias plantasque et res publicas et sacras populique mores et artes, vitam denique Indorum, qualis a rege usque ad ultimam tribum fuerit, descripsit, omnesque res animo sano et vacuo perlustravit, ne levibus quidem exiguisque neglectis. Si quam partem relictam vidimus, pauca tantum de sacris et deis Indorum dicta, de litteris

nihil[70]), est reputandum, nos non ipsos eius libros, sed epitomen et particulas quasdam superstites legere.

His expositis potest iudicari, utrum Ctesiam in enarrandis rebus Megasthenes secutus sit necne. Etenim fabulas, quas uterque refert, ostendimus apud Indos esse pervulgatas, et ipse Megasthenes non modo nusquam Ctesiam laudavit, sed etiam Brahmanas confitetur sibi auctores fuisse de fabulis eisdem, quas Ctesias tradit. Deinde quum dicat *τοὺς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κομισθῆναι παρὰ Σανδράκοττον· ἀποκαρτερεῖν γάρ* et *ἀστόμους δέ τινας ἀχθῆναι*, sese de his quoque rebus Indos, non Ctesiam secutum esse indicat. Itaque nequaquam potest contendi, Megasthenem Ctesiae usum esse libro, nisi forte alterius narratio tam accurate cum altero conveniat, ut manifestum sit, alterum ex altero partem quandam hausisse. Sed si utrumque inspexeris accuratius, facile intellexeris, solam utriusque materiem ex aliqua partè concinere, discrepare explicationem, et maiorem esse narrationum dissensionem quam similitudinem. Cui sententiae una res sola videtur repugnare: nam quum Ctesias de Sila fluvio tradiderit, nihil innatare, omnia mergi (Bähr. p. 369.), idem Megasthenes sed quibusdam additis narravit: Lassenius autem, quum eandem fabulam vulgatam esse apud Indos ostenderet, qui res omnes in Sila immersas in lapides immutari opinarentur, Ctesiam et Megasthenem Indicum narrationis colorem commutasse contendit (Zeitschr. f. Kunde d. Morgenl. II. 63.): quod si ita esset, appareret, Megasthenem in hac re Ctesiae vestigia secutum esse. Sed quum aliae eiusdem narrationis partes inter se non conveniant, et quum Ctesia copiosius Megasthenes rem enarraverit, licet coniicere, explicationem illam ab Indis repetitam esse et exstare in litteris

---

70) Nam certa quaedam non exstat causa, cur Megastheni eos attribuamus locos epica Indorum carmina spectantes, qui leguntur apud Aelian. v. h. XII. 47., Dion. Chrysost. or. 53. de Homero p. 554. Morell.

Indicis. De ceteris rebus ne levissima quidem invenitur causa, cur Megasthenem putes ex Ctesia aliquid exscripsisse, et in Indis auctoribus laudandis esse mentitum.

Levium, per quos lapsus est, errorum alii eiusmodi sunt, quales observatori licet diligentissimo evenire possunt, ex. c. quod Vipâçam in Irâvatim effundi perperam dixit; alii ex Indicis vocibus non recte intellectis exorti: quo pertinet, quod contendit, apud Indos non scriptas esse leges, sed ex memoria diiudicari omnia. Praeterea narrat, Brahmanis eis, qui ter in constituendo calendario erravissent, per totam vitam silentium imperari. Quam sententiam nondum expeditam ita explicaverim, ut illum statuam Indicam vocem *mâunin* audivisse, qua quum taciturnus, tum quicunque asceta significatur. Alii denique errores in eo sunt positi, quod res Indicas ex Graeca opinione consideravit, quo factum est, ut tribus non recte enumeraret, et ut deos Indorum et alias res perperam interpretaretur.

Nihilominus Megasthenis liber, quantum est pars litterarum Graecarum et Graecae Romanaeque doctrinae, quasi fastigium est scientiae, quam de India veteres unquam consecuti sunt. Nam etsi geographica Graecorum scientia postea demum perfecta est, tamen Indiae cognitio iam Megasthenis libris ad summam perfectionem ita pervenit, ut qui postea de India scripserunt, ad veritatem tanto propius accedant, quanto accuratius Megasthenis Indica sequantur. Neque per sese tantum, sed etiam aliam ob rem Megasthenes multum valet, nam quum magnam partem narrationum alii scriptores ex illo hauserint, in totam Graecorum et Romanorum scientiam magnam vim habuit.

Praeter hanc, quam in litteris Graecis Indica Megasthenis obtinent auctoritatem, reliquiae aliud quoque pretium habent, quum inter fontes Indicae antiquitatis locum non ultimum teneant. Nam sicut nunc est Indiae antiquae scientia nostra, illius narratio etsi suppleri et corrigi non raro potest, tamen aliis locis scientiam nostram aliunde repetitam auget. Verumtamen concedendum est, id, quod

novi nos docuit, neque numeri neque ponderis permagni esse. Gravius est, quam id quod novum refert, quod rerum Indicarum imaginem in certum tempus revocavit, quum litterae Indicae semper sibi constantes, si quo tempore quid acciderit quaerimus, in summa dubitatione nos relinquere soleant.

III. De scriptoribus eis,

qui post Megasthenem de India scripserint.

Cognitionis et summae et accuratissimae, quam unquam de India Graeci nacti sunt, Megasthenes fuit auctor. Neque tamen alii defuerunt, qui aetate illa Indiam describerent. Nam etiam *Daimachus Plataeensis*, a Seleuco missus ad *Amitrag'âtam*, K'andraguptae successorem (Strab. 68, 70, 72, 74, 75, 690, Athen. IX. p. 394. *E*, Harpocrat. v. ἐγγυθήκη), *Dionysius*, a Ptolemaeo Philadelpho in Indiam missus (Plin. h. n. VI. 21. 3.), *Patrocles*, qui non modo per oceanum Indicum ipse navigabat, sed etiam eis libris utebatur, quos Alexander accuratissime conscribi iusserat (Plin. l. l., Strab. 69, 74, 409, 508, 518, 689.), Indiam et ipsi viderunt et descripserunt. Quum autem perraro laudentur, et quum ei loci, qui afferuntur, ad solam chorographiam pertineant, Megasthenis auctoritatem et pretium nullo modo assecuti videntur.

Hanc aetatem, qua frequenti itinere India exploratur et ab eis describitur, qui eam ipsi viderunt, tertia sequitur Indiae cognoscendae aetas. Neque iam hoc tempore omnino desunt qui itinere Indiam cognoverint, sed et rari sunt, et solas oras solent describere. Inter quos vix alius est memoratu dignus praeter *auctorem peripli rubri maris*, hominem indoctum quidem et alienum ab arte, cuius tamen liber adhuc non negligendus est. Sed magis

aetas illa in eo versabatur, ut quaecunque antea de India iam explorata erant, ad artem et praecepta revocaret, certo iudicio ponderaret, in certum ordinem disponeret, et ita communi omnium notitiae traderet.

Eis, qui ad hunc finem scribebant, Megasthenes de India summus erat auctor. *Eratosthenem*, summae doctrinae geographum principem, neque minus, qui Eratostheni adversarius erat, *Hipparchum*, plurima depromere a Megasthene videmus (V. Eratosth. p. 92—99. Bernh., Strab. 71. seq.). Ex eo enim adhuc potest ostendi Eratosthenem hausisse ea quae prodidit de magnitudine Indiae, de finibus, de septentrionibus cadentibus, de messi duplici, de eo spatio, per quod India in orientem pateat. De aliis rebus aut dissensit, ex. c. aliter descripsit, quantam longitudinem a septentrionibus ad meridiem India haberet, aut secutus Megasthenem falsas opiniones addidit, ex. c. australem Indiae finem eodem in gradu posuit atque Meroen: quo modo totam Indiae formam suo loco movit et perturbavit. Sed sicut errores Eratosthenis per totam Graecorum geographiam perpetui manere solent, ita etiam eam partem, quae Megasthenis Indicis nititur, ei qui sequuntur geographi ratam atque certam habuerunt. Posterioris aetatis geographi, *Polemo* (κοσμικὴ περιήγησις), *Mnaseas* (περὶ Ἀσίας), *Apollodorus* (γῆς περίοδος), *Agatharchides* (τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν), quantum in India describenda Megasthenis vestigia secuti sint, iam reperiri non potest. Prae ceteris, qui frequentes paullo postea libros geographicos vel copiosiores vel breviores conscripserunt, *Alexander Polyhistor* memoratu est dignus: nam, quum scripserit Ἰνδικά, quamvis fuerint pars tantum maioris geographici operis, copiosius tamen res Indicas videtur tractasse. Quum vero unus tantum ex hoc libro locus supersit (Clem. Alex. III. 538. Pott.), quantum secutus sit Megasthenem, certius iam dici non potest.

Gentis descriptionem geographiae maxime immiscuit, itaque Megasthenis vestigia ubique fere persecutus est

Strabo (XV.) Qui Eratosthenis geographia quasi fundamento usus ex Megasthene eam explevit, et praecipue in ea parte, quae ad gentem describendam pertinet. Quo factum est, ut maior pars descriptionis Indiae Megasthenis libris nitatur, locis Alexandri comitum admixtis. Sed Eratosthenis geographicam tabulam secutus Strabo de forma situque Indiae aliter atque Megasthenes et falso iudicavit[71].

Inde, dum geographia Graecorum procedit, ethnographica pars (neque ea in omni parte iniuria), negligitur eodem modo, quo mathematica potior iudicatur. Itaque *Marinus Tyrius* et *Ptolemaeus*, horum studiorum principes, Megasthenis libris uti vix poterant: ita ut hoc tempore Megasthenes ad geographicam Graecorum scientiam aliquantum valere desineret. Diutius ad libros geographicos in breve contractos aliquam vim habuit, quamquam non ex ipso Megasthene, sed ex Eratosthene aliisque hauriebantur. Sed in universum eum iam oblita est aetas: geographia enim, quo propius ad similitudinem exilis nominum et numerorum indicis accedebat, tanto minus uti poterat enarratione eius copiosa: et si qui plura scire cupiebant, a graviori studio tam alieni erant, ut meliorum librorum obliti Scylacis et Ctesiae libros fabulis abundantes et iamdiu oblivione exstinctos referrent.

---

71) Etsi isto quoque tempore non defuerunt Graeci scriptores, qui res Indicas tractarent, tamen ficti sunt, quos *pseudo-Plutarchus* (περὶ ποταμῶν) protulit; qui laudavit *Caemaronis Ind. X*, *Clitophontis Ind. X*, imo quasi iocatus *Chrysermi Ind. LXXX*. Libri enim auctor, qui narrationes ipse absurde finxit, auctores quos protulit ex paucis *Stobaei* paginis ita descripsit, ut scriptorum nominibus suo arbitratu librorum nomina numerosque adderet. Verumtamen hac fraude incondita mire fefellit litterarum Graecarum historicos, etsi absurdas eius narrationes iamdiu constat ad geographiam inutiles esse. *Ctesiae* quoque duos pseudo-Plutarchus libros affinxit, alterum inscriptum περὶ ὀρῶν, alterum περὶ ποταμῶν; et quum Ctesiae editores coniecturas vanas addiderint, factum est, ut utriusque libri fragmenta in editionibus Ctesiae inveniantur.

Indiam sicut geographi Graeci per longum tempus prae ceteris terris lubentissime descripserunt, ita neglexerunt historici. Solus Diodorus universali illi, quam conscripsit, historiae Indiae descriptionem inseruit, quae tota ex Megasthene exscripta est. In tanta Indiae neglectione uberrima ea rerum copia, quae in Megasthenis Indicis inerat, aliud genus scriptorum licet ab una parte est usum: *patres* enim *ecclesiae* Megasthene utuntur, quo tempore Alexandri comitum et eorum, qui Megastheni aequales Indicas res tractaverunt, iamdudum aetas oblita est.

Romani, quodcunque de India sciverunt, acceperunt a Graecis, ita ut novi fere nihil addiderint. Multas igitur narrationes quum ex ipso Megasthene, tum per alios Graecos scriptores ex eo hauserunt. *P. Terentio Varroni Atacino* in geographia conscribenda Eratosthenem potissimum auctorem fuisse non ignoramus. *M. Vipsanii Agrippae* commentarios in hac parte non satis cognitos habemus, ut iudicemus, ex quo potissimum hauserit. Sed apud *Pomponium Melam* iam multum valere videmus Megasthenis narrationes, quamvis omnes non ex ipso Megasthene, sed ex aliis exscripserit. Solus inter omnes Romanos *Seneca* de India librum conscripsit, ex quo unus qui superest locus ex Megasthene sumptus est, et eiusmodi, ut non in transitu hunc secutus videatur. (Plin. h. n. VI. 21. 5: Seneca etiam apud nos tentata Indiae commentatione sexaginta amnes eius prodidit, gentes duodeviginti centumque; cf. Megasth. ap. Arr. Ind. 5. 2, 7. 1.) Senecam *Plinius* excipit, cui in rebus Indicis enarrandis Megasthenes princeps fuit auctor. Et quamquam ex iis scriptoribus, qui sequuntur, praeter *Solinum* nullus Megasthenem laudat, tamen quum compendiorum et epitomarum scriptores prioribus utantur, Megasthenes in latinas litteras Romanamque scientiam vim aliquam habere pergit. Quae vis nondum interiit, ubi lingua latina ex vita et consuetudine communi iam abiit: pervadit medium aevum, ut etiam apud *Vincentium Belva-*

censem[72]) et *Albertum Magnum* Megasthenis narrationes iterum apparere videamus.

Patet ex his, quae exposuimus, Megasthenem in iis, quae de India et Graeci et Romani et sciverunt et cogitaverunt, aliquantum valuisse.

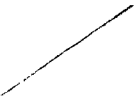
72) Vincent. Belvacens. specul. hist. Nürnb. 1483. II. 44. 80. seq.

PARS ALTERA

CONTINENS

MEGASTHENIS INDICON

FRAGMENTA.

FRAGM. I.

sive

EPITOME MEGASTHENIS.

Diod. II. 35—42.

(35.) Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι, 1.
τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς νεύουσαν πλευρὰν καὶ τὴν πρὸς τὴν
μεσημβρίαν ἡ μεγάλη περιέχει θάλαττα· τὴν δὲ πρὸς τὰς
ἄρκτους τὸ Ἡμωδὸν ὄρος διείργει τῆς Σκυθίας, ἣν κατοι-
κοῦσι τῶν Σκυθῶν οἱ προσαγορευόμενοι Σάκαι· τὴν δὲ τε-
τάρτην τὴν πρὸς δύσιν ἐστραμμένην διείληφεν ὁ Ἰνδὸς προσ-
αγορευόμενος ποταμός, μέγιστος ὢν σχεδὸν τῶν ἁπάντων
μετὰ τὸν Νεῖλον. Τὸ δὲ μέγεθος τῆς ὅλης Ἰνδικῆς φασιν 2.
ὑπάρχειν ἀπὸ μὲν ἀνατολῶν ἐπὶ δύσιν δισμυρίων ὀκτακισχιλίων
σταδίων, ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων πρὸς μεσημβρίαν τρισμυρίων
δισχιλίων. Τηλικαύτη δὲ οὖσα τὸ μέγεθος δοκεῖ μάλιστα 3.
τοῦ κόσμου περιέχειν τὸν τῶν θερινῶν τροπῶν κύκλον, καὶ
πολλαχῇ μὲν ἐπ᾽ ἄκρας τῆς Ἰνδικῆς ἰδεῖν ἔστιν ἀσκίους ὄντας
τοὺς γνώμονας, νυκτὸς δὲ τὰς ἄρκτους ἀθεωρήτους· ἐν δὲ
τοῖς ἐσχάτοις οὐδ᾽ αὐτὸν τὸν ἀρκτοῦρον φαίνεσθαι· καθ᾽ ὃν
δὴ τρόπον φασὶ καὶ τὰς σκιὰς κεκλίσθαι πρὸς μεσημβρίαν.
Ἡ δ᾽ οὖν Ἰνδικὴ πολλὰ μὲν ὄρη καὶ μεγάλα ἔχει δέν- 4.
δρεσι παντοδαποῖς καρπίμοις πληθύοντα, πολλὰ δὲ πεδία
καὶ μεγάλα καρποφόρα, τῷ μὲν κάλλει διάφορα, ποταμῶν
δὲ πλήθεσι διαιρούμενα. Τὰ πολλὰ δὲ τῆς χώρας ἀρδεύε- 5.

ται, καὶ διὰ τοῦτο διττοὺς ἔχει τοὺς κατ' ἔτος καρπούς,
ζώων τε παντοδαπῶν γέμει διαφόρων τοῖς μεγέθεσι καὶ
6. ταῖς ἀλκαῖς, τῶν μὲν χερσαίων, τῶν δὲ καὶ πτηνῶν. Καὶ
πλείστους δὲ καὶ μεγίστους ἐλέφαντας ἐκτρέφει, χορηγοῦσα
τὰς τροφὰς ἀφθόνως, δι' ἃς ταῖς ῥώμαις τὰ θηρία ταῦτα
πολὺ προέχει τῶν κατὰ τὴν Λιβύην γεννωμένων. Διὸ καὶ
πολλῶν θηρευομένων ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν καὶ πρὸς τοὺς πολε-
μικοὺς ἀγῶνας κατασκευαζομένων, μεγάλας συμβαίνει γίνεσθαι
ῥοπὰς πρὸς τὴν νίκην.
7. (36.) Ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἡ πολυκαρπία
τρέφουσα τοῖς τε ἀναστήμασι τῶν σωμάτων καὶ τοῖς ὄγκοις
ὑπερφέροντας κατασκευάζει. Εἶναι δὲ αὐτοὺς συμβαίνει καὶ
πρὸς τὰς τέχνας ἐπιστήμονας, ὡς ἂν ἀέρα μὲν ἕλκοντας
8. καθαρόν, ὕδωρ δὲ λεπτομερέστατον πίνοντας. Ἡ δὲ γῆ
παμφόρος οὖσα τοῖς ἡμέροις καρποῖς ἔχει καὶ φλέβας κα-
ταγείους πολλῶν καὶ παντοδαπῶν μετάλλων. Γίνεται γὰρ
ἐν αὐτῇ πολὺς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσός, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλ-
κὸς καὶ σίδηρος, ἔτι δὲ κασσίτερος καὶ τἄλλα τὰ πρὸς κόσμον
τε καὶ χρείαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα.
9. Χωρὶς δὲ τῶν δημητριακῶν καρπῶν φύεται κατὰ τὴν Ἰνδικὴν
πολλὴ μὲν κέγχρος, ἀρδευομένη τῇ τῶν ποταμίων ναμάτων
δαψιλείᾳ, πολὺ δὲ ὄσπριον καὶ διάφορον, ἔτι δὲ ὄρυζα, καὶ
τὸ προσαγορευόμενον βόσπορον, καὶ μετὰ ταῦτ' ἄλλα πλείω
τῶν πρὸς διατροφὴν χρησίμων· (καὶ τούτων τὰ πολλὰ ὑπάρχει
10. αὐτοφυῆ). Οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἐδωδίμους καρποὺς
φέρει δυναμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη γρά-
φειν. Διὸ καί φασι μηδέποτε τὴν Ἰνδικὴν ἐπισχεῖν λιμὸν
11. ἢ καθόλου σπάνιν τῶν πρὸς τροφὴν ἥμερον ἀνηκόντων. Διττῶν
γὰρ ὄμβρων ἐν αὐτῇ γινομένων καθ' ἕκαστον ἔτος, τοῦ μὲν
χειμερινοῦ, οὗ, καθὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις, ὁ σπόρος τῶν πυ-
ρίνων γίνεται καρπῶν, τοῦ δ' ἑτέρου κατὰ τὴν θερινὴν τρο-
πήν, καθ' ἣν σπείρεσθαι συμβαίνειν τὴν ὄρυζαν καὶ τὸ
βόσπορον, ἔτι δὲ σήσαμον καὶ κέγχρον, κατὰ (δὲ) τὸ πλεῖ-
στον ἀμφοτέροις τοῖς καρποῖς οἱ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἐπιτυγ-
12. χάνουσι. Πάντων δὲ μὴ τελεσφορουμένων, θατέρου τῶν
καρπῶν οὐκ ἀποτυγχάνουσιν· οἵ τε αὐτοματίζοντες καρποὶ

καὶ αἱ κατὰ τοὺς ἑλώδεις τόπους φυόμεναι ῥίζαι διάφοροι
ταῖς γλυκύτησιν οὖσαι πολλὴν παρέχονται τοῖς ἀνθρώποις
δαψίλειαν. Πάντα γὰρ σχεδὸν τὰ κατὰ τὴν χώραν πεδία 13.
γλυκεῖαν ἔχει τὴν ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἰκμάδα, καὶ τὴν ἀπὸ
τῶν ὄμβρων τῶν (ἐν τῷ θέρει γινομένων) κατ᾽ ἐνιαυτὸν
κυκλικῇ τινι περιόδῳ παραδόξως εἰωθότων γίνεσθαι· καὶ
τὰς ἐν τοῖς ἕλεσι ῥίζας ἕψοντος τοῦ καύματος, καὶ μάλιστα
τῶν μεγάλων καλάμων.

Συμβάλλονται δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς καὶ τὰ νόμιμα πρὸς 14.
τὸ μηδέποτε λιμὸν γενέσθαι παρ᾽ αὐτοῖς. Παρὰ μὲν γὰρ
τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις οἱ πολέμιοι καταφθείροντες τὴν χώ-
ραν, ἀγεώργητον κατασκευάζουσι· παρὰ δὲ τούτοις τῶν γεωρ-
γῶν ἱερῶν καὶ ἀσύλων ἐωμένων, οἱ πλησίον τῶν παρατάξεων
γεωργοῦντες ἀνεπαίσθητοι τῶν κινδύνων εἰσίν. Ἀμφότεροι
γὰρ οἱ πολεμοῦντες ἀλλήλους μὲν ἀποκτείνουσιν ἐν ταῖς
μάχαις, τοὺς δὲ περὶ τὴν γεωργίαν ὄντας ἐῶσιν ἀβλαβεῖς
ὡς κοινοὺς ὄντας ἁπάντων εὐεργέτας· τάς τε χώρας τῶν
ἀντιπολεμούντων οὔτ᾽ ἐμπυρίζουσιν, οὔτε δενδροτομοῦσιν.

(37.) Ἔχει δὲ καὶ ποταμοὺς ἡ χώρα τῶν Ἰνδῶν πολλοὺς 15.
καὶ μεγάλους πλωτοὺς, οἱ τὰς πηγὰς ἔχοντες ἐν τοῖς ὄρεσι
τοῖς πρὸς τὰς ἄρκτους κεκλιμένοις φέρονται διὰ τῆς πε-
διάδος· ὧν οὐκ ὀλίγοι συμμίσγοντες ἀλλήλοις ἐμβάλλουσιν
εἰς ποταμὸν τὸν ὀνομαζόμενον Γάγγην. Οὗτος δὲ τὸ πλάτος 16.
γενόμενος σταδίων τριάκοντα φέρεται μὲν ἀπὸ τῆς ἄρκτου
πρὸς μεσημβρίαν, ἐξερεύγεται δὲ εἰς τὸν Ὠκεανόν, ἀπολαμ-
βάνων εἰς τὸ πρὸς ἕω μέρος τὸ ἔθνος τὸ τῶν Γαγγαριδῶν
πλείστους ἔχον καὶ μεγίστους ἐλέφαντας. Διὸ καὶ τῆς χώ- 17.
ρας ταύτης οὐδεὶς πώποτε βασιλεὺς ἔπηλυς ἐκράτησε, πάν-
των τῶν ἀλλοεθνῶν φοβουμένων τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀλκὴν
τῶν θηρίων. [Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἁπάσης 18.
τῆς Ἀσίας κρατήσας μόνους τοὺς Γαγγαρίδας οὐκ ἐπολέμησε.
Καταντήσας γὰρ ἐπὶ τὸν Γάγγην ποταμὸν μετὰ πάσης τῆς
δυνάμεως, καὶ τοὺς ἄλλους Ἰνδοὺς καταπολεμήσας, ὡς ἐπύ-

I. 16. 18. — *Γαγγαριδῶν*, *Γαγγαρίδας*. Codd. *Γανδαριδῶν*, *Γανδαρίδας*. Cf. Lassen. pentapot. 16.

θειο τοὺς Γαγγαρίδας ἔχειν τετρακισχιλίους ἐλέφαντας πολεμικῶς κεκοσμημένους, ἀπέγνω τὴν ἐπ᾽ αὐτοὺς στρατείαν.]

19. *Ὁ δὲ παραπλήσιος τῷ Γάγγῃ ποταμός, προσαγορευόμενος δὲ Ἰνδός, ἄρχεται μὲν ὁμοίως ἀπὸ τῶν ἄρκτων, ἐμβάλλων δὲ εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἀφορίζει τὴν Ἰνδικήν· πολλὴν δὲ διεξιὼν πεδιάδα χώραν δέχεται ποταμοὺς οὐκ ὀλίγους πλωτούς, ἐπιφανεστάτους δὲ Ὕπανιν καὶ Ὑδάσπην καὶ Ἀκεσῖνον. Χωρὶς δὲ τούτων ἄλλο πλῆθος ποταμῶν παντοδαπῶν διαρρεῖ, καὶ ποιεῖ κατάρρυτον πολλοῖς κηπεύμασι καὶ καρποῖς παντοδαποῖς τὴν χώραν.*

20. *Τοῦ δὲ κατὰ τοὺς ποταμοὺς πλήθους καὶ τῆς τῶν ὑδάτων ὑπερβολῆς αἰτίαν φέρουσιν οἱ παρ᾽ αὐτοῖς φιλόσοφοι καὶ φυσικοὶ τοιαύτην. Τῆς Ἰνδικῆς φασι τὰς περικειμένας χώρας, τήν τε Σκυθῶν καὶ Βακτριανῶν, ἔτι δὲ καὶ τῶν Ἀριανῶν, ὑψηλοτέρας εἶναι τῆς Ἰνδικῆς· ὥστε εὐλόγως εἰς τὴν ὑποκειμένην χώραν πανταχόθεν συρρεούσας τὰς λιβάδας ἐκ τοῦ κατ᾽ ὀλίγον ποιεῖν τοὺς τόπους καθύγρους, καὶ γεννᾶν ποταμῶν πλῆθος.*

21. *Ἴδιον δέ τι συμβαίνει περί τινα τῶν κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ποταμῶν τὸν ὀνομαζόμενον Σίλλαν, ῥέοντα δὲ ἔκ τινος ὁμωνύμου κρήνης. Ἐπὶ γὰρ τούτου μόνου τῶν ἁπάντων ποταμῶν οὐδὲν τῶν ἐμβαλλομένων εἰς αὐτὸν ἐπιπλεῖ, πάντα δ᾽ εἰς τὸν βυθὸν καταδύεται παραδόξως.*

22. (**38.**) *Τὴν δὲ ὅλην Ἰνδικὴν οὖσαν ὑπερμεγέθη λέγεται κατοικεῖν ἔθνη πολλὰ καὶ παντοδαπά, καὶ τούτων μηδὲν ἔχειν τὴν ἐξ ἀρχῆς γένεσιν ἔπηλυν, ἀλλὰ πάντα δοκεῖν ὑπάρχειν*
23. *αὐτόχθονα. Πρὸς δὲ τούτοις μήτε ξενικὴν ἀποικίαν προσ-*
24. *δέχεσθαι πώποτε, μήτε εἰς ἄλλο ἔθνος ἀπεσταλκέναι. Μυθολογοῦσι δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἀνθρώπους τροφαῖς μὲν κεχρῆσθαι τοῖς αὐτομάτως φυομένοις ἐκ τῆς γῆς καρποῖς, ἐσθῆσι δὲ ταῖς δοραῖς τῶν ἐγχωρίων ζώων, καθάπερ καὶ παρ᾽ Ἕλλησιν. Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν τεχνῶν τὰς εὑρέσεις καὶ τῶν ἄλλων τῶν πρὸς βίον χρησίμων ἐκ τοῦ κατ᾽ ὀλίγον γενέσθαι, τῆς χρείας αὐτῆς ὑφηγουμένης εὐφυεῖ ζώῳ, καὶ συνεργοὺς ἔχοντι πρὸς ἅπαντα χεῖρας καὶ λόγον καὶ ψυχῆς ἀγχίνοιαν.*

Μυθολογοῦσι δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς οἱ λογιώτατοι, περὶ 25.
ὧν καθῆκον ἂν εἴη συντόμως διελθεῖν). Φασὶ γάρ, ἐν τοῖς*
ἀρχαιοτάτοις χρόνοις, παρ' αὐτοῖς ἔτι τῶν ἀνθρώπων κωμη-
δὸν οἰκούντων, παραγενέσθαι τὸν Διόνυσον ἐκ τῶν πρὸς
ἑσπέραν τόπων ἔχοντα δύναμιν ἀξιόλογον· ἐπελθεῖν δὲ τὴν
Ἰνδικὴν ἅπασαν, μηδεμιᾶς οὔσης ἀξιολόγου πόλεως τῆς δυ-
ναμένης ἀντιτάξασθαι. Ἐπιγενομένων δὲ καυμάτων μεγάλων, 26.
καὶ τῶν τοῦ Διονύσου στρατιωτῶν λοιμικῇ νόσῳ διαφθειρο-
μένων, συνέσει διαφέροντα τὸν ἡγεμόνα τοῦτον ἀπαγαγεῖν
τὸ στρατόπεδον ἐκ τῶν πεδινῶν τόπων εἰς τὴν ὀρεινήν.
Ἐνταῦθα δὲ πνεόντων ψυχρῶν ἀνέμων, καὶ τῶν ναματιαίων
ὑδάτων καθαρῶν ῥεόντων πρὸς αὐταῖς ταῖς πηγαῖς, ἀπαλλα-
γῆναι τῆς νόσου τὸ στρατόπεδον. Ὀνομάζεσθαι δὲ τῆς 27.
ὀρεινῆς τὸν τόπον τοῦτον Μηρόν, καθ' ὃν ὁ Διόνυσος ἐξέ-
τρεψε τὰς δυνάμεις ἐκ τῆς νόσου· ἀφ' οὗ δὴ καὶ τοὺς Ἕλ-
ληνας περὶ τοῦ θεοῦ τούτου παραδεδωκέναι τοῖς μεταγενε-
στέροις, τετράφθαι τὸν Διόνυσον ἐν μηρῷ. Μετὰ δὲ ταῦτα 28.
τῆς καταθέσεως τῶν καρπῶν ἐπιμεληθέντα μεταδιδόναι τοῖς
Ἰνδοῖς, καὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων τῶν εἰς
τὸν βίον χρησίμων παραδοῦναι. Πρὸς δὲ τούτοις, πόλεών 29.

---

*) Fragm. I. B.

Diod. III. 63.

De Dionyso.

[*Ἔνιοι δέ, καθάπερ προεῖπον, τρεῖς ὑποστησάμενοι γε-* 1.
γονέναι κατὰ διεστηκότας χρόνους, ἑκάστῳ προσάπτουσιν
ἰδίας πράξεις. Καί φασι, τὸν μὲν ἀρχαιότατον Ἰνδὸν γε-
γονέναι, καὶ τῆς χώρας αὐτομάτως διὰ τὴν εὐκρασίαν φε-
ρούσης πολλὴν ἄμπελον, πρῶτον τοῦτον ἀποθλίψαι βότρυας
καὶ τὴν χρείαν τῆς περὶ τὸν οἶνον φύσεως ἐπινοῆσαι· 2.
ὁμοίως δὲ καὶ τὴν τῶν σύκων καὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρύων
τὴν καθήκουσαν ἐπιμέλειαν καὶ παράδοσιν ποιήσασθαι,
καὶ καθόλου τὰ πρὸς τὴν συγκομιδὴν τούτων τῶν καρπῶν
ἐπινοῆσαι· διὸ καὶ Ληναῖον ὀνομασθῆναι. Τὸν αὐτὸν δὲ 3.
καὶ Καταπώγωνα λέγουσι διὰ τὸ τοῖς Ἰνδοῖς νόμιμον εἶναι,
μέχρι τῆς τελευτῆς ἐπιμελῶς ἀνατρέφειν τοὺς πώγωνας.

τε ἀξιολόγων γενηθῆναι κτίστην, μεταγαγόντα τὰς κώμας εἰς τοὺς εὐθέτους τόπους, τιμᾶν τε καταδεῖξαι τὸ θεῖον καὶ
30. *νόμους εἰσηγήσασθαι καὶ δικαστήρια. Καθόλου δὲ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων εἰσηγητὴν γενόμενον θεὸν νομισθῆναι καὶ τυχεῖν ἀθανάτων τιμῶν. Ἱστοροῦσι δ' αὐτὸν καὶ γυναικῶν πλῆθος μετὰ τοῦ στρατοπέδου περιάγεσθαι, καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς πολέμοις παρατάξεις τυμπάνοις καὶ κυμβάλοις κε-*
31. *χρῆσθαι, μήπω σάλπιγγος εὑρημένης. Βασιλεύσαντα δὲ πάσης τῆς Ἰνδικῆς ἔτη δύο πρὸς τοῖς πεντήκοντα γήρᾳ τελευ-*
32. *τῆσαι. Διαδεξαμένους δὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ τὴν ἡγεμονίαν ἀεὶ τοῖς ἀφ' ἑαυτῶν ἀπολιπεῖν τὴν ἀρχήν. Τὸ δὲ τελευταῖον, πολλαῖς γενεαῖς ὕστερον καταλυθείσης τῆς ἡγεμονίας, δημοκρατηθῆναι τὰς πόλεις.*

33. **(39.)** *Περὶ μὲν οὖν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ τοιαῦτα μυθολογοῦσιν οἱ τὴν ὀρεινὴν τῆς Ἰνδικῆς κα-*
34. *τοικοῦντες. Τόν τε Ἡρακλέα φασὶ παρ' αὐτοῖς γεγενῆσθαι, καὶ παραπλησίως τοῖς Ἕλλησι τό τε ῥόπαλον καὶ τὴν λεοντῆν αὐτῷ προσάπτουσι. Τῇ δὲ τοῦ σώματος ῥώμῃ καὶ ἀλκῇ πολλῷ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διενεγκεῖν, καὶ καθαρὰν*
35. *ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Γαμήσαντα δὲ πλείους γυναῖκας υἱοὺς μὲν πολλούς, θυγατέρα δὲ μίαν γεννῆσαι· καὶ τούτων ἐνηλίκων γενομένων, πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν διελόμενον εἰς ἴσας τοῖς τέκνοις μερίδας ἅπαντας τοῖς τόποις ἀποδεῖξαι βασιλέας· μίαν δὲ θυγατέρα θρέψαντα καὶ ταύτην*

---

4. *Τὸν δ' οὖν Διόνυσον ἐπελθόντα μετὰ στρατοπέδου πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, διδάξαι τήν τε φυτείαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν ἐν ταῖς ληνοῖς ἀπόθλιψιν τῶν βοτρύων· ἀφ' οὗ Λη-*
5. *ναῖον αὐτὸν ὀνομασθῆναι. Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων εὑρημάτων μεταδόντα πᾶσι, τυχεῖν αὐτὸν μετὰ τὴν ἐξ ἀνθρώπων μετάστασιν ἀθανάτου τιμῆς παρὰ τοῖς εὖ πα-*
6. *θοῦσιν. Δείκνυσθαι δὲ παρ' Ἰνδοῖς μέχρι τοῦ νῦν τόν τε τόπον, ἐν ᾧ συνέβη γενέσθαι τὸν θεόν, καὶ προσηγορίας πόλεων ἀπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν τῶν ἐγχωρίων διάλεκτον· καὶ πολλὰ ἕτερα διαμένειν ἀξιόλογα τεκμήρια τῆς παρ' Ἰνδοῖς γενέσεως, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη γράφειν.]*

βασίλισσαν ἀποδεῖξαι. Κτίστην τε πόλεων οὐκ ὀλίγων γε- 36.
νέσθαι, καὶ τούτων τὴν ἐπιφανεστάτην καὶ μεγίστην προσ-
αγορεῦσαι Παλίβοθρα. Κατασκευάσαι δ' ἐν αὐτῇ καὶ βα-
σίλεια πολυτελῆ καὶ πλῆθος οἰκητόρων καθιδρῦσαι· τήν τε
πόλιν ὀχυρῶσαι τάφροις ἀξιολόγοις ποταμίοις ὕδασι πλη-
ρουμέναις. Καὶ τὸν μὲν Ἡρακλέα τὴν ἐξ ἀνθρώπων μετα- 37.
στασιν ποιησάμενον ἀθανάτου τυχεῖν τιμῆς· τοὺς δ' ἀπογό-
νους αὐτοῦ βασιλεύσαντας ἐπὶ πολλὰς γενεὰς καὶ πράξεις
ἀξιολόγους μεταχειρισαμένους, μήτε στρατείαν ὑπερόριον
ποιήσασθαι, μήτε ἀποικίαν εἰς ἄλλο ἔθνος ἀποστεῖλαι. Ὕστε- 38.
ρον δὲ πολλοῖς ἔτεσι τὰς πλείστας μὲν τῶν πόλεων δημο-
κρατηθῆναι, τινῶν δὲ ἐθνῶν τὰς βασιλείας διαμεῖναι μέχρι
τῆς Ἀλεξάνδρου διαβάσεως. Νομίμων δ' ὄντων παρὰ τοῖς 39.
Ἰνδοῖς ἐνίων ἐξηλλαγμένων θαυμασιώτατον ἄν τις ἡγήσαιτο
τὸ καταδειχθὲν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων παρ' αὐτοῖς φιλοσόφων.
Νενομοθέτηται γὰρ παρ' αὐτοῖς δοῦλον μηδένα τὸ παράπαν
εἶναι, ἐλευθέρους δ' ὑπάρχοντας τὴν ἰσότητα τιμᾶν ἐν πᾶσι.
Τοὺς γὰρ μαθόντας μήθ' ὑπερέχειν μήθ' ὑποπίπτειν ἄλλοις
κράτιστον ἕξειν βίον πρὸς ἁπάσας τὰς περιστάσεις. Εὔηθες
γὰρ εἶναι νόμους μὲν ἐπ' ἴσης τιθέναι πᾶσι, τὰς δ' οὐσίας
ἀνωμάλους κατασκευάζειν.

(40.) Τὸ δὲ πᾶν πλῆθος τῶν Ἰνδῶν εἰς ἑπτὰ μέρη 40.
διῄρηται, ὧν ἐστὶ τὸ μὲν πρῶτον σύστημα φιλοσόφων,
πλήθει μὲν τῶν ἄλλων μερῶν λειπόμενον, τῇ δ' ἐπιφανείᾳ
πάντων πρωτεῦον. Ἀλειτούργητοι γὰρ ὄντες οἱ φιλόσοφοι
πάσης ὑπουργίας οὔθ' ἑτέρων κυριεύουσιν, οὔθ' ὑφ' ἑτέρων
δεσπόζονται. Παραλαμβάνονται δὲ ὑπὸ μὲν τῶν ἰδιωτῶν 41.
εἴς τε τὰς ἐν τῷ βίῳ θυσίας καὶ εἰς τὰς τῶν τετελευτηκότων
ἐπιμελείας, ὡς θεοῖς γεγονότες προσφιλέστατοι καὶ περὶ
τῶν ἐν ᾅδου μάλιστα ἐμπείρως ἔχοντες· ταύτης τε τῆς
ὑπουργίας δῶρά τε καὶ τιμὰς λαμβάνουσιν ἀξιολόγους. Τῷ 42.
δὲ κοινῷ τῶν Ἰνδῶν μεγάλας παρέχονται χρείας παραλαμβα-
νόμενοι μὲν κατὰ τὸ νέον ἔτος ἐπὶ τὴν μεγάλην σύνοδον,
προλέγοντες δὲ (τοῖς πλήθεσι) περὶ αὐχμῶν καὶ ἐπομβρίας,
ἔτι δὲ ἀνέμων εὐπνοίας καὶ νόσων καὶ τῶν ἄλλων τῶν δυ-
ναμένων τοὺς ἀκούοντας ὠφελῆσαι. Τὰ μέλλοντα γὰρ προ- 43.

ἀκούσαντες οἵ τε πολλοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκπληροῦσιν ἀεὶ τὸ μέλλον ἐκλείπειν, καὶ προκατασκευάζουσιν ἀεί τι τῶν χρησίμων. Ὁ δὲ ἀποτυχὼν τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς προῤῥήσεσιν ἄλλην μὲν οὐδεμίαν ἀναδέχεται τιμωρίαν ἢ βλασφημίαν, ἄφωνος δὲ διατελεῖ τὸν λοιπὸν βίον.

44. *Δεύτερον* δ' ἐστὶ μέρος τὸ τῶν γεωργῶν, οἳ τῷ πλήθει τῶν ἄλλων πολὺ προέχειν δοκοῦσιν. Οὗτοι δὲ πολέμων καὶ τῆς ἄλλης λειτουργίας ἀφειμένοι περὶ τὰς γεωργίας ἀσχολοῦνται· καὶ οὐδεὶς ἂν πολέμιος περιτυχὼν γεωργῷ κατὰ τὴν χώραν ἀδικήσειεν, ἀλλ' ὡς κοινοὺς εὐεργέτας ἡγούμενοι πάσης ἀδικίας ἀπέχονται. Διόπερ ἀδιάφθορος ἡ χώρα διαμένουσα καὶ καρποῖς βρίθουσα πολλὴν ἀπόλαυσιν παρέχεται
45. τῶν ἐπιτηδείων τοῖς ἀνθρώποις. Βιοῦσι δ' ἐπὶ τῆς χώρας μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν οἱ γεωργοί, καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν
46. καταβάσεως παντελῶς ἀφεστήκασι. Τῆς δὲ χώρας μισθοὺς τελοῦσι τῷ βασιλεῖ διὰ τὸ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν βασιλικὴν εἶναι, ἰδιώτῃ δὲ μηδενὶ γῆν ἐξεῖναι κεκτῆσθαι· χωρὶς δὲ τῆς μισθώσεως τετάρτην εἰς τὸ βασιλικὸν τελοῦσι.

47. *Τρίτον* δ' ἐστὶ φῦλον τὸ τῶν βουκόλων καὶ ποιμένων καὶ καθόλου πάντων τῶν νομέων, οἳ πόλιν μὲν ἢ κώμην οὐκ οἰκοῦσι, σκηνίτῃ δὲ βίῳ χρῶνται. Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ κυνηγετοῦντες (καὶ ζωγροῦντες) καθαρὰν ποιοῦσι τὴν χώραν ὀρνέων καὶ θηρίων. Εἰς ταῦτα δὲ ἀσκοῦντες καὶ φιλοπονοῦντες ἐξημεροῦσι τὴν Ἰνδικήν, πλήθουσαν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν θηρίων τε καὶ ὀρνέων τῶν κατεσθιόντων τὰ σπέρματα τῶν γεωργῶν.

48. (41.) *Τέταρτον* δ' ἐστὶ μέρος τὸ τῶν τεχνιτῶν· καὶ τούτων οἱ μὲν εἰσιν ὁπλοποιοί, οἱ δὲ τοῖς γεωργοῖς ἤ τισιν ἄλλοις τὰ χρήσιμα πρὸς ὑπηρεσίαν κατασκευάζουσιν. Οὗτοι δὲ οὐ μόνον ἀτελεῖς εἰσιν, ἀλλὰ καὶ σιτομετρίαν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ λαμβάνουσι.

49. *Πέμπτον* δὲ στρατιωτικόν, εἰς τοὺς πολέμους εὐθετοῦν, τῷ μὲν πλήθει δεύτερον, ἀνέσει δὲ καὶ παιδιᾷ πλείστῃ χρώμενον ἐν ταῖς εἰρήναις. Τρέφεται δ' ἐκ τοῦ βασιλικοῦ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν ἵππων τε καὶ ἐλεφάντων.

Ἕκτον δ' ἐστὶ τὸ τῶν ἐφόρων· οὗτοι δὲ πολυπραγμο- 50.
νοῦντες πάντα καὶ ἐφορῶντες τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἀπαγγέλ-
λουσι τοῖς βασιλεῦσιν, ἐὰν δὲ ἡ πόλις αὐτῶν ἀβασίλευτος
ᾖ, τοῖς ἄρχουσιν.
Ἕβδομον δ' ἐστὶ μέρος τὸ βουλεῦον μὲν καὶ συνεδρεῦον 51.
τοῖς ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευομένοις, πλήθει μὲν ἐλάχιστον,
εὐγενείᾳ δὲ καὶ φρονήσει μάλιστα θαυμαζόμενον. Ἐκ τούτων 52.
γὰρ οἵ τε σύμβουλοι τοῖς βασιλεῦσίν εἰσιν οἵ τε διοικηταὶ
τῶν κοινῶν καὶ οἱ δικασταὶ τῶν ἀμφισβητουμένων· καὶ κα-
θόλου τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐκ τούτων ἔχουσι.
Τὰ μὲν οὖν μέρη τῆς διῃρημένης πολιτείας παρ' Ἰνδοῖς
σχεδὸν ταῦτά ἐστιν. Οὐκ ἔξεστι δὲ γαμεῖν ἐξ ἄλλου μέρους, 53.
ἢ προαιρέσεις ἢ τέχνας μεταχειρίζεσθαι, οἷον στρατιώτην
ὄντα γεωργεῖν, ἢ τεχνίτην ὄντα φιλοσοφεῖν.
(42.) Ἔχει δ' ἡ τῶν Ἰνδῶν χώρα πλείστους καὶ μεγί- 54.
στους ἐλέφαντας ἀλκῇ τε καὶ μεγέθει πολὺ διαφέροντας
Ὀχεύεται δὲ τοῦτο τὸ ζῶον οὐχ, ὥσπερ τινές φασιν, ἐξηλ-
λαγμένως, ἀλλ' ὁμοίως ἵπποις καὶ τοῖς ἄλλοις τετραπόδοις
ζώοις. Κύουσι δὲ τοὺς μὲν ἐλαχίστους μῆνας ἑκκαίδεκα, 55.
τοὺς δὲ πλείστους ὀκτωκαίδεκα. Τίκτουσι δὲ καθάπερ
ἵπποι κατὰ τὸ πλεῖστον ἕν, καὶ τρέφουσι τὸ γεννηθὲν αἱ
μητέρες ἐπ' ἔτη ἕξ. Ζῶσι δ' οἱ πλεῖστοι καθάπερ ὁ μακρο- 56.
βιώτατος ἄνθρωπος· οἱ δὲ μάλιστα γηράσαντες ἔτη διακόσια.
Εἰσὶ δὲ παρ' Ἰνδοῖς καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους ἄρχοντες τεταγμένοι 57.
καὶ φροντίζοντες, ὅπως μηδεὶς ξένος ἀδικῆται. Τοῖς δ'
ἀῤῥωστοῦσι τῶν ξένων ἰατροὺς εἰσάγουσι, καὶ τὴν ἄλλην
ἐπιμέλειαν ποιοῦνται, καὶ τελευτήσαντας θάπτουσιν, ἔτι δὲ
τὰ καταλειφθέντα χρήματα τοῖς προσήκουσιν ἀποδιδόασιν.
Οἵ τε δικασταὶ τὰς κρίσεις παρ' αὐτοῖς ἀκριβῶς διαγινώ- 58.
σκουσι, καὶ πικρῶς τοῖς ἁμαρτάνουσι προσφέρονται. [Περὶ
μὲν οὖν τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῶν κατ' αὐτὴν ἀρχαιολογουμένων
ἀρκεσθησόμεθα τοῖς ῥηθεῖσι].

(LIBER I.)

FRAGM. II.

Arr. exp. Alex. V. 6. 2—11.

DE INDIAE FINIBUS, NATURA ET FLUMINIBUS.

(Cf. epit. 1.)

1. *Τῆς ὡς ἐπὶ νότον Ἀσίας τετραχῇ αὖ τεμνομένης μεγί-* 2.
στην μὲν μοῖραν τὴν Ἰνδῶν γῆν ποιεῖ Ἐρατοσθένης τε καὶ
Μεγασθένης, ὃς ξυνῆν μὲν Σιβυρτίῳ τῷ σατράπῃ τῆς
Ἀραχωσίας· πολλάκις δὲ λέγει ἀφικέσθαι παρὰ Σανδράκοτ-
τον τὸν Ἰνδῶν βασιλέα· ἐλαχίστην δὲ ὅσην ὁ Εὐφράτης πο- 3.
ταμὸς ἀπείργει ὡς πρὸς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν· δύο δὲ
αἱ μεταξὺ Εὐφράτου τε ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἀπειργό-
μεναι αἱ δύο ξυντεθεῖσαι μόλις ἄξιαι τῇ Ἰνδῶν γῇ ξυμβαλεῖν.
2. *Ἀπείργεσθαι δὲ τὴν Ἰνδῶν χώραν πρὸς μὲν ἕω τε καὶ ἀφη-* 4.
λιώτην ἄνεμον ἔστ' ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν τῇ μεγάλῃ θαλάσσῃ·
τὸ πρὸς βοῤῥᾶν δὲ αὐτῆς ἀπείργειν τὸν Καύκασον τὸ ὄρος
ἔστ' ἐπὶ τοῦ Ταύρου τὴν ξυμβολήν· τὴν δὲ πρὸς ἑσπέραν
τε καὶ ἄνεμον Ἰάπυγα ἔστ' ἐπὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν ὁ
3. *Ἰνδὸς ποταμὸς ἀποτέμνεται. Καί ἐστι πεδίον ἡ πολλὴ αὐ-* 5.
τῆς· καὶ τοῦτο, ὡς εἰκάζουσιν, ἐκ τῶν ποταμῶν προσκεχω-
σμένον· εἶναι γὰρ οὖν καὶ τῆς ἄλλης χώρας ὅσα πεδία οὐ
πρόσω θαλάσσης τὰ πολλὰ τῶν ποταμῶν παρ' ἑκάστοις
ποιήματα, ὥστε καὶ τῆς χώρας τὴν ἐπωνυμίαν τοῖς ποτα-
μοῖς ἐκ παλαιοῦ προσκεῖσθαι, καθάπερ Ἕρμου τέ τι πεδίον 6.

λέγεσθαι, ὃς κατὰ τὴν Ἀσίαν γῆν ἀνίσχων ἐξ ὄρους Μητρὸς Δινδυμήνης παρὰ πόλιν Σμύρναν Αἰολικὴν ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν· καὶ ἄλλο Καΰστρου πεδίον Λύδιον ἀπὸ Λυδίου ποταμοῦ, καὶ Καΐκου ἄλλο ἐν Μυσίᾳ, καὶ Μαιάνδρου τὸ
7. *Καρικὸν ἔστ' ἐπὶ Μίλητον πόλιν Ἰωνικήν.* [*Αἴγυπτόν τε* 3a.
Ἡρόδοτός τε καὶ Ἑκαταῖος οἱ λογοποιοὶ (ἢ εἰ δή του ἄλλου ἢ Ἑκαταίου ἐστὶ τὰ ἀμφὶ τῇ γῇ τῇ Αἰγυπτίᾳ ποιήματα) δῶρόν τε τοῦ ποταμοῦ ἀμφότεροι ὡσαύτως ὀνομάζουσι, καὶ οὐκ ἀμαυροῖς τεκμηρίοις ὅτι ταύτῃ ἔχει, Ἡροδότῳ ἐπιδέδεικται· ὡς καὶ τὴν γῆν αὐτὴν τυχὸν ποταμοῦ εἶναι ἐπώνυμον.
8. *Αἴγυπτος γὰρ τὸ παλαιὸν ὁ ποταμὸς ὅτι ἐκαλεῖτο, ὅντινα* 3b.
νῦν Νεῖλον Αἰγύπτιοί τε καὶ οἱ ἔξω Αἰγύπτου ἄνθρωποι ὀνομάζουσιν, ἱκανὸς τεκμηριῶσαι Ὅμηρος λέγων ἐπὶ τῇ ἐκβολῇ τοῦ Αἰγύπτου ποταμοῦ τὸν Μενέλεων στῆσαι τὰς νέας.]
9. *Εἰ δὴ οὖν εἷς τε ποταμὸς παρ' ἑκάστοις, καὶ οὐ μεγάλοι* 4.
οὗτοι ποταμοὶ ἱκανοὶ γῆν πολλὴν ποιῆσαι ἐς θάλασσαν προχεόμενοι, ὁπότε ἰλὺν καταφέροιεν καὶ πηλὸν ἐκ τῶν ἄνω τόπων, ἔνθεν περ αὐτοῖς αἱ πηγαί εἰσιν, οὐδ' ὑπὲρ τῆς Ἰνδῶν ἄρα χώρας ἐς ἀπιστίαν ἰέναι ἄξιον, ὅπως πεδίον τε ἡ πολλή ἐστι, καὶ ἐκ τῶν ποταμῶν τὸ πεδίον ἔχει προσκε-
10. *χωσμένον. Ἕρμον μὲν γὰρ καὶ Κάϋστρον καὶ Κάϊκόν τε καὶ* 5.
Μαίανδρον, ἢ ὅσοι πολλοὶ ποταμοὶ τῆς Ἀσίας ἐς τήνδε τὴν ἐντὸς θάλασσαν ἐκδιδοῦσιν, οὐδὲ ξύμπαντας ξυντεθέντας ἑνὶ τῶν Ἰνδῶν (ποταμῶν) ἄξιον ξυμβαλεῖν πλήθους ἕνεκα τοῦ ὕδατος, μὴ ὅτι τῷ Γάγγῃ τῷ μεγίστῳ, ὅτῳ οὔτε Νείλου ὕδωρ τοῦ Αἰγυπτίου οὔτε ὁ Ἴστρος ὁ κατὰ τὴν Εὐρώπην ῥέων ἄξιοι ξυμβαλεῖν· ἀλλ' οὐδὲ τῷ Ἰνδῷ ποταμῷ ἐκεῖνοί 6.
11. *γε πάντες ξυμμιχθέντες ἐς ἴσον ἔρχονται· ὃς μέγας τε εὐθὺς ἀπὸ τῶν πηγῶν ἀνίσχει, καὶ πεντεκαίδεκα ποταμοὺς πάντας τῶν Ἀσιανῶν μείζονας παραλαβὼν καὶ τῇ ἐπωνυμίᾳ κρατήσας οὕτως ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν**).

---

*) **Strab. XV. 1. 32. p. 700.**

[*Πάντες δ' οἱ λεχθέντες ποταμοὶ συμβάλλουσιν εἰς ἕνα τὸν Ἰνδόν· ὕστατος δ' ὁ Ὕπανις.*] *Πεντεκαίδεκα δε τοὺς σύμπαντάς φασι συῤῥεῖν τούς γε ἀξιολόγους.*

FRAGM. III.

Arr. Ind. 2. 1—7.

DE FINIBUS INDIAE.

(*Cf. epit. 1.*)

1. [Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ὡς ἕω, τοῦτό μοι ἔστω ἡ τῶν Ἰνδῶν
γῆ, καὶ Ἰνδοὶ οὗτοι ἔστωσαν. Ὅροι δὲ τῆς Ἰνδῶν γῆς πρὸς μὲν
2. βορέου ἀνέμου ὁ Ταῦρος τὸ ὄρος. Καλέεται δὲ οὐ Ταῦρος ἔτι ἐν
τῇ γῇ ταύτῃ· ἀλλ' ἄρχεται μὲν ὁ Ταῦρος ἀπὸ θαλάσσης τῆς κατὰ
Παμφύλους τε καὶ Λυκίην καὶ Κίλικας· παρατείνει τε ἔστε τὴν
3. πρὸς ἕω θάλασσαν, τέμνων τὴν Ἀσίην πᾶσαν· ἄλλῃ δὲ ἄλλο
καλέεται τὸ ὄρος, τῇ μὲν Παραπαμισὸς, τῇ δὲ Ἡμωδός·
ἄλλῃ δὲ Ἥμαον κληΐζεται· καὶ τυχὸν ἄλλα καὶ ἄλλα ἔχει
4. οὐνόματα· Μακεδόνες δὲ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες
Καύκασον αὐτὸ ἐκάλεον· ἄλλον τοῦτον Καύκασον, οὐ τὸν
Σκυθικόν· ὡς καὶ τὰ ἐπέκεινα τοῦ Καυκάσου λόγον κατέχειν
5. ὅτι ἦλθεν Ἀλέξανδρος. Τὰ πρὸς ἑσπέρην δὲ τῆς Ἰνδῶν
γῆς ὁ ποταμὸς ὁ Ἰνδὸς ἀπείργει ἔστε ἐπὶ τὴν μεγάλην θά-
λασσαν, ἵναπερ αὐτὸς κατὰ δύο στόματα ἐκδιδοῖ, οὐ συνεχέα
ἀλλήλοισι τὰ στόματα, κατάπερ τὰ πέντε τοῦ Ἴστρου ἐστὶ
6. συνεχέα· ἀλλ' ὡς τὰ τοῦ Νείλου, ὑπὸ τῶν Δέλτα ποιέεται τὸ
Αἰγύπτιον· ὧδέ τι καὶ τῆς Ἰνδῶν γῆς Δέλτα ποιέει ὁ Ἰνδὸς
ποταμὸς οὐ μεῖον τοῦ Αἰγυπτίου· καὶ τοῦτο Πάτταλα τῇ
7. Ἰνδῶν γλώσσῃ καλέεται· Τὸ δὲ πρὸς νότου τε ἀνέμου καὶ
μεσημβρίης, αὐτὴ ἡ μεγάλη θάλασσα ἀπείργει τὴν Ἰνδῶν
γῆν, καὶ τὰ πρὸς ἕω αὐτὴ ἡ θάλασσα ἀπείργει.]

III. 2. *οὐ Ταῦρος.* — Emendatio est Schmiederi. Codd. *ὁ Ταῦρος.*
III. 3. *Ἥμαον.* — Schmied. coniecit *Ἴμαος.*

FRAGM. IV.

Strab. XV. 1. 11. p. 689.

DE FINIBUS ET MAGNITUDINE INDIAE.

(Cf. epit. 1—2. et annot. 24.)

Τὴν Ἰνδικὴν περιώρικεν ἀπὸ μὲν τῶν ἄρκτων τοῦ 1.
Ταύρου τὰ ἔσχατα· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀριανῆς μέχρι τῆς ἑῴας θαλάττης, ἅπερ οἱ ἐπιχώριοι κατὰ μέρος Παροπάμισόν τε καὶ Ἠμωδὸν καὶ Ἴμαον καὶ ἄλλα ὀνομάζουσι· Μακεδόνες δὲ Καύκασον· ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ὁ Ἰνδὸς ποταμός· τὸ δὲ νότιον 2.
καὶ τὸ προσεῷον πλευρὸν πολὺ μείζω τῶν ἑτέρων ὄντα προπέπτωκεν εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, καὶ γίνεται ῥομβοειδὲς τὸ τῆς χώρας σχῆμα τῶν μειζόνων πλευρῶν ἑκατέρου πλεονεκτοῦντος παρὰ τὸ ἀπεναντίον πλευρὸν τρισχιλίοις σταδίοις, ὅσον ἐστὶ τὸ κοινὸν ἄκρον τῆς τε ἑωθινῆς παραλίας καὶ τῆς μεσημβρινῆς, ἔξω προπεπτωκὸς ἐξ ἴσης ἐφ᾽ ἑκάτερον παρὰ τὴν ἄλλην ἠϊόνα. [Τῆς μὲν οὖν ἑσπερίου πλευρᾶς ἀπὸ τῶν 2a.
Καυκασίων ὀρῶν ἐπὶ τὴν νότιον θάλατταν στάδιοι μάλιστα λέγονται μύριοι τρισχίλιοι παρὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ· ὥστ᾽ ἀπεναντίον ἡ ἑωθινὴ προσλαβοῦσα τοὺς τῆς ἄκρας τρισχιλίους ἔσται μυρίων καὶ ἑξακισχιλίων σταδίων. Τοῦτο μὲν οὖν πλάτος τῆς χώρας τό τ᾽ ἐλάχιστον, καὶ τὸ μέγιστον.] Μῆκος δὲ τὸ ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐπὶ τὴν 3.
ἕω· τούτου δὲ τὸ μὲν μέχρι Παλιβόθρων ἔχοι τις ἂν βεβαιοτέρως εἰπεῖν· καταμεμέτρηται γὰρ σχοινίοις, καὶ ἔστιν ὁδὸς βασιλικὴ σταδίων μυρίων· τὰ δ᾽ ἐπέκεινα στοχασμῷ λαμβά- 4.
νεται διὰ τῶν ἀνάπλων τῶν ἐκ θαλάττης διὰ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ μέχρι Παλιβόθρων· εἴη δ᾽ ἂν σταδίων ἑξακισχιλίων. Ἔσται δὲ τὸ πᾶν, ᾗ βραχύτατον, μυρίων ἑξακισχιλίων, ὡς 5.
ἔκ τε τῆς ἀναγραφῆς τῶν σταθμῶν τῆς πεπιστευμένης μάλιστα λαβεῖν Ἐρατοσθένης φησί· καὶ ὁ Μεγασθένης οὕτω συναποφαίνεται· [Πατροκλῆς δὲ χιλίοις ἔλαττόν φησι]. Cf. **Arr. Ind. 3. 1—5.**

IV. 1. Ἴμαον. — V. L. μάον. Vulg. Ἴμαον et Ἠμωδών.
3. μυρίων. — Codd. δισμυρίων. Cf. ann. 23.

FRAGM. V.

Strab. II. 1. 7. p. 69.

DE MAGNITUDINE INDIAE.

Ἔτι φησὶν ὁ Ἵππαρχος ἐν τῷ δευτέρῳ ὑπομνήματι, αὐτὸν τὸν Ἐρατοσθένη διαβάλλειν τὴν τοῦ Πατροκλέους πίστιν ἐκ τῆς πρὸς Μεγασθένη διαφωνίας περὶ τοῦ μήκους τῆς Ἰνδικῆς τοῦ κατὰ τὸ βόρειον πλευρὸν, τοῦ μὲν Μεγασθένους λέγοντος σταδίων μυρίων ἑξακισχιλίων, τοῦ δὲ Πατροκλέους χιλίοις λείπειν φαμένου.

FRAGM. VI.

Strab. XV. 1. 12. p. 689—690.

DE MAGNITUDINE INDIAE.

[Ἐκ δὲ τούτων πάρεστιν ὁρᾶν, ὅσον διαφέρουσιν αἱ τῶν ἄλλων ἀποφάσεις, Κτησίου μὲν οὐκ ἐλάττω τῆς ἄλλης Ἀσίας τὴν Ἰνδικὴν λέγοντος, Ὀνησικρίτου δὲ τρίτον μέρος τῆς οἰκουμένης, Νεάρχου δὲ μηνῶν ὁδὸν τεττάρων τὴν δι' αὐτοῦ τοῦ πεδίου,] Μεγασθένους δὲ καὶ Δηϊμάχου μετριασάντων 690 *μᾶλλον· ὑπὲρ γὰρ δισμυρίους τιθέασι σταδίους τὸ ἀπὸ τῆς νοτίου θαλάττης ἐπὶ τὸν Καύκασον. [Δηΐμαχος δ' ὑπὲρ τοὺς τρισμυρίους κατ' ἐνίους τόπους. Πρὸς οὓς ἐν τοῖς πρώτοις λόγοις εἴρηται].*

V. ἑξακισχιλίων. — Codd. πεντακισχιλίων.

FRAGM. VII.
Strab. II. 1. 4. p. 68 — 69.

DE MAGNITUDINE INDIAE.

Ὁ Ἵππαρχος ἀντιλέγει διαβάλλων τὰς πίστεις· οὔτε
γὰρ Πατροκλέα πιστὸν εἶναι, δυεῖν ἀντιμαρτυρούντων αὐτῷ
69. Δηϊμάχου τε καὶ Μεγασθένους, οἳ καθ᾽ οὓς μὲν τόπους
δισμυρίων εἶναι σταδίων τὸ διάστημά φασι τὸ ἀπὸ τῆς κατὰ
μεσημβρίαν θαλάττης, καθ᾽ οὓς δὲ καὶ τρισμυρίων· τούτους
γε δὴ τοιαῦτα λέγειν, καὶ τοὺς ἀρχαίους πίνακας τούτοις
ὁμολογεῖν.

FRAGM. VIII.
Arr. Ind. 3. 7 — 8.

DE MAGNITUDINE INDIAE.

7. Μεγασθένει δὲ τὸ ἀπὸ ἀνατολῶν ἐς ἑσπέρην πλάτος 1.
ἐστὶ τῆς Ἰνδῶν γῆς, ὅ τι περ οἱ ἄλλοι μῆκος ποιέουσι· καὶ
λέγει Μεγασθένης, μυρίων καὶ ἑξακισχιλίων σταδίων
8. εἶναι, ἵνα περ τὸ βραχύτατον αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἀπὸ ἄρκτου πρὸς 2.
μεσημβρίην, τοῦτο δὲ αὐτῷ μῆκος γίγνεται, καὶ ἐπέχει τριη-
κοσίους καὶ δισχιλίους καὶ δισμυρίους, ἵνα περ τὸ στενώτα-
τον αὐτοῦ.

FRAGM. IX.
Strab. II. 1. 19. p. 76.

DE SEPTENTRIONIBUS OCCIDENTIBUS, ET IN DIVERSAM PARTEM CADENTIBUS UMBRIS.

(*Cf. epit.* 3. *et p.* 29.)

Πάλιν δ᾽ ἐκείνου (scil. *Eratosthenis*) τὸν Δηΐμαχον ἰδιώτην ἐνδείξασθαι βουλομένου καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων· οἴεσθαι γὰρ τὴν Ἰνδικὴν μεταξὺ κεῖσθαι τῆς τε φθινοπω-

ρινῆς ἰσημερίας καὶ τῶν τροπῶν τῶν χειμερινῶν, *Μεγασθένει* τε ἀντιλέγειν φήσαντι ἐν τοῖς νοτίοις μέρεσι τῆς Ἰνδικῆς τάς τε ἄρκτους ἀποκρύπτεσθαι καὶ τὰς σκιὰς ἀντιπίπτειν· μηδέτερον γὰρ τούτων μηδαμοῦ τῆς Ἰνδικῆς συμβαίνειν· ταῦτα δὴ φάσκοντος ἀμαθῶς λέγεσθαι. Cf. p. 77.: Οὐ συναποφαίνεται δέ γε, ἀλλὰ τοῦ Δηϊμάχου φήσαντος μηδαμοῦ τῆς Ἰνδικῆς μήτ' ἀποκρύπτεσθαι τὰς ἄρκτους μήτ' ἀντιπίπτειν τὰς σκιάς, ἅπερ ὑπείληφεν ὁ *Μεγασθένης*, ἀπειρίαν αὐτοῦ καταγιγνώσκει.

FRAGM. X.

Plin. h. n. VI. 22. 6.

DE SEPTENTRIONIBUS OCCIDENTIBUS.

Ab iis (scil. Prasiis) *in interiore situ Monedes et Suari, quorum mons Maleus, in quo umbrae ad septentrionem cadunt hieme, aestate in austrum, per senos menses. Septentriones eo tractu semel in anno apparere nec nisi XV. diebus, Baeton auctor est: hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes.*

Cf. Solin. 52. 13.

Ultra Palibotram mons Maleus, in quo umbrae hieme in septentriones, aestate in austros cadunt, vicissitudine hac durante mensibus senis. Septentriones in eo tractu in anno semel nec ultra quindecim dies parent, sicut auctor est Beton, qui perhibet, hoc in plurimis Indiae locis evenire.

FRAGM. XI.

Strab. XV. 1. 20. p. 693.

DE FECUNDITATE INDIAE.

(Cf. epit. 5., 9.)

Μεγασθένης δὲ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Ἰνδικῆς ἐπισημαίνεται τῷ δίκαρπον εἶναι καὶ δίφορον· [καθάπερ καὶ Ἐρατοσθένης ἔφη, τὸν μὲν εἰπὼν σπόρον χειμερινόν, τὸν δὲ

θερινόν, καὶ ὄμβρον ὁμοίως· οὐδὲν γὰρ ἔτος εὑρίσκεσθαί φησι πρὸς ἀμφοτέρους καιροὺς ἄνομβρον· ὥστε εὐετηρίαν ἐκ τούτου συμβαίνειν, ἀφόρου μηδέποτε τῆς γῆς οὔσης· τούς τε ξυλίνους καρποὺς γεννᾶσθαι πολλοὺς καὶ τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν, καὶ μάλιστα τῶν μεγάλων καλάμων, γλυκείας καὶ φύσει καὶ ἑψήσει, χλιαινομένου τοῦ ὕδατος τοῖς ἡλίοις, τοῦ τ' ἐκπίπτοντος ἐκ Διὸς καὶ τοῦ ποταμίου. Τρόπον δή τινα λέγειν βούλεται, διότι ἡ παρὰ τοῖς ἄλλοις λεγομένη πέψις καὶ καρπῶν καὶ χυμῶν παρ' ἐκείνοις ἕψησίς ἐστι· καὶ κατεργάζεται τοσοῦτον εἰς εὐστομίαν, ὅσον καὶ ἡ διὰ πυρός· διὸ καὶ τοὺς κλάδους φησὶν εὐκαμπεῖς εἶναι τῶν δένδρων, ἐξ ὧν οἱ τροχοί· ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἐνίοις καὶ ἐπανθεῖν ἔριον.]

Cf. Eratosth. ap. Strab. XV. 1. 13. p. 690.

Ἐκ δὲ τῆς ἀναθυμιάσεως τῶν τοσούτων ποταμῶν καὶ ἐκ τῶν ἐτησίων, ὡς Ἐρατοσθένης φησί, βρέχεται τοῖς θερινοῖς ὄμβροις ἡ Ἰνδική, καὶ λιμνάζει τὰ πεδία· ἐν μὲν οὖν τούτοις τοῖς ὄμβροις λῖνον σπείρεται καὶ κέγχρον· πρὸς τούτοις σήσαμον, ὄρυζα, βόσμορον· τοῖς δὲ χειμερινοῖς καιροῖς πυροί, κριθαί, ὄσπρια, καὶ ἄλλοι καρποὶ ἐδώδιμοι, ὧν ἡμεῖς ἄπειροι.

FRAGM. XII.

Strab. XV. 1. 37. p. 703.

DE QUIBUSDAM INDIAE BESTIIS.

Καὶ τίγρεις ἐν τοῖς Πρασίοις φησὶν ὁ Μεγασθένης 1.
γίνεσθαι μεγίστους, σχεδὸν δέ τι καὶ διπλασίους λεόντων· δυνατοὺς δέ, ὥστε τῶν ἡμέρων τινὰ ἀγόμενον ὑπὸ τεττάρων, τῷ ὀπισθίῳ σκέλει δραξάμενον ἡμιόνου, βιάσασθαι καὶ ἑλκῦσαι πρὸς ἑαυτόν. Κερκοπιθήκους δὲ μείζους τῶν μεγίστων 2.
κυνῶν, λευκοὺς πλὴν τοῦ προσώπου· τοῦτο δ' εἶναι μέλαν· παρ' ἄλλοις δ' ἀνάπαλιν· τὰς δὲ κέρκους μείζους δυοῖν πηχέων· ἡμερωτάτους δὲ καὶ οὐ κακοήθεις περὶ ἐπιθέσεις καὶ

3. κλοπάς. Λίθους δ' ὀρύττεσθαι λιβανόχρους, γλυκυτέρους
4. σύκων ἢ μέλιτος. Ἀλλαχοῦ δὲ διπήχεις ὄφεις ὑμενοπτέρους ὥσπερ αἱ νυκτερίδες· καὶ τούτους δὲ νύκτωρ πέτεσθαι, σταλαγμοὺς ἀφιέντας οὔρων, τοὺς δὲ ἱδρώτων, διασήποντας τὸν χρῶτα τοῦ μὴ φυλαξαμένου· καὶ σκορπίους εἶναι πτηνοὺς
5. ὑπερβάλλοντας μεγέθεσι. Φύεσθαι δὲ καὶ ἔβενον. Εἶναι δὲ καὶ κύνας ἀλκίμους, οὐ πρότερον μεθιέντας τὸ δηχθέν, πρὶν εἰς τοὺς ῥώθωνας ὕδωρ καταχυθῆναι· ἐνίοις δ' ὑπὸ προθυμίας ἐν τῷ δήγματι διαστρέφεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, τοῖς δὲ καὶ ἐκπίπτειν· κατασχεθῆναι δὲ καὶ λέοντα ὑπὸ κυνὸς καὶ ταῦρον· τὸν δὲ ταῦρον καὶ ἀποθανεῖν, κρατούμενον τοῦ ῥύγχους πρότερον ἢ ἀφεθῆναι.

FRAGM. XIII *).

Aelian. h. a. XVII. 39.

DE SIMIIS INDICIS.

(*Cf. Fragm. XII. 2.*)

1. Ἐν τῇ Πραξιακῇ χώρᾳ, Ἰνδῶν δὲ αὕτη ἐστίν, Μεγασθένης φησὶ πιθήκους εἶναι τῶν μεγίστων κυνῶν οὐ μείους, ἔχειν δὲ καὶ οὐρὰς πηχῶν πέντε· προςπεφυκέναι δὲ ἄρα αὐτοῖς καὶ προκόμια, καὶ πώγωνας καθειμένους καὶ βαθεῖς·
2. καὶ τὸ μὲν πρόσωπον εἶναι πᾶν λευκούς, τὸ σῶμα δὲ μέλανας ἰδεῖν· ἡμέρους δὲ καὶ φιλανθρωποτάτους, καὶ τὸ τοῖς ἀλλαχόθι πιθήκοις συμφυὲς οὐκ ἔχειν τὸ κακόηθες.

---

*) FRAGM. XIII. B.

Aelian h. a. XVI. 10.

De simiis Indicis.

1. Ἐν Πραισίοις δε τοῖς Ἰνδικοῖς εἶναι γένος πιθήκων φασὶν ἀνθρωπόνουν. καὶ ἰδεῖν δέ εἰσι κατὰ τοὺς Ὑρκανοὺς κύνας τὸ μέγεθος· προκομία τε αὐτῶν ὁρᾶται συμφυής, εἴποι δ' ἂν ὁ μὴ τὸ ἀληθὲς εἰδὼς ἀσκητὰς εἶναι αὐτάς· γένειον δὲ αὐτοῖς ὑποπέφυκε σατυρῶδες, ἡ δὲ οὐρὰ κατὰ τὴν τῶν λεόντων
2. ἀλκαίαν ἐστί· καὶ τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα πεφύκασι λευκοί, τὴν δὲ κεφαλὴν καὶ τὴν οὐρὰν ἄκραν εἰσὶ πυρσοί· σώφρονες δὲ καὶ φύσει τιθασοί· εἰσὶ δὲ ὑλαῖοι τὴν δίαιταν καὶ τὸ γένος, καὶ σιτοῦνται τῶν ὀρέων τὰ

FRAGM. XIV.

Aelian. h. a. XVI. 41.

DE ALATIS SCORPIIS ET SERPENTIBUS.

(Cf. fragm. XII. 4.)

Μεγασθένης φησὶ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν σκορπίους γί- 1.
νεσθαι πτερωτοὺς μεγέθει μεγίστους, τὸ κέντρον δὲ ἐγχρί-
πτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως· γίνεσθαι δὲ καὶ ὄφεις 2.
αὐτόθι, καὶ τούτους πτηνούς· ἐπιφοιτᾶν δὲ οὐ μεθ' ἡμέραν,
ἀλλὰ νύκτωρ, καὶ ἀφιέναι ἐξ αὐτῶν οὖρον, ὅπερ οὖν ἐὰν
κατά τινος ἀποστάξῃ σώματος, σῆψιν ἐργάζεται παραχρῆμα.
Καὶ τὰ μὲν τοῦ Μεγασθένους ταῦτα.

FRAGM. XV.

Strab. XV. 1. 56. p. 710—711.

DE BESTIIS INDIAE ET ARUNDINE.

Φησὶ γὰρ (scil. *ὁ Μεγασθένης* Strab. 709.) - - *πε-* 1.
τροκυλιστὰς εἶναι κερκοπιθήκους, οἳ λίθους κατακυλίουσι
κρημνοβατοῦντες ἐπὶ τοὺς διώκοντας· τά τε παρ' ἡμῖν ἥμερα 2.
ζῶα τὰ πλεῖστα παρ' ἐκείνοις ἄγρια εἶναι· ἵππους τε λέγει
μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους· καλάμους δὲ μῆκος μὲν τριά- 3.
κοντα ὀργυιῶν τοὺς ὀρθίους, τοὺς δὲ χαμαικλινεῖς πεντήκοντα·
711 *πάχος δέ, ὥστε τὴν διάμετρον τοῖς μὲν εἶναι τριπήχη, τοῖς*
δὲ διπλασίαν.

ἄγρια. Φοιτῶσι δὲ ἀθρόοι εἰς τὸ τῆς Λατάγης προάστειον, πόλις δέ ἐστιν 3.
Ἰνδῶν ἡ Λατάγη, καὶ τὴν προτεθειμένην αὐτοῖς ἐκ βασιλέως ἑφθὴν ὄρυζαν
σιτοῦνται· ἀνὰ πᾶσαν δὲ ἡμέραν ἡ δαὶς αὐτοῖς εὐτρεπὴς πρόκειται· ἐμ-
φορηθέντας δὲ ἄρα αὐτοὺς ἀναχωρεῖν αὖθις ἐς ἤθη τὰ ὑλαῖά φασι σὺν
κόσμῳ, καὶ σίνεσθαι τῶν ἐν ποσὶν οὐδὲ ἕν.

FRAGM. XV. B.

Aelian. h. a. XVI. 20—21.

DE QUIBUSDAM INDIAE BESTIIS.

(Cf. fragm. XV. 2. 1.)

1. (20.) Ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς ἐν Ἰνδίᾳ, λέγω δὴ τοῖς ἐνδοτάτω, ὄρη φα-
σὶν εἶναι δύσβατά τε καὶ ἔνθηρα· καὶ ἔχειν ζῷα ὅσα καὶ ἡ καθ᾽ ἡμᾶς τρέφει
γῆ, ἄγρια δέ· καὶ γάρ τοι καὶ τὰς ὄϊς τὰς ἐκεῖ φασιν εἶναι καὶ ταύτας θηρία,
καὶ κύνας καὶ αἶγας καὶ βοῦς, αὐτόνομά τε ἀλᾶσθαι καὶ ἐλεύθερα, ἀφειμένα
2. νομευτικῆς ἀρχῆς. Πλήθη δὲ αὐτῶν καὶ ἀριθμοῦ πλείω φασὶν οἱ τούτων
συγγραφεῖς, καὶ οἱ τῶν Ἰνδῶν λόγιοι· ἐν δὴ τοῖς καὶ τοὺς Βραχμᾶνας ἀριθμεῖν
3. ἄξιον, καὶ γάρ τοι καὶ ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῶνδε ὁμολογοῦσι τὰ αὐτά. Λέγεται δὲ
καὶ ζῷον ἐν τούτοις εἶναι μονόκερων, καὶ ὑπ᾽ αὐτῶν ὀνομάζεσθαι καρτάζωνον·
καὶ μέγεθος μὲν ἔχειν ἵππου τοῦ τελείου, καὶ λόφον, καὶ λάχνην ἔχειν ξαν-
θήν, ποδῶν δὲ ἄριστα εἰληχέναι, καὶ εἶναι ὤκιστον, καὶ τοὺς μὲν πόδας ἀδιαρ-
4. θρώτους τε καὶ ἐμφερεῖς ἐλέφαντι συμπεφυκέναι, τὴν δὲ οὐρὰν συός· μέσον δὲ
τῶν ὀφρύων ἔχειν ἐκπεφυκὸς κέρας, οὐ λεῖον, ἀλλὰ ἑλιγμοὺς ἔχον τινὰς καὶ
μάλα αὐτοφυεῖς, καὶ εἶναι μέλαν τὴν χρόαν· λέγεται δὲ καὶ ὀξύτατον εἶναι
τὸ κέρας ἐκεῖνο· φωνὴν δὲ ἔχειν τὸ θηρίον ἀκούω τοῦτο πάντων ἀπηχεστάτην
τε καὶ γεγωνοτάτην· καὶ τῶν μὲν ἄλλων αὐτῷ ζῴων προσιόντων φέρειν, καὶ
5. πρᾷον εἶναι, λέγουσι δὲ ἄρα πρὸς τὸ ὁμόφυλον δύσεριν εἶναί πως. Καὶ οὐ
μόνον φασὶ τοῖς ἄῤῥεσιν εἶναί τινα συμφυῆ κύριξίν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μά-
χην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς θηλείας ἔχουσι θυμὸν τὸν αὐτὸν, καὶ προάγειν τε
τὴν φιλονεικίαν καὶ μέχρι θανάτου ἡττηθέντα ἐξάγουσαν· ἔστι μὲν οὖν καὶ διὰ
6. παντὸς τοῦ σώματος ῥωμαλέον, ἀλκὴ δέ οἱ τοῦ κέρατος ἄμαχός ἐστι. Νομὰς
δὲ ἐρήμους ἀσπάζεται καὶ πλανᾶται μόνον· ὥρᾳ δὲ ἀφροδίτης τῆς σφετέρας
συνδυασθεὶς πρὸς τὴν θήλειαν πεπράϋνται, καὶ μέντοι καὶ συννόμω ἐστόν·
εἶτα ταύτης παραδραμούσης καὶ τῆς θηλείας κυούσης, ἐκθηριοῦται αὖθις, καὶ
7. μονίας ἐστὶν ὅδε ὁ Ἰνδὸς καρτάζωνος. Τούτων οὖν πώλους πάνυ νεαροὺς κομί-
ζεσθαί φασι τῷ τῶν Πραισίων βασιλεῖ, καὶ τὴν ἀλκὴν ἐν ἀλλήλοις ἀποδείκνυσθαι
κατὰ τὰς θέας τὰς πανηγυρικάς· τέλειον δὲ ἁλῶναί ποτε οὐδεὶς μέμνηται.
8. (21.) Ὑπερελθόντι τὰ ὄρη τὰ γειτνιῶντα τοῖς Ἰνδοῖς κατὰ τὴν ἐνδο-
τάτην πλευρὰν φανοῦνται, φασίν, αὐλῶνες δασύτατοι, καὶ καλεῖταί γε ὑπ᾽ Ἰν-
δῶν ὁ χῶρος Κόρουδα· ἀλῶνται δὲ ἄρα, φασίν, ἐν τοῖσδε τοῖς αὐλῶσι ζῷα
Σατύροις ἐμφερῆ τὰς μορφάς, τὸ πᾶν σῶμα λάσια, καὶ ἔχει κατὰ τῆς ἰξύος
9. ἵππουριν. Καὶ καθ᾽ ἑαυτὰ μὲν μὴ ἐνοχλούμενα διατρίβειν ἐν τοῖς δρυμοῖς
ὑλοτραγοῦντα, ὅταν δὲ αἴσθωνται κυνηγετῶν κτύπου, καὶ ἀκούσωσι κυνῶν ὑλα-
κῆς, ἀναθέουσιν εἰς τὰς ἀκρωρείας αὐτὰς ἀμηχάνῳ τῷ τάχει· καὶ γάρ εἰσι ταῖς
10. ὀρειβασίαις ἐντριβεῖς. Καὶ ἀπομάχονται πέτρας τινὰς κυλινδοῦντες κατὰ τῶν
11. ἐπιόντων, καὶ καταλαμβανόμενοί γε πολλοὶ διαφθείρονται. Καὶ ἐκ τούτων

εἰσὶν ἐκεῖνοι δυσάλωτοι· καὶ μόλις ποτὲ καὶ διὰ μακροῦ τινὰς αὐτῶν εἰς Πρασίους κομίζεσθαι λέγουσι· καὶ τούτων μέντοι ἢ τὰ νοσοῦντα ἐκομίσθη, ἢ θήλεά τινα καὶ κυοῦντα· καὶ συνέβη γε θηραθῆναι τοῖς μὲν διὰ τὴν νωθείαν, ταῖς δὲ διὰ τὸν τῆς γαστρὸς ὄγκον. Cf. Plin. h. n. VII. 2. 17.

FRAGM. XVI.

Plin. h. n. VIII. 14. 1.

DE BOA CONSTRICTORE.

Megasthenes scribit, in India serpentes in tantam magnitudinem adolescere, ut solidos hauriant cervos taurosque.

Solin. 52. 33.

Enormitas in serpentibus tanta est, ut cervos et animantium alia ad parem molem tota hauriant.

FRAGM. XVII.

Aelian. h. a. VIII. 7.

DE GYMNOTO ELECTRICO.

Μεγασθένους ἀκούω λέγοντος περὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν θάλατταν γίγνεσθαί τι ἰχθύδιον, καὶ τοῦτο μὲν ὅταν ζῇ ἀθέατον εἶναι, κάτω που νηχόμενον καὶ ἐν βυθῷ, ἀποθανὸν δὲ ἀναπλεῖν· οὗ τὸν ἁψάμενον λειποθυμεῖν καὶ ἐκθνήσκειν τὰ πρῶτα, εἶτα μέντοι καὶ ἀποθνήσκειν.

FRAGM. XVIII.

Plin. h. n. VI. 24. 1.

DE TAPROBANE.

(Taprobanen - - scripsit) Megasthenes flumine dividi incolasque Palaeogonos appellari, auri margaritarumque grandium fertiliores quam Indos.

Solin. 53. 3.

(Taprobane) scinditur amni interfluo. Nam pars eius bestiis et elephantis repleta est maioribus multo, quam fert India, partem homines tenent.

XV. B. 8. Κόρουδα. — V. L. Κόλουνδα.

FRAGM. XIX.

Antigon. Caryst. 147.

DE ARBORIBUS MARITIMIS.

Μεγασθένην δὲ τὸν τὰ Ἰνδικὰ γεγραφότα ἱστορεῖν, ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θαλάττῃ δένδρεα φύεσθαι.

FRAGM. XX.

Arr. Ind. 4. 2—13.

DE INDO ET GANGE.

(Cf. epit. 15—19. et p. 30—37.)

1. Αὐτοῖν τοῖν μεγίστοιν ποταμοῖν, τοῦ τε Γάγγεω καὶ τοῦ 2.
Ἰνδοῦ τὸν Γάγγεα μεγέθει πολύ τι ὑπερφέρειν *Μεγασθένης*
2. ἀνέγραψεν, καὶ ὅσοι ἄλλοι μνήμην τοῦ Γάγγεω ἔχουσιν. Αὐτόν 3.
τε γὰρ μέγαν ἀνίσχειν ἐκ τῶν πηγέων, δέχεσθαί τε ἐς αὐτὸν
τόν τε Καϊνὰν ποταμὸν καὶ τὸν Ἐραννοβόαν καὶ τὸν Κοσ-
3. σόανον, πάντας πλωτούς· ἔτι δὲ Σῶνόν τε ποταμὸν καὶ Σιτ-

FRAGM. XX. B.

Plin. h. n. VI. 21. 9 — 22. 1.

DE GANGE.

1. *Flumina Prinas et Cainas (quod in Gangem influit) ambo navigabilia. Gentes Calingae proximi mari et supra Mandei, Malli, quorum mons Mallus, finisque eius tractus est Ganges.*
2. *Hunc alii incertis fontibus ut Nilum, rigantemque vicina* 22.
eodem modo, alii in Scythicis montibus nasci dixerunt. Influere in eum XIX. amnes. Ex iis navigabiles praeter iam
3. *dictos Condochatem, Erannoboam, Cosoagum, Sonum. Alii*

XX. 2. Κοσσόανον. — Legendum videtur ex Plinio Κοσσόαγον. Cf. annot. 31.
3. Σιττόκατιν. — V.L. Σιττόκεστιν.
Ἀγόρανιν. — V.L. Ἀγύρανιν.

XX. B. 1. *Prinas.* — V.L. *Pumas.*
2. *Condochatem.* — V.L. *Canucam, Vamam.*

4. τόκατιν καὶ Σολόματιν, καὶ τούτους πλωτούς. ἐπὶ δὲ Κονδοχάτην τε καὶ Σάμβον καὶ Μάγωνα καὶ Ἀγόρανιν καὶ Ὤμαλιν· ἐμβάλλουσι δὲ ἐς αὐτὸν Κομμενάσης τε μέγας 4.
ποταμὸς καὶ Κάκουθις καὶ Ἀνδώματις ἐξ ἔθνεος Ἰνδικοῦ
5. τοῦ Μανδιαδινῶν ῥέων· καὶ ἐπὶ τούτοισιν Ἄμυστις παρὰ 5.
πόλιν Καταδούπην καὶ Ὀξύμαγις ἐπὶ Παζάλαις καλουμένοισι καὶ Ἐρέννεσις ἐν Μάθαις ἔθνει Ἰνδικῷ ξυμβάλλει τῷ Γάγγῃ.
6. Τούτων λέγει Μεγασθένης οὐδένα εἶναι τοῦ Μαιάνδρου 6.
7. ἀποδέοντα, ἵνα περ ναυσίπορος ὁ Μαίανδρος. Εἶναι ὦν τὸ 7.
εὖρος τῷ Γάγγῃ, ἔνθα περ αὐτὸς ἑωϋτοῦ στενώτατος, εἰς ἑκατὸν σταδίους· πολλαχῇ δὲ καὶ λιμνάζειν, ὡς μὴ ἄποπτον εἶναι τὴν πέραν χώρην, ἵνα περ χθαμαλή τε ἐστὶ καὶ οὐδαμῇ γηλόφοισιν ἀνεστηκυῖα.

---

cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in quodam lacu hospitari, inde lenem fluere, ubi minimum, VIII. mill. passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum, altitudine nusquam minore passuum XX.

Solin. 52. 6 — 7.

6. *Maximi in ea amnes Ganges et Indus, quorum Gangen* 1.
quidam fontibus incertis nasci et Nili modo exultare conten-
7. *dunt: alii volunt a Scythicis montibus exoriri. Hypanis etiam* 2.
ibi nobilissimus fluvius, qui Alexandri M. iter terminavit, siculi arae in ripa eius positae probant. Minima Gangis la- 3.
titudo per octo millia passuum, maxima per viginti patet, altitudo, ubi vadosissimus est, mensuram centum pedum devorat.

Cf. fragm. XXV. 1.

Λέγουσιν οἱ μὲν τριάκοντα σταδίων τοὐλάχιστον πλάτος, οἱ δὲ καὶ τριῶν· Μεγασθένης δὲ, ὅταν ᾖ μέτριος, καὶ εἰς ἑκατὸν εὐρύνεσθαι, βάθος δὲ εἴκοσι ὀργυιῶν τοὐλάχιστον.

XX. 4. Κομμενάσης. — V.L. Κομμινάσης.

5. Ὀξύμαγις. — Legendum videtur Ὀξύματις ex sanscrita voce *Ixumati*. Cf. ann. 31.

Παζάλαις. — V.L. Πασάλαις. Sanscr. *Pank'âla*.

Ἐρέννεσις. — VV.LL. Ἐρρέννυσις, Ἐρινέσης.

8. Τῷ δὲ Ἰνδῷ ἐς ταὐτὸν ἔρχεται. Ὑδραώτης μὲν ἐν 8.
Καμβισθόλοις, παρειληφὼς τόν τε Ὕφασιν ἐν Ἀστράβαις
καὶ τὸν Σαράγγην ἐκ Κηκέων καὶ τὸν Νεῦδρον ἐξ Ἀττακη-
9. νῶν, ἐς Ἀκεσίνην ἐμβάλλουσιν. Ὑδάσπης δὲ ἐν Ὀξυδράκαις, 9.
ἄγων ἅμα οἱ τὸν Σίναρον ἐν Ἀρίσπαις, ἐς τὸν Ἀκεσίνην ἐκ-
διδοῖ καὶ οὗτος. Ὁ δὲ Ἀκεσίνης ἐν Μαλλοῖς ξυμβάλλει τῷ 10.
Ἰνδῷ· καὶ Τούταπος δὲ μέγας ποταμὸς ἐς τὸν Ἀκεσίνην
10. ἐκδιδοῖ· Τούτων ὁ Ἀκεσίνης ἐμπλησθεὶς καὶ τῇ ἐπικλήσει
ἐκνικήσας αὐτὸς τῷ ἑωϋτοῦ ἤδη ὀνόματι ἐσβάλλει ἐς τὸν
11. Ἰνδόν. Κωφὴν δὲ ἐν Πευκελαΐτιδι ἅμα οἱ ἄγων Μαλάμαν- 11.
τόν τε καὶ Σόαστον καὶ Γαροίαν ἐκδιδοῖ ἐς τὸν Ἰνδόν. Κα- 12.
θύπερθεν δὲ τουτέων Πτάρενος καὶ Σάπαρνος, οὐ πολὺ διέ-
12. χοντες, ἐμβάλλουσιν ἐς τὸν Ἰνδόν. Σόανος δὲ ἐκ τῆς ὀρεινῆς
τῆς Ἀβισσαρέων ἔρημος ἄλλου ποταμοῦ ἐκδιδοῖ ἐς αὐτόν.
Καὶ τουτέων τοὺς πολλοὺς Μεγασθένης λέγει, ὅτι πλωτοί
εἰσιν. [Οὔκουν ἀπιστίην χρὴ ἔχειν ὑπέρ τε τοῦ Ἰνδοῦ καὶ 13.
τοῦ Γάγγεω, μηδὲ συμβλητοὺς εἶναι αὐτοῖσι τόν τε Ἴστρον
καὶ τοῦ Νείλου τὸ ὕδωρ κ. τ. λ.]

XX. 8. *Ἀστρόβαις.* — V. L. *Ἀστρύβαις.*
ἐκ Κηκέων. — Sic primae editiones (*ἐκκηκέων*). VV. LL. *ἐκ Κηνέων*, *ἐκ Μηκέων*. Sanscritum nomen est *Cêcaja*. Cf. Lassen. pentap. 12.
ἐμβάλλουσιν. — Editores coniecerunt *ἐμβάλλει*.

XX. 11. *Πευκελαΐτιδι.* — V. L. *Πευκελαιήτιδι.*
Μαλάμαντον. — V. L. *Μάλαντον.*
Γαροίαν. — V. L. *Γαῤῥοίαν.*
Πτάρενος. — V. L. *Πάρενος.*

12. *Σόανος.* V. L. *Σόαμος.*
Ἀβισσαρέων. — Emendatio est Lassenii Ind. Alterth. I. 94. Codd. *Σαβίσσα ῥέων*, *Βησσαρέων*. Sanscrite populus vocatur *Ab'isàra*. Cf. annot. 29.

FRAGM. XXI.

Arr. Ind. 6. 2 — 3.

DE SILA FLUVIO.

(Cf. epit. 21. et annot. 32.)

2. Ἐπεὶ καὶ τόδε λέγει Μεγασθένης ὑπὲρ ποταμοῦ Ἰν- 1.
δικοῦ, Σίλαν μὲν εἶναί οἱ οὔνομα, ῥέειν δὲ ἀπὸ κρήνης ἐπω-
νύμου τοῦ ποταμοῦ διὰ τῆς χώρης τῆς Σιλέων καὶ τούτων
3. ἐπωνύμων τοῦ ποταμοῦ τε καὶ τῆς κρήνης. Τὸ δὲ ὕδωρ 2.
παρέχεσθαι τοιόνδε· οὐδὲν εἶναι ὅτῳ ἀντέχει τὸ ὕδωρ, οὔτε τι νήχεσθαι ἐπ' αὐτοῦ, οὔτε τι ἐπιπλεῖν, ἀλλὰ πάντα γὰρ ἐς βυθὸν δύνειν· οὕτω τοι ἀμενηνότερον πάντων εἶναι τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο καὶ ἠεροειδέστερον.

FRAGM. XXII.

Boissonade: Anecd. graec. I. p. 419.

DE SILA FLUVIO.

Ὅτι ποταμός ἐστιν ἐν τῇ Ἰνδικῇ ὁ καλούμενος Σίλας διὰ τὸ ἀπὸ κρήνης ὁμωνύμου ῥέειν, ἐν ᾧ οὐδὲν τῶν ἐμβαλλομένων ἐπιπλεῖ, πάντα δὲ εἰς τὸν βυθὸν καταδύεται παραδόξως.

FRAGM. XXIII.

Strab. XV. I. 38. p. 703.

DE SILA FLUVIO.

(Φησὶν ὁ Μεγασθένης - -) ἐν δὲ τῇ ὀρεινῇ Σίλαν ποταμὸν εἶναι, ᾧ μηδὲν ἐπιπλεῖ. Δημόκριτον μὲν οὖν ἀπιστεῖν ἅτε πολλὴν τῆς Ἀσίας πεπλανημένον· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἀπιστεῖ.

XXI. 2. *βυθόν.* — VV. LL. *βυσσόν, ἄβυσσον.*
XXIII. *Σίλαν.* — Sic epit. Strab. Codd. *Σιλίαν.*

FRAGM. XXIV.

Arr. Ind. 5. 2.

DE NUMERO FLUMINUM INDICORUM.

Καὶ ἄλλων πολλῶν ποταμῶν οὐνόματα Μεγασθένης ἀνέγραψεν, οἳ ἔξω τοῦ Γάγγεώ τε καὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἐκδιδοῦσιν ἐς τὸν ἑῷόν τε καὶ μεσημβρινὸν τὸν ἔξω πόντον· ὥστε τοὺς πάντας ὀκτὼ καὶ πεντήκοντα λέγει ὅτι εἰσὶν Ἰνδοὶ ποταμοὶ ναυσίποροι πάντες. [Ἀλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκέει μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρης κ. τ. λ.]

(LIBER II.)

FRAGM. XXV.

Strab. XV. 1. 35—36. p. 702.

DE PÂT'ALIPUTRA URBE.

(Cf. epit. 36.)

Μεγασθένης (scil. *λέγει, τὸν Γάγγη,*) *ὅταν ᾖ μέτριος,* 1.
καὶ εἰς ἑκατὸν (scil. *στάδια*) *εὐρύνεσθαι, βάθος δὲ εἴκοσι ὀργυιῶν τοὐλάχιστον.*

Ἐπὶ δὲ τῇ συμβολῇ τούτου τε καί του ἄλλου ποταμοῦ 2.
τὰ Παλίβοθρα ἱδρῦσθαι, σταδίων ὀγδοήκοντα τὸ μῆκος, πλάτος δὲ πεντεκαίδεκα, ἐν παραλληλογράμμῳ σχήματι, ξύλινον περίβολον ἔχουσαν κατατετρημένον, ὥστε διὰ τῶν ὀπῶν τοξεύειν· προκεῖσθαι δὲ καὶ τάφρον φυλακῆς τε χάριν καὶ ὑποδοχῆς τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἀποῤῥοιῶν. Τὸ δ' ἔθνος, ἐν 3.
ᾧ ἡ πόλις αὕτη, καλεῖσθαι Πρασίους, διαφορώτατον τῶν πάντων· τὸν δὲ βασιλεύοντα ἐπώνυμον δεῖ τῆς πόλεως εἶναι Παλίβοθρον καλούμενον πρὸς τῷ ἰδίῳ τῷ ἐκ γενετῆς ὀνόματι, καθάπερ τὸν Σανδρόκοττον, πρὸς ὃν ἧκεν ὁ Μεγασθένης πεμφθείς. [Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Παρθυαίοις· Ἀρσάκαι γὰρ καλοῦνται πάντες· ἰδίᾳ δὲ ὁ μὲν Ὀρώδης, ὁ δὲ Φραάτης, ὁ δ' ἄλλό τι.]

Deinde adduntur haecce:

Ἀρίστη δ' ὁμολογεῖται πᾶσα ἡ τοῦ Ὑπάνιος πέραν· οὐκ ἀκριβοῦται 3a.
δέ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄγνοιαν καὶ τὸν ἐκτοπισμὸν λέγεται πάντ' ἐπὶ τὸ μεῖζον ἢ τὸ τερατωδέστερον· οἷα τὰ τῶν χρυσωρύχων μυρμήκων καὶ ἄλλων θηρίων τε καὶ ἀνθρώπων ἰδιομόρφων καὶ δυνάμεσί τισιν ἐξηλλαγμένων· ὡς τοὺς Σῆρας μακροβίους φασί, πέρα καὶ διακοσίων ἐτῶν παρατείνοντας.

XXV. 2. *καί του.* — Vulg. *καὶ τοῦ.*

Λέγουσι δὲ καὶ ἀριστοκρατικήν τινα σύνταξιν πολιτείας αὐτόθι ἐκ πεντα- 3b.
κισχιλίων βουλευτῶν συνεστῶσαν, ὧν ἕκαστον παρέχεσθαι τῷ κοινῷ ἐλέ-
φαντα.]

Καὶ τίγρεις δ' ἐν τοῖς Πρασίοις φησὶν ὁ Μεγασθένης γίνεσθαι μεγίστους κ. τ. λ. **Cf. fragm. XII.**

FRAGM. XXVI.

Arr. Ind. 10.

DE PÂTALIPUTRA ET MORIBUS INDORUM.

1. *Λέγεται δὲ καὶ τάδε· μνημεῖα ὅτι Ἰνδοὶ τοῖς τελευτή-* 1.
σασιν οὐ ποιέουσιν, ἀλλὰ τὰς ἀρετὰς γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἱκανὰς
ἐς μνήμην τίθενται τοῖσιν ἀποθανοῦσι καὶ τὰς ᾠδάς, αἳ
2. *αὐτοῖσιν ἐπᾴδονται. Πόλεων δὲ (καὶ) ἀριθμὸν οὐκ εἶναι ἂν* 2.
ἀτρεκὲς ἀναγράψαι τῶν Ἰνδικῶν ὑπὸ πλήθεος· ἀλλὰ γὰρ
ὅσαι παραποτάμιαι αὐτέων ἢ παραθαλάσσιαι, ταύτας μὲν
ξυλίνας ποιέεσθαι· οὐ γὰρ εἶναι ἐκ πλίνθου ποιεομένας διαρ- 3.
κέσαι ἐπὶ χρόνον τοῦ τε ὕδατος ἕνεκα τοῦ ἐξ οὐρανοῦ καὶ
ὅτι οἱ ποταμοὶ αὐτοῖσιν ὑπερβάλλοντες ὑπὲρ τὰς ὄχθας
ἐμπίπλασι τοῦ ὕδατος τὰ πεδία· ὅσαι δὲ ἐν ὑπερδεξίοις 4.
τε καὶ μετεώροις τόποισι καὶ τούτοισιν ὑψηλοῖσιν ᾠκισμέναι
3. *εἰσί, ταύτας δὲ ἐκ πλίνθου τε καὶ πηλοῦ ποιέεσθαι. Με-* 5.
γίστην δὲ πόλιν Ἰνδοῖσιν εἶναι Παλίμβοθρα καλεομένην, ἐν
τῇ Πρασίων γῇ, ἵνα αἱ συμβολαί εἰσι τοῦ τε Ἐραννοβόα πο-
ταμοῦ καὶ τοῦ Γάγγεω· τοῦ μὲν Γάγγεω, τοῦ μεγίστου πο-
ταμῶν· ὁ δὲ Ἐραννοβόας τρίτος μὲν ἂν εἴη τῶν Ἰνδῶν πο-
ταμῶν, μέζων δὲ τῶν ἄλλῃ καὶ οὗτος· ἀλλὰ ξυγχωρέει αὐτὸς
4. *τῷ Γάγγῃ, ἐπειδὰν ἐμβάλῃ ἐς αὐτὸν τὸ ὕδωρ. Καὶ λέγει* 6.
Μεγασθένης, μῆκος μὲν ἐπέχειν τὴν πόλιν καθ' ἑκατέρην
τὴν πλευρήν, ἵνα περ μακροτάτη αὐτὴ ἑωϋτῆς ᾤκισται, ἐς
ὀγδοήκοντα σταδίους, τὸ δὲ πλάτος ἐς πεντεκαίδεκα· τάφρον 7.
δὲ περιβεβλῆσθαι τῇ πόλει τὸ εὖρος ἑξάπλεθρον, τὸ δὲ
βάθος τριήκοντα πήχεων· πύργους δὲ ἑβδομήκοντα καὶ πεν-
τακοσίους ἐπέχειν τὸ τεῖχος καὶ πύλας τέσσαρας καὶ ἑξήκοντα.

8. *Εἶναι δὲ καὶ τόδε μέγα ἐν τῇ Ἰνδῶν γῇ, πάντας Ἰνδοὺς εἶναι* 5.
9. *ἐλευθέρους, οὐδέ τινα δοῦλον εἶναι Ἰνδόν. [Τοῦτο μὲν Λακεδαιμονίοις μέν γε οἱ Ἕλωτες δοῦλοί εἰσι, καὶ τὰ δούλων ἐργάζονται. Ἰνδοῖσι δὲ οὐδὲ ἄλλος δοῦλός ἐστι, μήτοιγε Ἰνδῶν τις.]*

FRAGM. XXVII.

Strab. XV. 1. 53—56. p. 709—710.

DE MORIBUS INDORUM.

Εὐτελεῖς δὲ κατὰ τὴν δίαιταν οἱ Ἰνδοὶ πάντες, μᾶλλον 1.
δ' ἐν ταῖς στρατείαις· οὐδ' ὄχλῳ περιττῷ χαίρουσι· διόπερ
εὐκοσμοῦσι. Πλείστη δ' ἐκεχειρία περὶ τὰς κλοπάς. Γενο- 2.
μένους δ' οὖν ἐν τῷ Σανδροκόττου στρατοπέδῳ φησὶν ὁ
Μεγασθένης, τετταράκοντα μυριάδων πλήθους ἱδρυμένου,
μηδεμίαν ἡμέραν ἰδεῖν ἀνηνεγμένα κλέμματα πλειόνων ἢ
διακοσίων δραχμῶν ἄξια, ἀγράφοις καὶ ταῦτα νόμοις χρω-
μένοις. Οὐδὲ γὰρ γράμματα εἰδέναι αὐτούς, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης 3.
ἕκαστα διοικεῖσθαι· εὖ πράττειν δ' ὅμως διὰ τὴν ἁπλότητα
καὶ τὴν εὐτέλειαν· οἶνόν τε γὰρ οὐ πίνειν, ἀλλ' ἐν θυσίαις 4.
μόνον· πίνειν δ' ἀπ' ὀρύζης ἀντὶ κριθίνου συντιθέντας. Καὶ
σιτία δὲ τὸ πλέον ὄρυζαν εἶναι ῥοφητήν. Καὶ ἐν τοῖς 5.
νόμοις δὲ καὶ ἐν τοῖς συμβολαίοις τὴν ἁπλότητα ἐλέγ-
χεσθαι ἐκ τοῦ μὴ πολυδίκους εἶναι· οὔτε γὰρ ὑποθήκης
οὔτε παρακαταθήκης εἶναι δίκας· *) *οὐδὲ μαρτύρων, οὐδὲ* 6.

*) FRAGM. XXVII. B.

Aelian. v. h. IV. 1.

Ἰνδοὶ οὔτε δανείζουσι οὔτε ἴσασι δανείζεσθαι. Ἀλλ' οὐδὲ θέμις ἄνδρα Ἰνδὸν οὔτε ἀδικῆσαι οὔτε ἀδικηθῆναι. Διὸ οὐδὲ ποιοῦνται συγγραφὴν ἢ παρακαταθήκην. Cf. Suid. v. *Ἰνδοί.*

XXVII. 1. *στρατείαις.* — Conjectura Groscurdii. Codd. *στρατιαῖς.*

XXVII. 2. *γενομένους.* — Sic codd. Casaub. coniecit *γενόμενος.* Vet. interpr.: *Megasthenes, quum in Sandrocotti castra venisset.* Cf. p. 21.

XXVII. 4. *κριθίνου.* — Coniectura Corais. Codd. *κριθίνων.*

XXVII. 5. *ὑποθήκης.* — Codd. *ἐπιθήκης.* — Casaub. coniecit *συνθήκης.* Tyrwhitt. *ὑποθήκης.*

σφραγίδων αὐτοῖς δεῖν, ἀλλὰ πιστεύειν παραβαλλομένους καὶ τὰ οἴκοι δὲ τὸ πλέον ἀφρουρεῖν. Ταῦτα μὲν δὴ σω-
7. φρονικά. Τἄλλ' οὐδ' ἄν τις ἀποδέξαιτο· τὸ μόνους διαιτᾶσθαι ἀεί, καὶ τὸ μὴ μίαν εἶναι πᾶσιν ὥραν κοινὴν δείπνου τε καὶ ἀρίστου, ἀλλ' ὅπως ἑκάστῳ φίλον. Πρὸς γὰρ τὸν κοινωνικὸν καὶ τὸν πολιτικὸν βίον ἐκείνως κρεῖττον*).
8. Γυμνάσιον δὲ μάλιστα τρίψιν δοκιμάζουσι καὶ ἄλλως καὶ διὰ σκυταλίδων ἐβενίνων λείων ἐξομαλίζονταί τὰ σώ-
9. ματα. Λιταὶ δὲ καὶ αἱ ταφαὶ καὶ μικρὰ χώματα. Ὑπεναντίως δὲ τῇ ἄλλῃ λιτότητι κοσμοῦνται. Χρυσοφοροῦσι γὰρ καὶ διαλίθῳ κόσμῳ χρῶνται, σινδόνας τε φοροῦσιν εὐανθεῖς καὶ σκιάδια αὐτοῖς ἕπεται· τὸ γὰρ κάλλος τιμῶντες ἀσκοῦσιν ὅσα καλλωπίζει τὴν ὄψιν· ἀλήθειάν τε ὁμοίως καὶ ἀρετὴν ἀποδέχονται· διόπερ οὐδὲ τῇ ἡλικίᾳ τῶν γερόντων προνομίαν
10. διδόασιν, ἂν μὴ καὶ τῷ φρονεῖν πλεονεκτῶσι. Πολλὰς δὲ γαμοῦσιν ὠνητὰς παρὰ τῶν γονέων, λαμβάνουσί τε ἀντιδι-

---

FRAGM. XXVII. C.

Nicol. Damasc. 44. (Stob. serm. 42.)

Παρ' Ἰνδοῖς ἐάν τις ἀποστερηθῇ δανείου ἢ παρακαταθήκης, οὐκ ἔστι κρίσις, ἀλλ' αὐτὸν αἰτιᾶται ὁ πιστεύσας.

---

*) FRAGM. XXVIII.

Athen. IV. p. 153:

De coenis Indorum.

XV. B. Μεγασθένης ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἰνδικῶν τοῖς Ἰνδοῖς φησιν ἐν τῷ δείπνῳ παρατίθεσθαι ἑκάστῳ τράπεζαν, ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθήκαις· καὶ ἐπιτίθεσθαι ἐπ' αὐτῇ τρυβλίον χρυσοῦν, εἰς ὃ ἐμβαλεῖν αὐτοὺς πρῶτον μὲν τὴν ὄρυζαν ἑφθήν, ὡς ἄν τις ἑψήσειε χόνδρον, ἔπειτα ὄψα πολλὰ κεχειρουργημένα ταῖς Ἰνδικαῖς σκευασίαις. Ath. 153.

XXVII. 8. λείων. — V. L. [illegible]

δόντες ζεῦγος βοῶν· ὧν τὰς μὲν εὐπειθείας χάριν, τὰς δ'
ἄλλας ἡδονῆς καὶ πολυτεκνίας· εἰ δὲ μὴ σωφρονεῖν ἀναγκά-
σαιεν, πορνεύειν ἔξεστι. Θύει δὲ οὐδεὶς ἐστεφανωμένος οὐδὲ 11.
σπένδει, οὐδὲ σφάττουσι τὸ ἱερεῖον ἀλλὰ πνίγουσιν, ἵνα μὴ
λελωβημένον ἀλλ' ὁλόκληρον διδῶται τῷ θεῷ.

Ψευδομαρτυρίας δ' ὁ ἁλοὺς ἀκρωτηριάζεται· ὅ τε πη- 12.
ρώσας οὐ τὰ αὐτὰ μόνον ἀντιπάσχει ἀλλὰ καὶ χειροκοπεῖται·
ἐὰν δὲ καὶ τεχνίτου χεῖρα ἢ ὀφθαλμὸν ἀφέληται, θανατοῦται.*)
Δούλοις δὲ οὗτος μέν φησι μηδένα Ἰνδῶν χρῆσθαι· [Ὀνησί- 13.
κριτος δὲ τῶν ἐν τῇ Μουσικανοῦ τοῦτ' ἴδιον ἀποφαίνει κτλ.].

Τῷ βασιλεῖ δ' ἡ μὲν τοῦ σώματος θεραπεία διὰ 14.
γυναικῶν ἐστιν, ὠνητῶν καὶ αὐτῶν παρὰ τῶν πατέρων·
ἔξω δὲ τῶν θυρῶν οἱ σωματοφύλακες καὶ τὸ λοιπὸν στρα-
τιωτικόν· μεθύοντα δὲ κτείνασα γυνὴ βασιλέα γέρας ἔχει
συνεῖναι τῷ ἐκεῖνον διαδεξαμένῳ· διαδέχονται δ' οἱ παῖδες.
Οὐδ' ὑπνοῖ μεθ' ἡμέραν ὁ βασιλεύς, καὶ νύκτωρ δὲ καθ' ὥραν 15.
ἀναγκάζεται τὴν κοίτην ἀλλάττειν διὰ τὰς ἐπιβουλάς.

Τῶν γε μὴ κατὰ πόλεμον ἐξόδων μία μέν ἐστιν ἡ ἐπὶ 16.
τὰς κρίσεις, ἐν αἷς διημερεύει διακούων οὐδὲν ἧττον, κἂν
ὥρα γένηται τῆς τοῦ σώματος θεραπείας· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ
διὰ τῶν σκυταλίδων τρίψις· ἅμα γὰρ καὶ διακούει καὶ τρί-
βεται τεττάρων περιστάντων τριβέων. Ἑτέρα δ' ἐστὶν ἡ
ἐπὶ τὰς θυσίας ἔξοδος. Τρίτη δ' ἐπὶ θήραν βακχική τις, 17.
κύκλῳ γυναικῶν περικεχυμένων, ἔξωθεν δὲ τῶν δορυφόρων·

---

*) **Fragm. XXVII. D.**

Nicol. Damasc. 44. (Stob. serm. 42.)

Ὁ δὲ τεχνίτου πηρώσας χεῖρα ἢ ὀφθαλμὸν θανάτῳ ζημιοῦται. Τὸν δὲ μέγιστα ἀδικήσαντα ὁ βασιλεὺς κελεύει κείρασθαι, ὡς ἐσχάτης οὔσης ταύτης ἀτιμίας.

XXVII. 10. εὐπειθείας. — V. L. εὐπαθείας.

XXVII. 16. τῶν γε μή. — Codd. μήν. Coraes coniecit μή. Xylander: *praeter exitum regis ad bellum.* Cf. Strab. XV. 687.: τάς τε ἐκστρατείας ποιουμένων τῶν βασιλέων καὶ τὰς ἄλλας ἐξόδους.

παρεσχοίνισται δ' ἡ ὁδός· τῷ δὲ παρελθόντι ἐντὸς μέχρι γυναικῶν θάνατος· προηγοῦνται δὲ τυμπανισταὶ καὶ κωδω-
18. νοφόροι. Κυνηγετεῖ δ' ἐν μὲν τοῖς περιφράγμασιν ἀπὸ βήματος τοξεύων· παρεστᾶσι δ' ἔνοπλοι δύο ἢ τρεῖς γυναῖκες· ἐν δὲ ταῖς ἀφράκτοις θήραις ἀπ' ἐλέφαντος· αἱ δὲ γυναῖκες αἱ μὲν ἐφ' ἁρμάτων, αἱ δ' ἐφ' ἵππων, αἱ δὲ καὶ ἐπ' ἐλεφάντων, ὡς καὶ συστρατεύουσιν, ἠσκημέναι παντὶ ὅπλῳ.
19. [Ἔχει μὲν οὖν καὶ ταῦτα πολλὴν ἀήθειαν πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν· ἔτι μέντοι μᾶλλον τὰ τοιάδε.] Φησὶ γὰρ τοὺς τὸν Καύκασον οἰκοῦντας ἐν τῷ φανερῷ γυναιξὶ μίσγεσθαι, καὶ
20. σαρκοφαγεῖν τὰ τῶν συγγενῶν σώματα. Πετροκυλιστὰς δ' εἶναι κερκοπιθήκους κτλ. Sequitur fr. XV., deinde fr. XXIX.

FRAGM. XXVIII.

Athen. IV. p. 153.

DE COENIS INDORUM.

Cf. p. 114.

FRAGM. XXIX *).

Strab. XV. 1. 57. p. 711.

DE GENTIBUS FABULOSIS.

1. Ὑπερεκπίπτων δ' ἐπὶ τὸ μυθῶδες πεντασπιθάμους ἀνθρώπους λέγει καὶ τρισπιθάμους, ὧν τινας ἀμύκτηρας
2. ἀναπνοὰς ἔχοντας μόνον δύο ὑπὲρ τοῦ στόματος· πρὸς δὲ τοὺς τρισπιθάμους πόλεμον εἶναι ταῖς γεράνοις (ὃν καὶ

*) Cf. Strab. II. 1. 9. p. 70.

Διαφερόντως δ' ἀπιστεῖν ἄξιον Δηϊμάχῳ τε καὶ Μεγασθένει· οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ τοὺς Ἐνωτοκοίτας καὶ τοὺς Ἀστόμους καὶ Ἄῤῥινας ἱστοροῦντες, Μονοφθάλμους τε καὶ Μακροσκελεῖς καὶ Ὀπισθοδακτύλους· ἀνεκαίνισαν δὲ καὶ τὴν Ὁμηρικὴν τῶν Πυγμαίων γερανομαχίαν τρισπιθάμους εἰπόντες· οὗτοι δὲ καὶ τοὺς χρυσωρύχους μύρμηκας καὶ Πᾶνας σφηνοκεφάλους, ὄφεις τε καὶ βοῦς καὶ ἐλάφους σὺν κέρασι καταπίνοντας· περὶ ὧν ἕτερος τὸν ἕτερον ἐλέγχει, ὅπερ καὶ Ἐρατοσθένης φη[illegible]

Ὅμηρον δηλοῦν) καὶ τοῖς πέρδιξιν, οὓς χηνομεγέθεις εἶναι· τούτους δ' ἐκλέγειν αὐτῶν τὰ ᾠὰ καὶ φθείρειν· ἐκεῖ γὰρ ᾠοτοκεῖν τὰς γεράνους· διόπερ μηδαμοῦ μηδ' ᾠὰ εὑρίσκεσθαι γεράνων, μήτ' οὖν νεόττια· πλειστάκις δ' ἐκπίπτειν γέρανον χαλκῆν ἔχουσαν ἀκίδα ἀπὸ τῶν ἐκεῖθεν πληγμάτων. Ὅμοια 3. δὲ καὶ τὰ περὶ τῶν Ἐνωτοκοιτῶν καὶ τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων καὶ ἄλλων τερατωδῶν. Τοὺς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κομισθῆναι 4. παρὰ Σανδρόκοττον· ἀποκαρτερεῖν γάρ· ἔχειν δὲ τὰς μὲν πτέρνας πρόσθεν, τοὺς δὲ ταρσοὺς ὄπισθεν καὶ τοὺς δακτύλους. Ἀστόμους δέ τινας ἀχθῆναι, ἀνθρώπους ἡμέρους· 5. οἰκεῖν δὲ περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Γάγγου· τρέφεσθαι δ' ἀτμαῖς ὀπτῶν κρεῶν καὶ καρπῶν καὶ ἀνθέων ὀσμαῖς, ἀντὶ τῶν στομάτων ἔχοντας ἀναπνοάς· χαλεπαίνειν δὲ τοῖς δυσώδεσι, καὶ διὰ τοῦτο περιγίνεσθαι μόλις καὶ μάλιστα ἐν στρατο- 6. πέδῳ. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων διηγεῖσθαι τοὺς φιλοσόφους Ὠκύποδάς τε ἱστοροῦντας ἵππων μᾶλλον ἀπιόντας· Ἐνωτο- 7. κοίτας δὲ ποδήρη τὰ ὦτα ἔχοντας, ὡς ἐγκαθεύδειν, ἰσχυροὺς δ' ὥστ' ἀνασπᾶν δένδρα καὶ ῥήττειν νευράν. Μονομμάτους 8. δὲ ἄλλους, ὦτα μὲν ἔχοντας κυνός, ἐν μέσῳ δὲ τῷ μετώπῳ τὸν ὀφθαλμόν, ὀρθοχαίτας, λασίους τὰ στήθη· τοὺς δὲ ἀμύκτηρας εἶναι παμφάγους, ὠμοφάγους, ὀλιγοχρονίους, πρὸ γήρως θνήσκοντας· τοῦ δὲ στόματος τὸ ἄνω προχειλότερον εἶναι πολύ. Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ 9. λέγειν Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Μῦθος 10. δὲ καὶ τὸ ὑπὸ Τιμαγένους λεχθέν, ὡς ὅτι χαλκὸς ὕοιτο σταλαγμοῖς χαλκοῖς καὶ σύροιτο. Ἐγγυτέρω δὲ πίστεώς φησιν 11. ὁ Μεγασθένης, ὅτι οἱ ποταμοὶ καταφέροιεν ψῆγμα χρυσοῦ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ φόρος ἀπάγοιτο τῷ βασιλεῖ· τοῦτο γὰρ καὶ ἐν Ἰβηρίᾳ συμβαίνει.

XXIX. 5. στομάτων. — V. L. στομάχων.
XXIX. 9. λέγειν. — V. L. λέγει.

FRAGM. XXX.

Plin h n VII. 2. 14—22.

DE FABULOSIS GENTIBUS.

1. *In monte, cui nomen est Nulo, homines esse aversis plantis, octonos digitos in singulis habentes, auctor est*
2. *Megasthenes. In multis autem montibus genus hominum* 15.
capitibus caninis ferarum pellibus velari, pro voce latratum
2b. *edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesci. [Horum supra centum viginti millia fuisse prodente se Ctesias scribit, et in quadam gente Indiae feminas semel in vita parere genitosque confestim canescere. etc.]*

— — — — — — — — — — — — —

3. *Megasthenes gentem inter Nomadas Indos narium* 18.
loco foramina tantum habentem, anguium modo loripedem, vocari Scyritas. Ad extremos fines Indiae ab oriente circa

---

FRAGM. XXX. B.

Solin. 52. 26 — 30.

1. *Ad montem, qui Nulo dicitur, habitant, quibus adversae* 26.
2. *plantae sunt et octoni digiti in plantis singulis. Megasthenes* 27.
per diversos Indiae montes esse scribit nationes capitibus caninis armatas unguibus, amictas vestitu tergorum, ad sermonem humanum nulla voce sed latratibus tantum sonantes, asperis
2b. *rictibus. [Apud Ctesiam legitur, quasdam feminas ibi semel* 28.
parere natosque canos illico fieri. etc.]

— — — — — — — — — — — — — —

3. *Gangis fontem qui accolant, nullius ad escam opis indigi,* 30.
odore vivunt pomorum silvestrium, longiusque pergentes eadem

XXX. 1. *Nulo.* — V. L. *Nullo.*

XXX. 2 b. *prodente se Ctesias scribit, et in.* — V. L. *proditur. Ctesias scribit in.*

XXX. 3. *Scyritas.* Ita omnes codd Coniecerunt falso *Syrictas* et *Syrtas.* Cf. ann. [illegible]

fontem Gangis Astomorum gentem sine ore, corpore toto hirtam vestiri frondium lanugine, halitu tantum viventem et odore, quem naribus trahant. Nullum iis cibum nullumque potum: tantum radicum florumque varios odores et silvestrium malorum, quae secum portant longiore itinere, ne desit olfactus: graviore paulo odore haud difficulter exanimari.

19. *Supra hos extrema in parte montium Trispithami Py-* 4.
gmaeique narrantur, ternas spithamas longitudine, hoc est, ternos dodrantes non excedentes, salubri caelo semperque vernante, montibus ab aquilone oppositis: quos a gruibus infestari Homerus quoque prodidit. Fama est, insidentes 5.
arietum caprarumque dorsis, armatos sagittis veris tempore universo agmine ad mare descendere et ova pullosque earum alitum consumere: ternis expeditionem eam mensibus confici, aliter futuris gregibus non resisti. Casas eorum luto pennisque et ovorum putaminibus construi. [Aristoteles in cavernis vivere Pygmaeos tradit: caetera de his, ut reliqui.]

— — — — — — — — — — — — —

— *[Ctesias gentem ex his, quae appelletur Pandore, in* 5b
convallibus sitam, annos ducenos vivere, in iuventa candido
22. *capillo, qui in senectute nigrescat. Contra alios quadragenos non excedere annos iunctos Macrobiis, quorum feminae semel pariant: idque et Agatharchides tradit; praeterea locustis eos ali et esse pernices.] Mandorum nomen iis* 6.
dedit Clitarchus et Megasthenes, trecentosque eorum vicos annumerat. Feminas septimo aetatis anno parere, senectam quadragesimo accidere).*

---

illa in praesidio gerunt, ut olfactu alantur. Quodsi tetriorem spiritum forte traxerint, exanimari eos certum est.

XXX. 6. *Mandorum.* — Fortasse legendum *Pandarum.* Cf. annot. 65.

*) Cf. fragm L. 21, LI.

FRAGM. XXXI.

Plutarch. de facie in orbe lunae. (Opp. ed. Reisk. T. IX. p. 701.)

DE ASTOMORUM GENTE.

(Cf. fragm. XXIX. 5, XXX. 3.)

Τὴν μὲν γὰρ Ἰνδικὴν ῥίζαν, ἥν φησι Μεγασθένης μήτ᾽ ἐσθίοντας μήτε πίνοντας ἀλλ᾽ ἀστόμους ὄντας ὑποτύφειν καὶ θυμιᾶν καὶ τρέφεσθαι τῇ ὀσμῇ, πόθεν ἄν τις ἐκεῖ φυομένην λάβοι μὴ βρεχομένης τῆς σελήνης;

(LIBER III.)

FRAGM. XXXII.

Arr. Ind. 11. 1. —12 . 9.

DE SEPTEM INDORUM TRIBUBUS.

(Cf. epit. 40 — 53.)

1. (11.) Νενέμηνται δὲ οἱ πάντες Ἰνδοὶ ἐς ἑπτὰ μάλιστα 1.
γενεάς· ἐν μὲν αὐτοῖσιν οἱ σοφισταί εἰσι, πλήθει μὲν
2. μείους τῶν ἄλλων, δόξῃ δὲ καὶ τιμῇ γεραρώτατοι. Οὔτε
γάρ τι τῷ σώματι ἐργάζεσθαι ἀναγκαίη σφιν προσκέαται,
οὔτε τι ἀποφέρειν ἀφ᾽ ὅτου πονέουσιν ἐς τὸ κοινόν· οὐδέ
τι ἄλλο ἀνάγκης ἁπλῶς ἐπεῖναι τοῖσι σοφιστῇσιν, ὅτι μὴ
θύειν τὰς θυσίας τοῖσι θεοῖσιν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἰνδῶν
3. καὶ ὅστις δὲ ἰδίᾳ θύει, ἐξηγητὴς αὐτῷ τῆς θυσίης τῶν τις 2.

FRAGM. XXXIII.

Strab. XV. 1. 39—41, 46—49. p. 703—704, 707.

DE SEPTEM INDORUM TRIBUBUS.

Φησὶ δή (scil. ὁ Μεγασθένης cf. Strab. 703. init. 1.
707.) τὸ τῶν Ἰνδῶν πλῆθος εἰς ἑπτὰ μέρη διῃρῆσθαι,
καὶ πρώτους μὲν τοὺς φιλοσόφους εἶναι κατὰ τιμήν,
ἐλαχίστους δὲ κατ᾽ ἀριθμόν. Χρῆσθαι δ᾽ αὐτοῖς ἰδίᾳ μὲν 2.
ἑκάστῳ τοὺς θύοντας ἢ τοὺς ἐναγίζοντας· κοινῇ δὲ τοὺς
βασιλέας κατὰ τὴν μεγάλην λεγομένην σύνοδον, καθ᾽ ἣν
τοῦ νέου ἔτους ἅπαντες οἱ φιλόσοφοι τῷ βασιλεῖ συνελθόντες ἐπὶ θύρας, ὅ τι ἂν ἕκαστος αὐτῶν συντάξῃ τῶν

XXXIII. 1 φησί. — V. L. φασί.

σοφιστῶν τούτων γίνεται, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως κεχαρισμένα τοῖς
θεοῖς θύσαντας. Εἰσὶ δὲ καὶ μαντικῆς οὗτοι μοῦνοι Ἰνδῶν 4.
δαήμονες, οὐδὲ ἐφεῖται ἄλλῳ μαντεύεσθαι ὅτι μὴ σοφῷ
ἀνδρί· μαντεύουσι δὲ ὅσα ὑπὲρ τῶν ὡραίων τοῦ ἔτεος, καὶ 5.
εἴ τις ἐς τὸ κοινὸν συμφορὴ καταλαμβάνει· τὰ δὲ ἴδια ἑκά-
στοισιν οὔ σφιν μέλει μαντεύεσθαι· ἢ ὡς οὐκ ἐξικνεομένης
τῆς μαντικῆς ἐς τὰ μικρότερα, ἢ ὡς οὐκ ἄξιον ἐπὶ τούτοισι
3. πονέεσθαι. Ὅστις δὲ ἁμάρτοι ἐς τρεῖς μαντευσάμενος, τούτῳ 6.
δὲ ἄλλο μὲν κακὸν γίγνεσθαι οὐδέν, σιωπᾶν δὲ εἶναι ἐπά-
ναγκες τοῦ λοιποῦ· καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἐξαναγκάσει τὸν ἄνδρα
3b. τοῦτον φωνῆσαι, ὅτου ἡ σιωπὴ κατακέκριται. [Οὗτοι γυμνοὶ 7.
διαιτῶνται οἱ σοφισταί, τοῦ μὲν χειμῶνος ὑπαίθριοι ἐν τῷ
ἡλίῳ, τοῦ δὲ θέρεος, ἐπὴν ὁ ἥλιος κατέχῃ, ἐν τοῖσι λειμῶσι
καὶ τοῖσιν ἕλεσιν ὑπὸ δένδρεσι μεγάλοισιν· ὧν τὴν σκιὴν
Νέαρχος λέγει ἐς πέντε πλέθρα ἐν κύκλῳ ἐξικνέεσθαι, καὶ
ἂν (καὶ) μυρίους ἀνθρώπους ὑπὸ ἑνὶ δένδρεϊ σκιάζεσθαι.
3c. τηλικαῦτα εἶναι ταῦτα τὰ δένδρεα. Σιτέονται δὲ ὡραῖα 8.
καὶ τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων, γλυκύν τε ὄντα τὸν φλοιὸν καὶ
τρόφιμον οὐ μεῖον ἤπερ αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων.]
4. Δεύτεροι δ' ἐπὶ τούτοισιν οἱ γεωργοί εἰσιν, οὗτοι 9.
πλήθει πλεῖστοι Ἰνδῶν ἐόντες· καὶ τούτοισιν οὔτε ὅπλα ἐστὶν
ἀρήϊα, οὔτε μέλει τὰ πολέμια ἔργα, ἀλλὰ τὴν χώρην οὗτοι
ἐργάζονται· καὶ τοὺς φόρους τοῖς τε βασιλεῦσι καὶ τῇσι
5. πόλεσιν, ὅσαι αὐτόνομοι, οὗτοι ἀποφέρουσι· καὶ εἰ πόλεμος 10.

χρησίμων ἢ τηρήσῃ πρὸς εὐετηρίαν καρπῶν τε καὶ
ζώων καὶ περὶ πολιτείας, προφέρει τοῦτο εἰς τὸ μέσον·
3. ὃς δ' ἂν τρὶς ἐψευσμένος ἁλῷ, νόμος ἐστὶ σιγᾶν διὰ βίου·
τὸν δὲ κατορθώσαντα ἄφορον καὶ ἀτελῆ κρίνουσι. 704
4. Δεύτερον δὲ μέρος εἶναι τὸ τῶν γεωργῶν, οἳ πλεῖ-
στοί τέ εἰσι καὶ ἐπιεικέστατοι, οἱ ἐν ἀστρατείᾳ καὶ
ἀδείᾳ τοῦ ἐργάζεσθαι, πόλει μὴ προσιόντες μηδ' ἄλλῃ
5. χρείᾳ μηδ' ὀχλήσει κοινῇ. Πολλάκις γοῦν ἐν τῷ αὐτῷ

XXXIII. 2 ζώων καὶ περὶ πολιτείας. — Coniectura est Casauboni. Codd. περὶ ζώων καὶ πολιτείας.
προφέρει. — Sic coniecit Coraes. Codd. προσφέρει.

ἐς ἀλλήλους τοῖσιν Ἰνδοῖσιν τύχοι, τῶν ἐργαζομένων τὴν γῆν οὐ θέμις σφιν ἅπτεσθαι, οὐδὲ αὐτὴν τὴν γῆν τέμνειν· ἀλλὰ οἱ μὲν πολεμοῦσι καὶ κατακαίνουσιν ἀλλήλους ὅπως τύχοιεν, οἱ δὲ πλησίον αὐτῶν κατ' ἡσυχίην ἀροῦσιν ἢ τρυγῶσιν ἢ κλαδοῦσιν ἢ θερίζουσιν.

11. *Τρίτοι* δέ εἰσιν Ἰνδοῖσιν οἱ νομέες, οἱ ποιμένες τε 6.
καὶ βουκόλοι, καὶ οὗτοι οὔτε κατὰ πόλιας οὔτε ἐν τῇσι κώμῃσιν οἰκέουσι· νομάδες τέ εἰσι καὶ ἀνὰ τὰ ὄρεα βιοτεύουσι· φόρον δὲ καὶ οὗτοι ἀπὸ τῶν κτηνέων ἀποφέρουσι· καὶ θηρεύουσιν οὗτοι ἀνὰ τὴν χώρην ὄρνιθάς τε καὶ ἄγρια θηρία.

1. (12.) *Τέταρτον* δέ ἐστι τὸ δημιουργικόν τε καὶ κα- 7.
πηλικὸν γένος. Καὶ οὗτοι λειτουργοί εἰσι, καὶ φόρον ἀποφέρουσιν ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν σφετέρων, πλήν γε δὴ ὅσοι τὰ ἀρήϊα ὅπλα ποιέουσιν· οὗτοι δὲ καὶ μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ προσλαμβάνουσιν. Ἐν δὲ τούτῳ τῷ γένει οἵ τε ναυπηγοὶ 8.
καὶ οἱ ναῦταί εἰσιν, ὅσοι κατὰ τοὺς ποταμοὺς πλώουσι.

χρόνῳ καὶ τόπῳ τοῖς μὲν παρατετάχθαι συμβαίνει καὶ διακινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους· οἱ δ' ἀροῦσιν ἢ σκάπτουσιν ἀκινδύνως, προμάχους ἔχοντες ἐκείνους. Ἔστι δ' ἡ χώρα βασιλικὴ πᾶσα· μισθοῦ δ' αὐτὴν ἐπὶ τετάρταις ἐργάζονται τῶν καρπῶν.

Τρίτον τὸ τῶν ποιμένων καὶ θηρευτῶν, οἷς μόνοις 6.
ἔξεστι θηρεύειν καὶ θρεμματοτροφεῖν, ὤνιά τε παρέχειν καὶ μισθοῦ ζεύγη· ἀντὶ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐλευθεροῦν θηρίων καὶ τῶν σπερμολόγων ὀρνέων μετροῦνται παρὰ τοῦ βασιλέως σῖτον, πλάνητα καὶ σκηνίτην νεμόμενοι βίον.—

Sequitur fragm. XXXVI.

707 [Περὶ μὲν οὖν τῶν θηρίων τοσαῦτα λέγεται· ἐπανιόντες δ' ἐπὶ τὸν *Μεγασθένη* λέγωμεν τὰ ἑξῆς, ὧν ἀπελίπομεν.]

Μετὰ γὰρ τοὺς θηρευτὰς καὶ τοὺς ποιμένας *τέταρ-* 7.
τόν φησιν εἶναι μέρος τοὺς ἐργαζομένους τὰς τέχνας καὶ τοὺς καπηλικοὺς καὶ οἷς ἀπὸ τοῦ σώματος ἡ ἐργασία· ὧν οἱ μὲν φόρον τελοῦσι καὶ λειτουργίας παρέχονται τακτάς· τοῖς δ' ὁπλοποιοῖς καὶ ναυπηγοῖς μισθοὶ καὶ 8.
τροφαὶ παρὰ βασιλέως ἔκκεινται· μόνῳ γὰρ ἐργάζονται. Παρέχει δὲ τὰ μὲν ὅπλα τοῖς στρατιώταις ὁ

9. Πέμπτον δὲ γένος ἐστὶν Ἰνδοῖσιν, οἱ πολεμισταί· πλή- 2.
θει μὲν δεύτερον μετὰ τοὺς γεωργούς, πλείστῃ δὲ ἐλευθερίῃ
τε καὶ εὐθυμίῃ ἐπιχρεόμενον· καὶ οὗτοι ἀσκηταὶ μόνων τῶν
9b. πολεμικῶν ἔργων εἰσί. Τὰ δὲ ὅπλα ἄλλοι αὐτοῖς ποιέουσι, 3.
καὶ ἵππους ἄλλοι παρέχουσι· καὶ διακονοῦσιν ἐπὶ στρατοπέ-
δου ἄλλοι, οἳ τούς τε ἵππους αὐτοῖς θεραπεύουσι καὶ τὰ
ὅπλα ἐκκαθαίρουσι καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἄγουσι καὶ τὰ ἅρ-
ματα κοσμέουσί τε καὶ ἡνιοχεύουσιν. Αὐτοὶ δέ, ἔστ' ἂν 4.
μὲν πολεμεῖν δεῖ, πολεμοῦσιν, εἰρήνης δὲ γενομένης εὐθυ-
μέονται· καί σφιν μισθὸς ἐκ τοῦ κοινοῦ τοσόσδε ἔρχεται, ὡς
καὶ ἄλλους τρέφειν ἀπ' αὐτοῦ εὐμαρέως.

10. Ἕκτοι δέ εἰσιν Ἰνδοῖσιν οἱ ἐπίσκοποι καλεόμενοι. Οὗτοι 5
ἐφορῶσι τὰ γινόμενα κατά τε τὴν χώρην καὶ κατὰ τὰς πόλιας·
καὶ ταῦτα ἀναγγέλλουσι τῷ βασιλεῖ, ἵναπερ βασιλεύονται
Ἰνδοί,* ἢ τοῖς τέλεσιν, ἵναπερ αὐτόνομοί εἰσι· καὶ τούτοις οὐ
θέμις ψεῦδος ἀναγγεῖλαι οὐδέν· οὐδέ τις Ἰνδῶν αἰτίην ἔσχε
ψεύσασθαι.

11. Ἕβδομοι δέ εἰσιν οἱ ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευόμενοι 6.
ὁμοῦ τῷ βασιλεῖ, ἢ κατὰ πόλιας ὅσαι αὐτόνομοι σὺν τῇσιν
ἀρχῇσι. Πλήθει μὲν ὀλίγον τὸ γένος τοῦτό ἐστι, σοφίῃ δὲ 7.
καὶ δικαιότητι ἐκ πάντων προκεκριμένον· ἔνθεν οἵ τε ἄρ-

στρατοφύλαξ, τὰς δὲ ναῦς μισθοῦ τοῖς πλέουσιν ὁ ναύαρχος καὶ τοῖς ἐμπόροις.

9. Πέμπτον ἐστὶ τὸ τῶν πολεμιστῶν, οἷς τὸν ἄλλον χρόνον ἐν σχολῇ καὶ πότοις ὁ βίος ἐστίν, ἐκ τοῦ βασιλικοῦ διαιτωμένοις, ὥστε τὰς ἐξόδους, ὅταν εἴη χρεία, ταχέως ποιεῖσθαι, πλὴν τῶν σωμάτων μηδὲν ἄλλο κομίζοντας παρ' ἑαυτῶν.

10. Ἕκτοι δ' εἰσὶν οἱ ἔφοροι· τούτοις δ' ἐποπτεύειν δέδοται τὰ πραττόμενα καὶ ἀναγγέλλειν λάθρα τῷ βασιλεῖ, συνεργοὺς ποιουμένοις τὰς ἑταίρας, τοῖς μὲν ἐν τῇ πόλει τὰς ἐν τῇ πόλει, τοῖς δὲ ἐν στρατοπέδῳ τὰς αὐτόθι· καθίστανται δ' οἱ ἄριστοι καὶ πιστότατοι.

11. Ἕβδομοι δ' οἱ σύμβουλοι καὶ σύνεδροι τοῦ βασιλέως, ἐξ ὧν τὰ ἀρχεῖα καὶ δικαστήρια καὶ ἡ διοίκησις τῶν ὅλων.

χοντες αὐτοῖσιν ἐπιλέγονται, καὶ ὅσοι νομάρχαι καὶ ὕπαρχοι καὶ θησαυροφύλακές τε καὶ στρατοφύλακες, ναύαρχοί τε καὶ ταμίαι καὶ τῶν κατὰ γεωργίην ἔργων ἐπιστάται.

8. Γαμέειν δὲ ἐξ ἑτέρου γένεος οὐ θέμις, οἷον τοῖσι γεωρ- 12.
γοῖσιν ἐκ τοῦ δημιουργικοῦ ἢ ἔμπαλιν· οὐδὲ δύο τέχνας ἐπιτηδεύειν τὸν αὐτόν, οὐδὲ τοῦτο θέμις· οὐδὲ ἀμείβειν ἐξ ἑτέρου γένεος εἰς ἕτερον, οἷον γεωργικὸν ἐκ νομέως γενέ-
9. σθαι ἢ νομέα ἐκ δημιουργικοῦ. Μοῦνόν σφισιν ἀνεῖται σοφιστὴν ἐκ παντὸς γένεος γενέσθαι, ὅτι οὐ μαλθακὰ τοῖσι σοφιστῇσίν εἰσι τὰ πρήγματα, ἀλλὰ πάντων ταλαιπωρότατα.

Cf. Plin. h. n. VI. 22. 2—3.

FRAGM. XXXIV.

Strab. XV. 1. 50—52. p. 707—709.

DE ADMINISTRATIONE RERUM PUBLICARUM.

DE EQUORUM ET ELEPHANTORUM USU.

Praecessit fragm. XXXIII.

Τῶν δ᾽ ἀρχόντων οἱ μέν εἰσιν ἀγορανόμοι, οἱ δ᾽ ἀστυ- 1.
νόμοι, οἱ δ᾽ ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν· ὧν οἱ μὲν ποταμοὺς ἐξεργάζονται καὶ ἀναμετροῦσι τὴν γῆν ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὰς κλειστὰς διώρυχας, ἀφ᾽ ὧν εἰς τὰς ὀχετείας ταμιεύεται τὸ ὕδωρ, ἐπισκοποῦσιν, ὅπως ἐξ ἴσης πᾶσιν ἡ τῶν ὑδάτων παρείη χρῆσις.
708 Οἱ δ᾽ αὐτοὶ καὶ τῶν θηρευτῶν ἐπιμελοῦνται καὶ τιμῆς καὶ 2.
κολάσεώς εἰσι κύριοι τοῖς ἐπαξίοις· καὶ φορολογοῦσι δέ, καὶ τὰς τέχνας τὰς περὶ τὴν γῆν ἐπιβλέπουσιν ὑλοτόμων, τεκτόνων, χαλκέων, μεταλλευτῶν· ὁδοποιοῦσι δέ, καὶ κατὰ δέκα 3.

Οὐκ ἔστι δ᾽ οὔτε γαμεῖν ἐξ ἄλλου γένους, οὔτ᾽ ἐπιτή- 12.
δευμα οὔτ᾽ ἐργασίαν μεταλαμβάνειν ἄλλην ἐξ ἄλλης, οὐδὲ πλείους μεταχειρίζεσθαι τὸν αὐτόν, πλὴν εἰ τῶν φιλοσόφων τις εἴη· ἐᾶσθαι γὰρ τοῦτον δι᾽ ἀρετήν.

στάδια στήλην τιθέασι τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλούσας.

4. Οἱ δ' ἀστυνόμοι εἰς ἓξ πεντάδας διήρηνται· καὶ οἱ μὲν τὰ δημιουργικὰ σκοποῦσιν· οἱ δὲ ξενοδοχοῦσιν· καὶ γὰρ καταγωγὰς νέμουσι, καὶ τοῖς βίοις παρακολουθοῦσι παρέδρους δόντες, καὶ προπέμπουσιν ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ χρήματα τῶν ἀποθανόντων· νοσούντων τε ἐπιμελοῦνται καὶ απο-
5. θανόντας θάπτουσι. Τρίτοι δ' εἰσίν, οἳ τὰς γενέσεις καὶ θανάτους ἐξετάζουσι, πότε καὶ πῶς, τῶν τε φόρων χάριν καὶ ὅπως μὴ ἀφανεῖς εἶεν αἱ κρείττους καὶ χείρους γοναὶ
6. καὶ θάνατοι. Τέταρτοι οἱ περὶ τὰς καπηλείας καὶ μεταβολάς· οἷς μέτρων μέλει καὶ τῶν ὡραίων, ὅπως ἀπὸ συσσήμου πωλοῖτο. Οὐκ ἔστι δὲ πλείω τὸν αὐτὸν μεταβάλλεσθαι,
7. πλὴν εἰ διττοὺς ὑποτελοίη φόρους. Πέμπτοι δ' οἱ προεστῶτες τῶν δημιουργουμένων καὶ πωλοῦντες ταῦτα ἀπὸ συσσήμου, χωρὶς μὲν τὰ καινά, χωρὶς δὲ τὰ παλαιά· τῷ
8. μιγνῦντι δὲ ζημία. Ἕκτοι δὲ καὶ ὕστατοι οἱ τὰς δεκάτας ἐκλέγοντες τῶν πωλουμένων· θάνατος δὲ τῷ κλέψαντι τὸ τέλος. Ἰδίᾳ μὲν ἕκαστοι ταῦτα, κοινῇ δ' ἐπιμελοῦνται τῶν τε ἰδίων καὶ τῶν πολιτικῶν, καὶ τῆς τῶν δημοσίων ἐπισκευῆς, τιμῶν τε καὶ ἀγορᾶς καὶ λιμένων καὶ ἱερῶν.

9. Μετὰ δὲ τοὺς ἀστυνόμους τρίτη ἐστὶ συναρχία ἡ περὶ τὰ στρατιωτικά, καὶ αὕτη ταῖς πεντάσιν ἑξαχῇ διωρισμένη· ὧν τὴν μὲν μετὰ τοῦ ναυάρχου τάττουσι, τὴν δὲ μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν βοϊκῶν ζευγῶν, δι' ὧν ὄργανα κομίζεται καὶ τροφὴ αὐτοῖς τε καὶ τοῖς κτήνεσι καὶ τὰ χρήσιμα τῆς
10. στρατείας. Οὗτοι δὲ καὶ τοὺς διακόνους παρέχουσι τυμπανιστὰς καὶ (τοὺς) κωδωνοφόρους, ἔτι δὲ καὶ ἱπποκόμους καὶ μηχανοποιοὺς καὶ τοὺς τούτων ὑπηρέτας· ἐκπέμπουσί τε πρὸς κώδωνας τοὺς χορτολόγους, τιμῇ καὶ κολάσει τὸ τάχος
11. κατασκευαζόμενοι καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Τρίτοι δέ εἰσιν οἱ τῶν πεζῶν ἐπιμελούμενοι· τέταρτοι δ' οἱ τῶν ἵππων·
12. πέμπτοι δ' ἁρμάτων· ἕκτοι δὲ ἐλεφάντων. Βασιλικοί τε σταθμοὶ καὶ ἵπποις καὶ θηρίοις· βασιλικὸν δὲ καὶ ὁπλοφυ-

---

XXXIV. 3. δηλούσας. — Sic codd. omnes. Editores coniecerunt δηλοῦσαν.

709 λάκιον· παραδίδωσι γὰρ ὁ στρατιώτης τήν τε σκευὴν εἰς τὸ
ὁπλοφυλάκιον καὶ τὸν ἵππον εἰς τὸν ἱππῶνα καὶ τὸ θηρίον
ὁμοίως. Χρῶνται δ' ἀχαλινώτοις· τὰ δ' ἅρματα ἐν ταῖς ὁδοῖς 13.
βόες ἕλκουσιν· οἱ δὲ ἵπποι ἀπὸ φορβιᾶς ἄγονται τοῦ μὴ 14.
παρεμπίπρασθαι τὰ σκέλη μηδὲ τὸ πρόθυμον αὐτῶν ὑπὸ
τοῖς ἅρμασιν ἀμβλύνεσθαι. Δύο δ' εἰσὶν ἐπὶ τῷ ἅρματι 15.
παραβάται πρὸς ἡνιόχῳ· ὁ δὲ τοῦ ἐλέφαντος ἡνίοχος τέταρ-
τος, τρεῖς δ' οἱ ἀπ' αὐτοῦ τοξεύοντες.

Sequitur fragm. XXVII.

FRAGM. XXXV.

Aelian. h. a. XIII. 6.

DE EQUORUM ET ELEPHANTORUM USU.

(Cf. fragm. XXXIV. 13—15.)

Ἵππον δὲ ἄρα Ἰνδὸν κατασχεῖν καὶ ἀνακροῦσαι προπη- 1.
δῶντα καὶ ἐκθέοντα οὐ παντὸς ἦν, ἀλλὰ τῶν ἐκ παιδὸς
ἱππείαν πεπαιδευμένων. Τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἔστιν ἐν ἔθει, 2.
χαλινῷ ἄρχειν αὐτῶν καὶ ῥυθμίζειν αὐτοὺς καὶ ἰθύνειν·
κημοῖς δὲ ἄρα κεντρωτοῖς ἀκόλαστόν τε ἔχουσι τὴν γλῶτ-
ταν, καὶ τὴν ὑπερῴαν ἀβασάνιστον· ἀναγκάζουσι δὲ αὐτοὺς
ὅμως οἵδε οἱ τὴν ἱππείαν σοφισταὶ περικυκλεῖν καὶ περι-
δινεῖσθαι ἐς ταὐτὸν στρεφομένους, καὶ ἧπερ εἶδον, ἀστό-
μους. Δεῖ δὲ ἄρα τῷ τοῦτο δράσοντι καὶ ῥώμης χειρῶν, 3.
καὶ ἐπιστήμης εὖ μάλα ἱππικῆς. Πειρῶνται δὲ οἱ προή-
κοντες εἰς ἄκρον τῆσδε τῆς σοφίας καὶ ἅρμα οὕτως περι-
κυκλεῖν καὶ περιάγειν· εἴη δ' ἂν ἆθλος οὐκ εὐκαταφρόνη-
τος, ἀδηφάγων ἵππων τέτρωρον περιστρέφειν ῥᾳδίως. Φέρει
δὲ τὸ ἅρμα παραβάτας καὶ δύο. Ὁ δὲ στρατιώτης ἐλέφας 4.
ἐπὶ τοῦ καλουμένου θωρακίου, ἢ καὶ νὴ Δία τοῦ νώτου γυ-
μνοῦ καὶ ἐλευθέρου, πολεμιστὰς μὲν τρεῖς, παρ' ἑκάτερα
βάλλοντας, καὶ τὸν τρίτον κατόπιν· τέταρτον δὲ τὸν τὴν ἅρ-
πην κατέχοντα διὰ χειρῶν, καὶ ἐκείνῃ τὸν θῆρα ἰθύνοντα,
ὡς οἴακι ναῦν κυβερνητικὸν ἄνδρα καὶ ἐπιστάτην τῆς νεώς.

FRAGM. XXXVI.

Strab. XV. 1. 41—43. p. 704—705.

DE ELEPHANTIS.

(*Cf. epit.* 54—56.)

Praecessit fragm. XXXIII. 6.

1. *Ἵππον δὲ καὶ ἐλέφαντα τρέφειν οὐκ ἔξεστιν ἰδιώτῃ.
Βασιλικὸν δ' ἑκάτερον νενόμισται τὸ κτῆμα, καὶ εἰσὶν αὐτῶν
ἐπιμεληταί.*
2. *Θήρα δὲ τῶν θηρίων τούτων τοιάδε. Χωρίον ψιλὸν
ὅσον τεττάρων ἢ πέντε σταδίων τάφρῳ περιχαράξαντες βα-*
3. *θείᾳ γεφυροῦσι τὴν εἴσοδον στενωτάτῃ γεφύρᾳ· εἶτ' εἰσ-*

FRAGM. XXXVII.

Arr. Ind. 13—14.

DE ELEPHANTIS.

Praecessit fragm. XXXII.

1. (13.) *Θηρῶσι δὲ Ἰνδοὶ τὰ μὲν ἄλλα ἄγρια θηρία* 1.
*κατάπερ καὶ Ἕλληνες· ἡ δὲ τῶν ἐλεφάντων σφιν οὐδέν
τι ἄλλῃ ἔοικεν, ὅτι καὶ ταῦτα τὰ θηρία οὐδαμοῖσιν ἄλ-*
2. *λοισι θηρίοις ἐπέοικεν. Ἀλλὰ τόπον γὰρ ἐπιλεξάμενοι* 2.
*ἄπεδον καὶ καυματώδεα, ἐν κύκλῳ τάφρον ὀρύσσουσιν,
ὅσον μεγάλῳ στρατοπέδῳ ἐπαυλίσασθαι. Τῆς δὲ τά-
φρου τὸ εὖρος ἐς πέντε ὀργυίας ποιέονται, βάθος τε
ἐς τέσσαρας. Τὸν δὲ χοῦν, ὅντινα ἐκβάλλουσιν ἐκ τοῦ* 3.
*ὀρύγματος, ἐπὶ τὰ χείλεα ἑκάτερα τῆς τάφρου ἐπιφορή-
σαντες ἀντὶ τείχεος διαχρέονται· αὐτοὶ δὲ ἐπὶ τῷ χώ-* 4.
*ματι τοῦ ἐπιχειλέος τοῦ ἔξω τῆς τάφρου σκηνάς σφιν
ὀρυκτὰς ποιέονται, καὶ διὰ τουτέων ὀπὰς ὑπολείπονται·
δι' ὧν φῶς τε αὐτοῖς συνεισέρχεται καὶ τὰ θηρία προσ-*
3. *άγοντα καὶ ἐσελαύνοντα ἐς τὸ ἕρκος σκέπτονται. Ἐνταῦθα* 5.
*ἐντὸς τοῦ ἕρκεος καταστήσαντες τῶν τινας θηλέων τρεῖς
ἢ τέσσαρας, ὅσαι μάλιστα τὸν θυμὸν χειροήθεες, μίαν
εἴσοδον ἀπολιμπάνουσι κατὰ τὴν τάφρον, γεφυρώσαντες*

αφιᾶσι θηλείας τὰς ἡμερωτάτας τρεῖς ἢ τέτταρας· αὐτοὶ δ᾽ ἐν καλυβίοις κρυπτοῖς ὑποκάθηνται λοχῶντες. Ἡμέρας μὲν 4.
οὖν οὐ προσίασιν οἱ ἄγριοι, νύκτωρ δ᾽ ἐφ᾽ ἕνα ποιοῦνται τὴν εἴσοδον· εἰσιόντων δὲ κλείουσι τὴν εἴσοδον λάθρα· εἶτα τῶν 5.
ἡμέρων ἀθλητῶν τοὺς ἀλκιμωτάτους εἰσάγοντες διαμάχονται

τὴν τάφρον· καὶ ταύτῃ χοῦν τε καὶ πόαν πολλὴν ἐπιφέρουσι, τοῦ μὴ ἀρίδηλον εἶναι τοῖσι θηρίοισι τὴν γέφυραν,
6. *μή τινα δόλον αἰσθῶσιν. Αὐτοὶ μὲν οὖν ἐκποδὼν σφᾶς ἔχουσι κατὰ τῶν σκηνέων τῶν ἐπὶ τῇ τάφρῳ δεδυκότες. Οἱ δὲ ἄγριοι ἐλέφαντες ἡμέρης μὲν οὐ πελάζουσι τοῖσιν* 4.
οἰκουμένοισι, νύκτωρ δὲ πλανῶνταί τε πάντῃ καὶ ἀγεληδὸν νέμονται, τῷ μεγίστῳ καὶ γενναιοτάτῳ σφῶν ἑπόμενοι
7. *κατάπερ αἱ βόες τοῖσι ταύροισιν. Ἐπεὰν ὦν τῷ ἕρκει πελάσωσι, τήν τε φωνὴν ἀκούοντες τῶν θηλέων καὶ τῇ ὀδμῇ αἰσθανόμενοι δρόμῳ ἵενται ὡς ἐπὶ τὸν χῶρον τὸν πεφραγμένον· ἐκπεριελθόντες δὲ τῆς τάφρου τὰ χείλεα, εὖτ᾽ ἂν τῇ γεφύρῃ ἐπιτύχωσι, κατὰ ταύτην εἰς τὸ ἕρκος*
8. *ὠθέονται. Οἱ δὲ ἄνθρωποι αἰσθόμενοι τὴν ἔσοδον τῶν* 5.
ἐλεφάντων τῶν ἀγρίων, οἱ μὲν αὐτῶν τὴν γέφυραν ὀξέως ἀφεῖλον, οἱ δὲ ἐπὶ τὰς πέλας κώμας ἀποδραμόντες ἀγ-
9. *γέλλουσι τοὺς ἐλέφαντας ὅτι ἐν τῷ ἕρκει ἔχονται· οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐπιβαίνουσι τῶν κρατίστων τε τὸν θυμὸν καὶ τῶν χειροηθεστάτων ἐλεφάντων· ἐπιβάντες δὲ ἐλαύνουσιν ὡς ἐπὶ τὸ ἕρκος· ἐλάσαντες δὲ οὐκ αὐτίκα μάχης ἅπτονται· ἀλλ᾽ ἐῶσι γὰρ λιμῷ τε ταλαιπωρηθῆναι τοὺς ἀγρίους*
10. *ἐλέφαντας καὶ ὑπὸ τῷ δίψει δουλωθῆναι. Εὖτ᾽ ἂν δέ σφισι κακῶς ἔχειν δοκέωσι, τηνικαῦτα ἐπιστήσαντες αὖθις τὴν γέφυραν ἐλαύνουσί τε ὡς ἐς τὸ ἕρκος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα μάχη ἵσταται κρατερὴ τοῖσιν ἡμέροισι τῶν ἐλεφάντων πρὸς τοὺς ἑαλωκότας· ἔπειτα κρατέονται μὲν κατὰ τὸ εἰκὸς οἱ ἄγριοι ὑπό τε τῇ ἀθυμίῃ καὶ τῷ λιμῷ*

XXXVII. 3. *σφᾶς ἔχουσι.* — Codd. *σφᾶς ἐοῦσι.* Raph. coniecit *σφᾶς ἔχουσι* *ἐπὶ τῇ τάφρῳ.* — Codd. *ὑπὸ τῇ τάφρῳ.* Schmied. coni. *ἐπὶ τ. τ.*

6. πρὸς αὐτοὺς ἅμα καὶ λιμῷ καταπονοῦντες· ἤδη δὲ καμνόν-
των οἱ εὐθαρσέστατοι τῶν ἡνιόχων λάθρα καταβαίνοντες
ὑποδύνουσιν ἕκαστος τῇ γαστρὶ τοῦ οἰκείου ὀχήματος· ὁρ-
μώμενος δ' ἐνθένδε ὑποδύνει τῷ ἀγρίῳ, καὶ σύμποδα δε-
7. σμεῖ. Γενομένου δὲ τούτου κελεύουσι τοῖς τιθασσοῖς τύπτειν
τοὺς συμποδισθέντας, ἕως ἂν πέσωσιν εἰς τὴν γῆν· πεσόν-
των δ' ὠμοβοΐνοις ἱμᾶσι προσλαμβάνονται τοὺς αὐχένας αὐ-
8. τῶν πρὸς τοὺς τῶν τιθασσῶν· ἵνα δὲ μὴ σειόμενοι τοὺς ἀνα-
βαίνειν ἐπ' αὐτοὺς ἐπιχειροῦντας ἀποσείοιντο, τοῖς τραχή-
λοις αὐτῶν ἐμβάλλονται κύκλῳ τομάς, καὶ κατ' αὐτὰς τοὺς
ἱμάντας περιτιθέασιν, ὥσθ' ὑπ' ἀλγηδόνων εἴκειν τοῖς δεσ-
9. μοῖς καὶ ἡσυχάζειν. Τῶν δ' ἁλόντων ἀπολέξαντες τοὺς
πρεσβυτέρους ἢ νεωτέρους τῆς χρείας, τοὺς λοιποὺς ἀπά-
γουσιν εἰς τοὺς σταθμούς· δήσαντες δὲ τοὺς μὲν πόδας πρὸς
ἀλλήλους, τοὺς δὲ αὐχένας πρὸς κίονα εὖ πεπηγότα, δαμά-

---

6. ταλαιπωρούμενοι. Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων καταβάντες 11.
παρειμένοισιν ἤδη τοῖς τ' ἀγρίοισι τοὺς πόδας ἄκρους
7. συνδέουσιν· ἔπειτα ἐγκελεύονται τοῖσιν ἡμέροισι πλη-
γαῖς σφᾶς κολάζειν πολλαῖς, ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ταλαιπωρού-
μενοι ἐς γῆν πέσωσι· παραστάντες δὲ βρόχους περιβάλ-
λουσιν αὐτοῖσι κατὰ τοὺς αὐχένας, καὶ αὐτοὶ ἐπιβαίνουσι
8. κειμένοισι. Τοῦ δὲ μὴ ἀποσείεσθαι τοὺς ἀμβάτας μηδέ 12.
τι ἄλλο ἀτάσθαλον ἐργάζεσθαι, τὸν τράχηλον αὐτοῖσιν
ἐν κύκλῳ μαχαιρίῳ ὀξεῖ ἐπιτέμνουσι, καὶ τὸν βρόχον
κατὰ τὴν τομὴν περιδέουσιν, ὡς ἀτρέμα ἔχειν τὴν κε-
φαλήν τε καὶ τὸν τράχηλον ὑπὸ τοῦ ἕλκεος. Εἰ γὰρ πε-
ριστρέφοιντο ὑπὸ ἀτασθαλίης, τρίβεται αὐτοῖσι τὸ ἕλκος
ὑπὸ τῷ κάλῳ· οὕτω μὲν ἀτρέμα ἴσχουσι, καὶ αὐτοὶ γνω-
σιμαχέοντες ἤδη ἄγονται κατὰ τὸν δεσμὸν πρὸς τῶν
ἡμέρων.

9. (14.) Ὅσοι δὲ νήπιοι αὐτῶν ἢ διὰ κακότητα οὐκ 1.
ἄξιοι ἐκτῆσθαι, τούτους ἐῶσιν ἀπαλλάττεσθαι ἐς τὰ
σφέτερα ἤθεα. Ἄγοντες δὲ εἰς τὰς κώμας τοὺς ἁλόντας 2.
τοῦ τε χλωροῦ καλάμου καὶ τῆς πόας τὰ πρῶτα ἐμφα-

705ζουσι λιμῷ· ἔπειτα χλόῃ καλάμου καὶ πόας ἀναλαμβάνουσι· 10.
μετὰ δὲ ταῦτα πειθαρχεῖν διδάσκουσι, τοὺς μὲν διὰ λόγου,
τοὺς δὲ μελισμῷ τινι καὶ τυμπανισμῷ κηλοῦντες· σπάνιοι
δ' οἱ δυστιθάσσευτοι· φύσει γὰρ διάκεινται πρᾴως καὶ ἡμέ- 11.
ρως, ὥστ' ἐγγὺς εἶναι λογικῷ ζῴῳ· τινὲς γὰρ καὶ ἐξαίμους τοὺς ἡνιόχους ἐν τοῖς ἀγῶσι πεσόντας ἀνελόμενοι σώζουσιν ἐκ τῆς μάχης· οἱ δὲ καὶ ὑποδύντας μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ὑπερμαχόμενοι διέσωσαν· τῶν δὲ χορτοφόρων καὶ διδασκάλων εἴ τινα παρὰ θυμὸν ἀπέκτειναν, οὕτως ἐπιποθοῦσιν, ὥσθ' ὑπ' ἀνίας ἀπέχεσθαι τροφῆς· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀποκαρτερεῖν.

Βιβάζονται δὲ καὶ τίκτουσιν ὡς ἵπποι τοῦ ἔαρος μά- 12.
λιστα· καιρὸς δ' ἐστὶ τῷ μὲν ἄῤῥενι, ἐπειδὰν οἴστρῳ κατέ-

---

3. γεῖν ἔδοσαν· οἱ δὲ ὑπὸ ἀθυμίης οὐκ ἐθέλουσιν οὐδὲν 10.
σιτέεσθαι· τοὺς δὲ περιϊστάμενοι οἱ Ἰνδοί, ᾠδαῖσί τε καὶ τυμπάνοισι καὶ κυμβάλοισιν ἐν κύκλῳ κρούοντές τε καὶ
4. ἐπᾴδοντες, κατευνάζουσι. Θυμόσοφον γὰρ εἴπερ τι ἄλλο 11.
θηρίον ὁ ἐλέφας· καί τινες ἤδη αὐτῶν τοὺς ἀμβάτας σφῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντας ἄραντες αὐτοὶ ἐξήνεγκαν ἐς ταφήν· οἱ δὲ καὶ ὑπερήσπισαν κειμένους· οἱ δὲ καὶ πεσόντων προεκινδύνευσαν· ὁ δέ τις πρὸς ὀργὴν ἀποκτείνας τὸν ἀμβάτην ὑπὸ μετανοίης τε καὶ ἀθυμίης ἀπέθανεν.

5. [Εἶδον δὲ ἔγωγε καὶ κυμβαλίζοντα ἤδη ἐλέφαντα καὶ 11.a.
ἄλλους ὀρχεομένους, κυμβάλοιν τῷ κυμβαλίζοντι πρὸς τοῖν σκελοῖν τοῖν ἔμπροσθεν προσηρτημένοιν, καὶ πρὸς
6. τῇ προβοσκίδι καλεομένῃ ἄλλο κύμβαλον· ὁ δὲ ἐν μέρει τῇ προβοσκίδι ἔκρουε τὸ κύμβαλον ἐν ῥυθμῷ πρὸς ἑκατέροιν τοῖν σκελοῖν· οἱ δὲ ὀρχεόμενοι ἐν κύκλῳ τε ἐχόρευον, καὶ ἐπαίροντές τε καὶ ἐπικάμπτοντες τὰ ἔμπροσθεν σκέλεα ἐν τῷ μέρει ἐν ῥυθμῷ καὶ οὗτοι ἔβαινον, καθότι ὁ κυμβαλίζων σφίσιν ὑφηγέετο.]

7. Βαίνεται δὲ ἐλέφας ἦρος ὥρῃ κατάπερ βοῦς ἢ ἵππος, 12.
ἐπεὰν τῇσι θηλέεσιν αἱ παρὰ τοῖσι κροτάφοισιν ἀναπνοαὶ

χηται καὶ ἀγριαίνῃ· τότε δὴ καὶ λίπους τι διὰ τῆς ἀναπνοῆς
ἀνίησιν, ἣν ἔχει παρὰ τοὺς κροτάφους· ταῖς δὲ θηλείαις,
13. ὅταν ὁ αὐτὸς οὗτος πόρος ἀνεῳγὼς τυγχάνῃ· Κύουσι δὲ τοὺς
μὲν πλείστους ὀκτωκαίδεκα μῆνας, ἐλαχίστους δ' ἑκκαίδεκα·
14. τρέφει δ' ἡ μήτηρ ἓξ ἔτη. Ζῶσι δ' ὅσον μακροβιώτατοι
ἄνθρωποι οἱ πολλοί, τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ διακόσια διατείνουσιν
15. ἔτη, πολύνοσοι δὲ καὶ δυσίατοι. Ἄκος δὲ πρὸς ὀφθαλμίαν
μὲν βόειον γάλα προσκλυζόμενον, τοῖς πλείστοις δὲ τῶν
νοσημάτων ὁ μέλας οἶνος πινόμενος, τραύμασι δὲ ποτὸν μὲν
βούτυρον, ἐξάγει γὰρ τὰ σιδήρια· τὰ δ' ἕλκη σαρξὶν ὑείαις
πυριῶσιν.

[FRAGM. XXXVII. B]

Aelian. h. a XII. 44.

DE ELEPHANTIS.

(Cf. fragm. XXXVI. 9—10., XXXVII. 9—10.)

1. Ἐν Ἰνδοῖς ἂν ἁλῷ τέλειος ἐλέφας, ἡμερωθῆναι χαλεπός ἐστι, καὶ
τὴν ἐλευθερίαν ποθῶν φονᾷ· ἐὰν δὲ αὐτὸν καὶ δεσμοῖς διαλάβῃς, ἔτι
καὶ μᾶλλον ἐς τὸν θυμὸν ἐξάπτεται, καὶ δεσπότην οὐχ' ὑπομένει.
2. Ἀλλ' οἱ Ἰνδοὶ καὶ ταῖς τροφαῖς κολακεύουσιν αὐτόν, καὶ ποικίλοις καὶ
ἐφολκοῖς δελέασι πραΰνειν πειρῶνται, παρατιθέντες ὡς πληροῦν τὴν γα-
3. στέρα καὶ θέλγειν τὸν θυμόν· ὁ δὲ ἄχθεται αὐτοῖς, καὶ ὑπερορᾷ. Τί
οὖν ἐκεῖνοι κατασοφίζονται καὶ δρῶσι; Μοῦσαν αὐτοῖς προσάγουσιν ἐπι-
4. χώριον. καὶ κατᾴδουσιν αὐτοὺς ὀργάνῳ τινὶ καὶ τούτῳ συνήθει· καλεῖται
δὲ σκινδαψὸς τὸ ὄργανον· ὁ δὲ ὑπέχει τὰ ὦτα καὶ θέλγεται, καὶ ἡ μὲν
ὀργὴ πραΰνεται, ὁ δέ θυμὸς ὑποστέλλεταί τε καὶ θόρνυται, κατὰ μικρα

---

13. ἀνοιχθεῖσαι ἐκπνέωσι. Κύει δὲ τοὺς ἐλαχίστους μὲν ἑκ-
καίδεκα μῆνας, τοὺς πλείστους δὲ ὀκτωκαίδεκα· τίκτει δὲ
ἓν κατάπερ ἵππος, καὶ τοῦτο ἐκτρέφει τῷ γάλακτι ἐς
14. ἔτος ὄγδοον. Ζῶσι δὲ ἐλεφάντων οἱ πλεῖστα ἔτεα ζῶν- 8.
τες ἐς διηκόσια· πολλοὶ δὲ νόσῳ προτελευτῶσιν αὐτῶν·
15. γήρᾳ δὲ ἐς τόσον ἔρχονται. Καὶ ἔστιν αὐτοῖσι τῶν μὲν 9.
ὀφθαλμῶν ἴαμα τὸ βόειον γάλα ἐγχεόμενον, πρὸς δὲ τὰς
ἄλλας νόσους ὁ μέλας οἶνος πινόμενος, ἐπὶ δὲ τοῖσιν ἕλ-
κεσι τὰ ὕεια κρέα ὀπτώμενα καὶ καταπασσόμενα. Ταῦτα
παρ' Ἰνδοῖσίν ἐστιν αὐτοῖσιν ἰάματα.

δὲ καὶ ἐς τὴν τροφὴν ὁρᾷ· εἶτα ἀφεῖται μὲν τῶν δεσμῶν, μένει δὲ τῇ μούσῃ δεδεμένος. καὶ δειπνεῖ προθύμως ἁβρὸς δαιτυμὼν καταδεδεμένος· πόθῳ γὰρ τοῦ μέλους οὐκ ἂν ἔτι ἀποσταίη.

FRAGM. XXXVIII.

Aelian. h. a. XIII. 7.

DE MORBIS ELEPHANTORUM.

(Cf. fragm. XXXVI. 15., XXXVII. 15.)

Τῶν τεθηραμένων ἐλεφάντων ἰῶνται τὰ τραύματα οἱ 1.
Ἰνδοὶ τὸν τρόπον τοῦτον. Καταιονοῦσι μὲν αὐτὰ ὕδατι χλιαρῷ, ὥσπερ οὖν τὸ τοῦ Εὐρυπύλου παρὰ τῷ καλῷ Ὁμήρῳ ὁ Πάτροκλος· εἶτα μέντοι διαχρίουσι τῷ βουτύρῳ αὐτά· ἐὰν δὲ ᾖ βαθέα, τὴν φλεγμονὴν πραΰνουσιν, ὕεια κρέα, θερμὰ μέν, ἔναιμα δὲ ἔτι, προσφέροντες καὶ ἐντιθέντες. Τὰς 2.
δὲ ὀφθαλμίας θεραπεύουσιν αὐτῶν, βόειον γάλα ἀλεαίνοντες, εἶτα αὐτοῖς ἐγχέοντες· οἱ δὲ ἀνοίγουσι τὰ βλέφαρα καὶ ὠφελούμενοι ἥδονταί τε καὶ αἰσθάνονται ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ εἰς τοσοῦτον ἐπικλύζουσιν, εἰς ὅσον ἂν ὑποπαύσωνται λημῶντες· μαρτύριον δὲ τοῦ παύσασθαι τὴν ὀφθαλμίαν τοῦτό ἐστι. Τὰ δὲ νοσήματα ὅσα αὐτοῖς προσπίπτει 3.
ἄλλως, ὁ μέλας οἶνός ἐστιν αὐτοῖς ἄκος· εἰ δὲ μὴ γένοιτο ἐξάντης τοῦ κακοῦ τῷ φαρμάκῳ τῷδε, ἄσωστά οἱ ἐστίν.

FRAGM. XXXIX.

Strab. XV. 1. 44. p. 706.

DE FORMICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

(Cf. p. 71—73.)

Μεγασθένης δὲ περὶ τῶν μυρμήκων οὕτω φησίν, 1.
ὅτι ἐν Δέρδαις, ἔθνει μεγάλῳ τῶν προσεῴων καὶ ὀρεινῶν Ἰνδῶν, ὀροπέδιον εἴη τρισχιλίων πως τὸν κύκλον σταδίων·

ὑποκειμένων δὲ τούτῳ χρυσωρυχείων οἱ μεταλλεύοντες εἶεν
μύρμηκες θηρίων ἀλωπέκων οὐκ ἐλάττους, τάχος ὑπερφυὲς
2. ἔχοντες καὶ ζῶντες ἀπὸ θήρας. Ὀρύττουσι δὲ χειμῶνι τὴν
γῆν· σωρεύουσί τε πρὸς τοῖς στομίοις καθάπερ οἱ ἀσπάλακες·
3. ψῆγμα δ' ἐστὶ χρυσοῦ μικρᾶς ἑψήσεως δεόμενον· τοῦθ'
ὑποζυγίοις μετίασιν οἱ πλησιόχωροι λάθρα· φανερῶς γὰρ
διαμάχονται καὶ διώκουσι φεύγοντας, καταλαβόντες δὲ δια-
4. χρῶνται καὶ αὐτοὺς καὶ τὰ ὑποζύγια. Πρὸς δὲ τὸ λαθεῖν
κρέα θήρεια προτιθέασι κατὰ μέρη· περισπασθέντων δ'
ἀναιροῦνται τὸ ψῆγμα καὶ τῷ τυχόντι τῶν ἐμπόρων ἀργὸν
διατίθενται χωνεύειν οὐκ εἰδότες.

FRAGM. XL.

Arr. Ind. 15. 5—7.

DE FORMICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

1. Μεγασθένης δὲ καὶ ἀτρεκέα εἶναι ὑπὲρ τῶν μυρμή- 5.
κων τὸν λόγον ἱστορέει, τούτους εἶναι τοὺς τὸν χρυσὸν ὀρύσ-
σοντας, οὐκ αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ σφίσι γὰρ κατὰ
τῆς γῆς ὀρύσσουσιν, ἵνα φωλεύοιεν· κατάπερ οἱ ἡμέτεροι οἱ
2. μικροὶ μύρμηκες ὀλίγον τῆς γῆς ὀρύσσουσιν. Ἐκείνους δέ, 6.
εἶναι γὰρ ἀλωπέκων μέζονας, πρὸς λόγον τοῦ μεγέθεος
σφῶν καὶ τὴν γῆν ὀρύσσειν· τὴν δὲ γῆν χρυσῖτιν εἶναι, καὶ
ἀπὸ ταύτης γίνεσθαι Ἰνδοῖσι τὸν χρυσόν.

[Ἀλλὰ Μεγασθένης ἀκοὴν ἀφηγέεται· καὶ ἐγὼ ὅτι οὐδὲν 7.
τούτου ἀτρεκέστερον ἀναγράψαι ἔχω, ἀπίημι ἑκὼν τὸν ὑπὲρ
τῶν μυρμήκων λόγον.]

XXXIX. 3. ὑποζυγίοις, ὑποζύγια. — V. L. ἱπποζυγίοις, ἱπποζύγια.
4. προτιθέασι. — V. L. προστιθέασι.
τῷ τυχόντι τῶν ἐμπόρων. — V. L. τοῦ τυχόντος τοῖς ἐμπόροις.

[FRAGM. XL. B.]

Dio Chrysost. or. 35. p. 436. Morell.

DE FORMICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

(Cf. fragm. XXXIX—XL.)

Τὸ δὲ χρυσίον λαμβάνουσι παρὰ μυρμήκων. Οὗτοι δέ εἰσιν ἀλω- 1.
πέκων μείζονες, τἄλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ὑμῖν· ὀρύττουσι δὲ κατὰ γῆς
ὥσπερ οἱ λοιποὶ μύρμηκες. Ὁ δὲ χοῦς αὐτοῖς ἐστι χρυσίον καθαρώτατον 2.
πάντων χρυσίων καὶ στιλπνότατον. Εἰσὶν οὖν πλησίον ἐφεξῆς, ὥσπερ κολωνοὶ
τοῦ ψήγματος, καὶ τὸ πεδίον ἅπαν ἀστράπτει· χαλεπὸν οὖν ἰδεῖν ἐστι πρὸς
τὸν ἥλιον, καὶ πολλοὶ τῶν ἐπιχειρούντων ἰδεῖν τὰς ὄψεις διεφθάρησαν. Οἱ 3.
δὲ προσοικοῦντες ἄνθρωποι τὴν μεταξὺ χώραν διελθόντες ἔρημον οὖσαν οὐ
πολλὴν ἐφ' ἁρμάτων, ὑποζεύξαντες ἵππους ταχίστους, ἀφικνοῦνται τῆς μεσημ-
βρίας, ἡνίκα δεδύκασι κατὰ γῆς· ἔπειτα φεύγουσι τὸν χοῦν ἁρπάσαντες. Οἱ 4.
δὲ αἰσθανόμενοι διώκουσι καὶ μάχονται καταλαβόντες, ἕως ἀποθάνωσιν ἢ
ἀποκτείνωσιν· ἀλκιμώτατοι γάρ εἰσι θηρίων ἁπάντων· ὥστε οὗτοί γε ἐπίσται-
ται τὸ χρυσίον, ὁπόσου ἐστὶν ἄξιον, καὶ οὐδὲ προΐενται πρότερον ἢ ἀποθανεῖν.

FRAGM. XLI.

Strab. XV. 1. 58—60. p. 711.—714.

DE PHILOSOPHIS INDORUM.

Praecessit fragm. XXIX.

Περὶ δὲ τῶν φιλοσόφων λέγων (scil. ὁ Μεγασθένης) 1.
τοὺς μὲν ὀρεινοὺς αὐτῶν φησιν ὑμνητὰς εἶναι τοῦ Διονύσου,
δεικνύντας τεκμήρια τὴν ἀγρίαν ἄμπελον παρὰ μόνοις αὐτοῖς
φυομένην καὶ κιττὸν καὶ δάφνην καὶ μυῤῥίνην καὶ πύξον καὶ
ἄλλα τῶν ἀειθαλῶν, ὧν μηδὲν εἶναι πέραν τοῦ Εὐφράτου,
πλὴν ἐν παραδείσοις σπάνια καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας σω-
712 ζόμενα. Διονυσιακὸν δὲ καὶ τὸ σινδονοφορεῖν καὶ τὸ μιτροῦ- 2.
σθαι, καὶ μυροῦσθαι καὶ βάπτεσθαι ἄνθινα καὶ τοὺς βασιλέας
κωδωνοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους.
Τοὺς δὲ πεδιασίους τὸν Ἡρακλέα τιμᾶν. [Ταῦτα μὲν οὖν 3.
μυθώδη καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐλεγχόμενα, καὶ μάλιστα περὶ τῆς
ἀμπέλου καὶ τοῦ οἴνου· πέραν γὰρ τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς

Ἀρμενίας ἐστὶ πολλή· καὶ ἡ Μεσοποταμία ὅλη καὶ ἡ Μηδία
ἑξῆς μέχρι καὶ Περσίδος καὶ Καρμανίας· τούτων δὲ τῶν
ἐθνῶν ἑκάστου πολὺ μέρος εὐάμπελον καὶ εὔοινον λέγεται.]
4. Ἄλλην δὲ διαίρεσιν ποιεῖται περὶ τῶν φιλοσόφων δύο
γένη φάσκων, ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ, τοὺς δὲ
5. Σαρμάνας. Τοὺς μὲν οὖν Βραχμᾶνας εὐδοκιμεῖν μᾶλλον·
6. μᾶλλον γὰρ καὶ ὁμολογεῖν ἐν τοῖς δόγμασιν· ἤδη δ' εὐθὺς καὶ
κυομένους ἔχειν ἐπιμελητὰς λογίους ἄνδρας· οὓς προσιόντας
λόγῳ μὲν ἐπᾴδειν δοκεῖν καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸν κυόμενον
εἰς εὐτεκνίαν· τὸ δ' ἀληθὲς σωφρονικάς τινας παραινέσεις
καὶ ὑποθήκας διδόναι· τὰς δ' ἥδιστα ἀκροωμένας μᾶλλον
7. εὐτέκνους εἶναι νομίζεσθαι. Μετὰ δὲ τὴν γένεσιν ἄλλους
καὶ ἄλλους διαδέχεσθαι τὴν ἐπιμέλειαν, ἀεὶ τῆς μείζονος
ἡλικίας χαριεστέρων τυγχανούσης διδασκάλων.
8. Διατρίβειν δὲ τοὺς φιλοσόφους ἐν ἄλσει πρὸ τῆς πόλεως
ὑπὸ περιβόλῳ συμμέτρῳ, λιτῶς ζῶντας ἐν στιβάσι καὶ δοραῖς,
ἀπεχομένους ἐμψύχων καὶ ἀφροδισίων, ἀκροωμένους λόγων
9. σπουδαίων, μεταδιδόντας καὶ τοῖς ἐθέλουσι. Τὸν δ' ἀκροώ-
μενον οὔτε λαλῆσαι θέμις, οὔτε χρέμψασθαι, ἀλλ' οὐδὲ
πτύσαι, ἢ ἐκβάλλεσθαι τῆς συνουσίας τὴν ἡμέραν ἐκείνην
10. ὡς ἀκολασταίνοντα. Ἔτη δ' ἑπτὰ καὶ τριάκοντα οὕτως ζή-
σαντα ἀναχωρεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ κτῆσιν ἕκαστον, καὶ ζῆν
ἀδεῶς καὶ ἀνειμένως μᾶλλον, σινδονοφοροῦντα καὶ χρυσο-
φοροῦντα μετρίως ἐν ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ὠσί, προσφερόμε-
νον σάρκας τῶν μὴ πρὸς τὴν χρείαν συνεργῶν ζώων, δρι-
11. μέων καὶ ἀρτυτῶν ἀπεχόμενον· γαμεῖν δ' ὅτι πλείστας εἰς
πολυτεκνίαν· ἐκ πολλῶν γὰρ καὶ τὰ σπουδαῖα πλείω γίνεσθαι
ἄν· ἀδούλοις οὖσί τε τὴν ἐκ τέκνων ὑπηρεσίαν ἐγγυτάτω

XLI. 4. *Σαρμάνας.* — **Codd.** *Γαρμᾶνας, Γερμᾶνας.* **Cf. annot. 44.**
5. *εὐδοκιμεῖν μᾶλλον, μᾶλλον γάρ.* — **Sic coniecit Coraes. Codd.** *εὐδοκιμεῖν, μᾶλλον γάρ.*
6. *λόγῳ.* — **Coniectura Tyrwhitti. Codd.** *λόγον. λόγων.*
11. *γίνεσθαι ἄν· ἀδούλοις οὖσί τε τὴν ἐκ τέκνων ὑπηρεσίαν.* — **Codd.** *ἀναδουλοῦσί τε τὴν ἐκ τέκνων ἣν μὴ ἔχουσι δούλους ὑπηρεσίαν.* **Illud coniecerunt Tzschukkius et Coraes.**

οὖσαν πλείω δεῖν παρασκευάζεσθαι. Ταῖς δὲ γυναιξὶ ταῖς 12.
γαμεταῖς μὴ συμφιλοσοφεῖν τοὺς Βραχμᾶνας· εἰ μὲν μοχθηραὶ γένοιντο, ἵνα μή τι τῶν οὐ θεμιτῶν ἐκφέροιεν εἰς τοὺς βεβήλους, εἰ δὲ σπουδαῖαι, μὴ καταλείποιεν αὐτούς· οὐδένα γὰρ ἡδονῆς καὶ πόνου καταφρονοῦντα, ὡς δ' αὔτως ζωῆς καὶ θανάτου, ἐθέλειν ὑφ' ἑτέρῳ εἶναι· τοιοῦτον δ' εἶναι τὸν σπουδαῖον καὶ τὴν σπουδαίαν.

713 Πλείστους δ' αὐτοῖς εἶναι λόγους περὶ θανάτου· νομίζειν 13.
γὰρ δὴ τὸν μὲν ἐνθάδε βίον ὡς ἂν ἀκμὴν κυομένων εἶναι· τὸν δὲ θάνατον γένεσιν εἰς τὸν ὄντως βίον καὶ τὸν εὐδαίμονα τοῖς φιλοσοφήσασι· διὸ τῇ ἀσκήσει πλείστῃ χρῆσθαι πρὸς τὸ ἑτοιμοθάνατον· ἀγαθὸν δὲ ἢ κακὸν μηδὲν εἶναι τῶν συμ- 14.
βαινόντων ἀνθρώποις· οὐ γὰρ ἂν τοῖς αὐτοῖς τοὺς μὲν ἄχθεσθαι, τοὺς δὲ χαίρειν, ἐνυπνιώδεις ὑπολήψεις ἔχοντας, καὶ τοὺς αὐτοὺς τοῖς αὐτοῖς τοτὲ μὲν ἄχθεσθαι, τοτὲ δ' αὖ χαίρειν μεταβαλλομένους. Τὰ δὲ περὶ φύσιν, τὰ μὲν 15.
εὐήθειαν ἐμφαίνειν φησίν· ἐν ἔργοις γὰρ αὐτοὺς κρείττους ἢ λόγοις εἶναι, διὰ μύθων τὰ πολλὰ πιστουμένους*). Περὶ 16.

---

*) Fragm. XLII.

Clem. Alex. Strom. I. p. 305. D. (Ed. Colon. 1688.)

Τούτων ἁπάντων πρεσβύτατον μακρῷ τὸ Ἰουδαῖον γένος καὶ τὴν παρ' αὐτοῖς φιλοσοφίαν ἔγγραπτον γενομένην προκατάρξαι τῆς παρ' Ἕλλησι φιλοσοφίας, διὰ πολλῶν ὁ Πυθαγόριος ὑποδείκνυσι Φίλων· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀριστόβουλος ὁ περιπατητικὸς καὶ ἄλλοι πλείους, ἵνα μὴ κατ' ὄνομα ἐπιὼν διατρίβω.

Φανερώτατα δὲ Μεγασθένης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σελεύκῳ τῷ Νικάτορι συμβεβιωκὼς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν ὧδε γράφει·

Ἅπαντα μέντοι τὰ περὶ φύσεως εἰρημένα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λέγεται καὶ παρὰ τοῖς ἔξω τῆς Ἑλλάδος φιλοσοφοῦσι· τὰ μὲν παρ Ἰνδοῖς ὑπὸ τῶν Βραχμάνων, τὰ δὲ ἐν τῇ Συρίᾳ ὑπὸ τῶν καλουμένων Ἰουδαίων.

πολλῶν δὲ τοῖς Ἕλλησιν ὁμοδοξεῖν· ὅτι γὰρ γενητὸς ὁ κόσμος καὶ φθαρτός, λέγειν κἀκείνους, καὶ ὅτι σφαιροειδής· ὅ τε διοικῶν αὐτὸν καὶ ποιῶν θεὸς δι' ὅλου διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ. Ἀρχαὶ δὲ τῶν μὲν συμπάντων ἕτεραι, τῆς δὲ κοσμοποιΐας
17. τὸ ὕδωρ. Πρὸς δὲ τοῖς τέτταρσι στοιχείοις πέμπτη τίς ἐστι φύσις, ἐξ ἧς ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα. Γῆ δ' ἐν μέσῳ ἵδρυται τοῦ παντός. Καὶ περὶ σπέρματος δὲ καὶ ψυχῆς
18. ὅμοια λέγεται καὶ ἄλλα πλείω. Παραπλέκουσι δὲ καὶ μύθους ὥσπερ καὶ Πλάτων περί τε ἀφθαρσίας ψυχῆς καὶ τῶν καθ' ᾅδου κρίσεων καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Περὶ μὲν τῶν Βραχμάνων ταῦτα λέγει.

19. Τοὺς δὲ Σαρμάνας, τοὺς μὲν ἐντιμωτάτους Ὑλοβίους φησὶν ὀνομάζεσθαι ζῶντας ἐν ταῖς ὕλαις ἀπὸ φύλλων καὶ καρπῶν ἀγρίων, ἐσθῆτας δ' ἔχειν ἀπὸ φλοιῶν δενδρείων, ἀφροδισίων χωρὶς καὶ οἴνου· τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι δι' ἀγγέλων πυνθανομένοις περὶ τῶν αἰτίων καὶ δι' ἐκείνων

FRAGM. XLII. B.

Euseb. praep. ev. 9. 6. p. 410. C. D. (Ed. Colon. 1688.)
Ex Clem. Alex.

Ἔτι πρὸς τούτοις ἑξῆς ὑποβὰς τάδε φησί·

Φανερώτατα δὲ Μεγασθένης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σελεύκῳ τῷ Νικάνορι συμβεβιωκὼς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν ὧδε γράφει· Ἅπαντα μέντοι κ. τ. λ.

FRAGM. XLII. C.

Cyrill. contra Iulian. IV. (Opp. ed. Paris. 1638. T. VI. p. 134. A.)
Ex. Clem. Alex. (Cf. annot. 46.)

Ἀριστόβουλος οὖν οὕτω πού φησιν ὁ περιπατητικός· Ἅπαντα μέντοι κ. τ. λ.

XLI. 19. *Σαρμάνας.* — **Codd.** *Γαρμᾶνας, Γερμᾶνας.*
ἐσθῆτας δ' ἔχειν ἀπὸ φλοιῶν δενδρείων. — **VV. LL.** *ἐσθῆτος φλοιῶν δενδρείων, ἐσθῆτος δὲ φλοιῶν δένδρων, ἐσθ. δὲ φλ. δένδρων, δ' ἔχειν ἀπὸ φλοιῶν.*

θεραπεύουσι καὶ λιτανεύουσι τὸ θεῖον*). Μετὰ δὲ τοὺς 20.
Ὑλοβίους δευτερεύειν κατὰ τιμὴν τοὺς ἰατρικοὺς καὶ ὡς
περὶ τὸν ἄνθρωπον φιλοσόφους, λιτοὺς μέν, μὴ ἀγραύλους
δέ, ὀρύζῃ καὶ ἀλφίτοις τρεφομένους, ἃ παρέχειν αὐτοῖς
πάντα τὸν αἰτηθέντα καὶ ὑποδεξάμενον ξενίᾳ· δύνασθαι δὲ 21.
καὶ πολυγόνους ποιεῖν καὶ ἀῤῥενογόνους καὶ θηλυγόνους διὰ
φαρμακευτικῆς· τὴν δὲ ἰατρείαν διὰ σιτίων τὸ πλέον, οὐ
διὰ φαρμάκων ἐπιτελεῖσθαι· τῶν φαρμάκων δὲ μάλιστα
εὐδοκιμεῖν τὰ ἐπίχριστα καὶ τὰ καταπλάσματα· τἄλλα δὲ
κακουργίας πολὺ μετέχειν. Ἀσκεῖν δὲ καὶ τούτους κἀκείνους 22.
καρτερίαν, τήν τε ἐν πόνοις καὶ τὴν ἐν ταῖς ὑπομοναῖς, ὥστ᾽
ἐφ᾽ ἑνὸς σχήματος ἀκίνητον διατελέσαι τὴν ἡμέραν ὅλην.

---

*) FRAGM. XLIII.

Clem. Alex. Strom. I. p. 305. A—B. (Ed. Colon. 1688.)

DE PHILOSOPHIS INDORUM.

(Cf. annot. 44.)

[Φιλοσοφία τοίνυν, πολυωφελές τι χρῆμα, πάλαι μὲν ἤκμασε παρὰ βαρβάροις κατὰ τὰ ἔθνη διαλάμψασα· ὕστερον δὲ καὶ εἰς Ἕλληνας κατῆλθεν. Προέστησαν δ᾽ αὐτῆς Αἰγυπτίων τε οἱ προφῆται καὶ Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι καὶ Γαλατῶν οἱ Δρυΐδαι καὶ Σαμαναῖοι Βάκτρων καὶ Κελτῶν οἱ φιλοσοφήσαντες καὶ Περσῶν οἱ μάγοι, οἳ μέν γε καὶ Σωτῆρος προεμήνυσαν τὴν γένεσιν, ἀστέρος αὐτοῖς καθηγουμένου, εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀφικνούμενοι γῆν· Ἰνδῶν τε οἱ Γυμνοσοφισταὶ ἄλλοι τε φιλόσοφοι βάρβαροι.]

Διττὸν δὲ τούτων τὸ γένος· οἱ μὲν Σαρμᾶναι αὐτῶν, οἱ δὲ Βραχμᾶναι καλούμενοι· καὶ τῶν Σαρμανῶν οἱ Ὑλόβιοι προσαγορευόμενοι οὔτε πόλεις οἰκοῦσιν οὔτε στέγας ἔχουσιν, δένδρων δὲ ἀμφιέννυνται φλοιοῖς, καὶ ἀκρόδρυα σιτοῦνται καὶ ὕδωρ ταῖς χερσὶ πίνουσιν· οὐ γάμον οὐ παιδοποιΐαν ἴσασιν, [ὥσπερ οἱ νῦν Ἐγκρατηταὶ καλούμενοι· εἰσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα πειθόμενοι παραγγέλμασιν, ὃν δι᾽ ὑπερβολὴν σεμνότητος ὡς θεὸν τετιμήκασι.]

XLIII. Ὑλόβιοι. — Codd. Ἀλλόβιοι. Cf. annot. 44.
Βούττα. — V. L. Βούτα.

23. Ἄλλους δ' εἶναι τοὺς μὲν μαντικοὺς καὶ ἐπῳδοὺς καὶ τῶν περὶ τοὺς κατοιχομένους λόγων καὶ νομίμων ἐμπείρους, ἐπαιτοῦντας καὶ κατὰ κώμας καὶ πόλεις· τοὺς δὲ χαριεστέρους 714
μὲν τούτων καὶ ἀστειοτέρους, οὐδ' αὐτοὺς δὲ ἀπεχομένους τῶν καθ' ᾅδου θρυλλουμένων, ὅσα δοκεῖ πρὸς εὐσέβειαν
24. καὶ ὁσιότητα· συμφιλοσοφεῖν δ' ἐνίοις καὶ γυναῖκας, ἀπεχομένας καὶ αὐτὰς ἀφροδισίων.

FRAGM. XLII. XLIII.

V. p. 137—139.

FRAGM. XLIV.

Strab. XV. 1. 68. p. 718.

DE CALANO ET MANDANI.

1. Μεγασθένης δ' ἐν μὲν τοῖς φιλοσόφοις οὐκ εἶναι δό- 718
γμα φησὶν ἑαυτοὺς ἐξάγειν· τοὺς δὲ ποιοῦντας τοῦτο νεανικοὺς κρίνεσθαι, τοὺς μὲν σκληροὺς τῇ φύσει φερομένους ἐπὶ πληγὴν ἢ κρημνόν, τοὺς δ' ἀπόνους ἐπὶ βυθόν, τοὺς δὲ πολυπόνους ἀπαγχομένους, τοὺς δὲ πυρώδεις εἰς πῦρ ὠθουμένους· οἷος ἦν καὶ ὁ Κάλανος, ἀκόλαστος ἄνθρωπος, καὶ
2. ταῖς Ἀλεξάνδρου τραπέζαις δεδουλωμένος. Τοῦτον μὲν οὖν ψέγεσθαι, τὸν δὲ Μάνδανιν ἐπαινεῖσθαι, ὃς, τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀγγέλων καλούντων πρὸς τὸν Διὸς υἱόν, πειθομένῳ τε δῶρα ἔσεσθαι ὑπισχνουμένων, ἀπειθοῦντι δὲ κόλασιν, μήτε ἐκεῖνον φαίη Διὸς υἱόν, ὅσγε ἄρχει μηδὲ πολλοστοῦ μέρους τῆς γῆς· μήτε αὐτῷ δεῖν τῶν παρ' ἐκείνου δωρεῶν, ὧν οὐδεὶς κόρος· μήτε δὲ ἀπειλῆς εἶναι φόβον, ᾧ ζῶντι μὲν ἀρκοῦσα εἴη τροφὸς ἡ Ἰνδική, ἀποθανόντι δὲ ἀπαλλάξαιτο τῆς σαρκὸς ἀπὸ γήρως τετρυχωμένης, μεταστὰς εἰς βελτίω καὶ καθαρώτερον βίον· ὥστ' ἐπαινέσαι τὸν Ἀλέξανδρον καὶ συγχωρῆσαι.

XLIV. 2. ὅσγε ἀρχει. — V. L. ὅσγε ἄρχει.

FRAGM. XLV.

Arr. VII. 2. 3—9.

DE CALANO ET MANDANI.

3. Οὕτω τοι οὐ πάντῃ ἔξω ἦν τοῦ ἐπινοεῖν τὰ κρείττω 1.
4. Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ἐκ δόξης γὰρ δεινῶς ἐκρατεῖτο· ἐπεὶ καὶ
ἐς Τάξιλα αὐτῷ ἀφικομένῳ καὶ ἰδόντι τῶν σοφιστῶν Ἰνδῶν
τοὺς γυμνοὺς πόθος ἐγένετο ξυνεῖναί τινά οἱ τῶν ἀνδρῶν
5. τούτων, ὅτι τὴν καρτερίαν αὐτῶν ἐθαύμασε. Καὶ ὁ μὲν 2.
πρεσβύτατος τῶν σοφιστῶν, ὅτου ὁμιληταὶ οἱ ἄλλοι ἦσαν,
Δάνδαμις ὄνομα, οὔτε αὐτὸς ἔφη παρ' Ἀλέξανδρον ἥξειν,
οὔτε τοὺς ἄλλους εἴα· ἀποκρίνασθαι γὰρ λέγεται, ὡς Διὸς
6. υἱὸς καὶ αὐτὸς εἴη, εἴπερ οὖν καὶ Ἀλέξανδρος· καὶ ὅτι
οὔτε δέοιτό του τῶν παρ' Ἀλεξάνδρου· (ἔχειν γάρ οἱ 3.
εὖ τὰ παρόντα,) καὶ ἅμα ὁρᾷν τοὺς ξὺν αὐτῷ πλανωμέ-
νους τοσαύτην γῆν καὶ θάλασσαν ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενὶ μήτε
7. πέρας τι αὐτοῖς γινόμενον τῶν πολλῶν πλανῶν· οὔτ' οὖν πο-
θεῖν τι αὐτὸς ὅτου κύριος ἦν Ἀλέξανδρος δοῦναι· οὔτ' αὖ
8. δεδιέναι, ὅτου κρατοίη ἐκεῖνος ἐς τὸ εἴργεσθαι· ζῶντι μὲν 4.
γάρ οἱ τὴν Ἰνδῶν γῆν ἐξαρκεῖν φέρουσαν τὰ ὡραῖα· ἀποθα-
νόντα δὲ ἀπαλλαγήσεσθαι οὐκ ἐπιεικοῦς ξυνοίκου τοῦ σώ-
9. ματος· οὔκουν οὐδὲ Ἀλέξανδρον ἐπιχειρῆσαι βιάσασθαι,
γνόντα ἐλεύθερον ὄντα τὸν ἄνδρα· ἀλλὰ Κάλανον γὰρ ἀνα- 5.
πεισθῆναι τῶν ταύτῃ σοφιστῶν, ὅντινα μάλιστα δὴ αὐτοῦ
ἀκράτορα Μεγασθένης ἀνέγραψεν, αὐτούς τε τοὺς σο-
φιστὰς λέγειν κακίζοντας τὸν Κάλανον, ὅτι ἀπολιπὼν τὴν
παρὰ σφίσιν εὐδαιμονίαν, ὁ δὲ δεσπότην ἄλλον ἢ τὸν θεὸν
ἐθεράπευε.

(LIBER IV.)

FRAGM. XLVI.

Strab. XV. 1. 6—8, p. 686—688.

INDOS NUNQUAM AB ALIIS IMPUGNATOS ESSE POPULIS, NEQUE ALIOS IMPUGNASSE.

(Cf. epit. 23.)

[Ἡμῖν δὲ τίς ἂν δικαία γένοιτο πίστις περὶ τῶν Ἰν-
δικῶν ἐκ τῆς τοιαύτης στρατείας τοῦ Κύρου ἢ τῆς Σεμιρά-
1. μιδος;] Συναποφαίνεται δέ πως καὶ Μεγασθένης τῷ λό-
γῳ τούτῳ, κελεύων ἀπιστεῖν ταῖς ἀρχαίαις περὶ Ἰνδῶν ἱστο-
ρίαις· οὔτε γὰρ παρ' Ἰνδῶν ἔξω σταλῆναί ποτε στρατιάν,
οὔτ' ἐπελθεῖν ἔξωθεν καὶ κρατῆσαι πλὴν τῆς μεθ' Ἡρα-
2. κλέους καὶ Διονύσου καὶ τῆς νῦν μετὰ Μακεδόνων. Καίτοι
Σέσωστριν μὲν τὸν Αἰγύπτιον καὶ Τεάρκωνα τὸν Αἰθίοπα
ἕως Εὐρώπης προελθεῖν. Ναυοκοδρόσορον δὲ τὸν παρὰ 687

FRAGM. XLVII.

Arr. Ind. 5. 4 — 12.

INDOS NUNQUAM AB ALIIS IMPUGNATOS ESSE POPULIS, NEQUE ALIOS IMPUGNASSE.

1. Οὗτος ὦν ὁ Μεγασθένης λέγει, οὔτε Ἰνδοὺς ἐπιστρα- 4.
τεῦσαι οὐδαμοῖσιν ἀνθρώποισιν, οὔτε Ἰνδοῖσιν ἄλλους ἀν-
2. θρώπους· ἀλλὰ Σέσωστριν μὲν τὸν Αἰγύπτιον, τῆς Ἀσίας 5.
καταστρεψάμενον τὴν πολλὴν, ἔστε ἐπὶ τὴν Εὐρώπην σὺν

XLVI. 2. *Ναυοκοδρόσορον.* — V. L. *Ναβοκοδρόσορον.*

Χαλδαίοις εὐδοκιμήσαντα Ἡρακλέους μᾶλλον καὶ ἕως στη-
λῶν ἐλάσαι. Μέχρι μὲν δὴ δεῦρο καὶ Τεάρκωνα ἀφικέσθαι·
ἐκεῖνον δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰβηρίας εἰς τὴν Θρᾴκην καὶ τὸν Πόν-
τον ἀγαγεῖν τὴν στρατιάν. Ἰδάνθυρσον δὲ τὸν Σκύθην ἐπι- 3.
δραμεῖν τῆς Ἀσίας μέχρι Αἰγύπτου. Τῆς δὲ Ἰνδικῆς μη-
δένα τούτων ἅψασθαι· καὶ Σεμίραμιν δ' ἀποθανεῖν πρὸ τῆς 4.
ἐπιχειρήσεως. Πέρσας δὲ μισθοφόρους μὲν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς
μεταπέμψασθαι Ὕδρακας, ἐκεῖ δὲ μὴ στρατεῦσαι, ἀλλ' ἐγγὺς
ἐλθεῖν μόνον, ἡνίκα Κῦρος ἤλαυνεν ἐπὶ Μασσαγέτας.

DE DIONYSO ET HERCULE.

Καὶ τὰ περὶ Ἡρακλέους δὲ καὶ Διονύσου Μεγασθέ- 5.
νης μὲν μετ' ὀλίγων πιστὰ ἡγεῖται· [τῶν δ' ἄλλων οἱ πλείους,
ὧν ἐστι καὶ Ἐρατοσθένης, ἄπιστα καὶ μυθώδη, καθάπερ
καὶ τὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. κ. τ. λ.]. — — — — [Ἐκ δὲ 6.
τῶν τοιούτων Νυσσαίους δή τινας ἔθνος προσωνόμασαν καὶ
πόλιν παρ' αὐτοῖς Νύσσαν, Διονύσου κτίσμα, καὶ ὄρος τὸ
ὑπὲρ τῆς πόλεως Μηρόν, αἰτιασάμενοι καὶ τὸν αὐτόθι κισ-
σὸν καὶ ἄμπελον οὐδὲ ταύτην τελεσίκαρπον· ἀποῤῥεῖ γὰρ ὁ
βότρυς, πρὶν περκάσαι, διὰ τοὺς ὄμβρους τοὺς ἄδην· Διο- 7.

---

6. στρατιῇ ἐλάσαντα, ὀπίσω ἀπονοστῆσαι· Ἰνδάθυρσιν δὲ τὸν 3.
Σκύθεα ἐκ Σκυθίης ὁρμηθέντα πολλὰ μὲν τῆς Ἀσίης ἔθνεα
καταστρέψασθαι, ἐπελθεῖν δὲ καὶ τὴν Αἰγυπτίων γῆν κρα
7. τέοντα· Σεμίραμιν δὲ τὴν Ἀσσυρίην ἐπιχειρέειν μὲν στέλλεσθαι 4.
εἰς Ἰνδούς, ἀποθανεῖν δὲ πρὶν τέλος ἐπιθεῖναι τοῖσι βου-
λεύμασιν· ἀλλὰ Ἀλέξανδρον γὰρ στρατεῦσαι ἐπὶ Ἰνδοὺς μοῦνον·

[DE DIONYSO ET HERCULE.]

8. Καὶ πρὸ Ἀλεξάνδρου, Διονύσου πέρι πολλὸς λόγος κα- 5.
τέχει, ὡς καὶ τούτου στρατεύσαντος ἐς Ἰνδοὺς καὶ καταστρε-
9. ψαμένου Ἰνδούς. Ἡρακλέους δὲ πέρι οὐ πολλός· Διονύσου 6.
μέν γε καὶ Νύσσα πόλις μνῆμα οὐ φαῦλον τῆς στρατηλασίης
καὶ ὁ Μηρὸς τὸ ὄρος καὶ ὁ κισσὸς ὅτι ἐν τῷ ὄρει τούτῳ
φύεται, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ ὑπὸ τυμπάνων τε καὶ κυμβάλων 7.

XLVI. 6. *Νυσσαίους, Νύσσαν.* — V. L. *Νυσαίους, Νύσαν.*

νύσου δ' ἀπογόνους τοὺς Ὀξυδράκας ἀπὸ τῆς ἀμπέλου τῆς
παρ' αὐτοῖς καὶ τῶν πολυτελῶν ἐξόδων, βακχικῶς τάς τε
ἐκστρατείας ποιουμένων τῶν βασιλέων καὶ τὰς ἄλλας ἐξό- 688
δους μετὰ τυμπανισμοῦ καὶ εὐανθοῦς στολῆς, ὅπερ ἐπιπο-
8. λάζει καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἰνδοῖς. Ἄορνον δέ τινα πέ-
τραν, ἧς τὰς ῥίζας ὁ Ἰνδὸς ὑποῤῥεῖ πλησίον τῶν πηγῶν,
Ἀλεξάνδρου κατὰ μίαν προσβολὴν ἑλόντος, σεμνύνοντες
ἔφασαν τὸν Ἡρακλέα τρὶς μὲν προσβαλεῖν τῇ πέτρᾳ ταύτῃ,
9. τρὶς δ' ἀποκρουσθῆναι. Τῶν δὲ κοινωνησάντων αὐτῷ τῆς
στρατείας ἀπογόνους εἶναι τοὺς Σίβας, σύμβολα τοῦ γένους
σώζοντας τό τε δορὰς ἀμπέχεσθαι καθάπερ τὸν Ἡρακλέα
καὶ τὸ σκυταληφορεῖν καὶ ἐπικεκαῦσθαι βουσὶ καὶ ἡμιόνοις
10. ῥόπαλον. Βεβαιοῦνται δὲ τὸν μῦθον τοῦτον καὶ ἐκ τῶν
περὶ τὸν Καύκασον καὶ τὸν Προμηθέα· καὶ γὰρ ταῦτα με-
τενηνόχασιν ἐκ τοῦ Πόντου δεῦρο ἀπὸ μικρᾶς προφάσεως,
ἰδόντες σπήλαιον ἐν τοῖς Παροπαμισάδαις ἱερόν· τοῦτο γὰρ
ἐνεδείξαντο Προμηθέως δεσμωτήριον, καὶ δεῦρο ἀφιγμένον

στελλόμενοι ἐς τὰς μάχας, καὶ ἐσθὴς αὐτοῖσι κατάστικτος
8. ἐοῦσα κατάπερ τοῦ Διονύσου τοῖσι βάκχοισιν. Ἡρακλέους 10.
δὲ οὐ πολλὰ ὑπομνήματα. Ἀλλὰ τὴν Ἄορνον γὰρ πέτρην,
ἥντινα Ἀλέξανδρος βίῃ ἐχειρώσατο, ὅτι Ἡρακλέης οὐ δυνατὸς
ἐγένετο ἐξελεῖν, Μακεδονικὸν δοκέει μοι τὸ κόμπασμα, κα-
ταπέρ ὦν καὶ τὸν Παραπάμισον Καύκασον ἐκάλεον Μακεδόνες,
10. οὐδέν τι προσήκοντα τοῦτον τῷ Καυκάσῳ. Καί τι καὶ ἄντρον 11.
ἐπιφρασθέντες ἐν Παραπαμισάδεσι, τοῦτο ἔφρασαν ἐκεῖνο
εἶναι τοῦ Προμηθέως τοῦ Τιτῆνος τὸ ἄντρον, ἐν ὅτῳ ἐκρέ-
9. ματο ἐπὶ τῇ κλοπῇ τοῦ πυρός. Καὶ δὴ καὶ ἐν Σίβαισιν, 12.
Ἰνδικῷ γένει, ὅτι δορὰς ἀμπεχομένους εἶδον τοὺς Σίβας,
ἀπὸ τῆς Ἡρακλέους στρατηλασίης ἔφασκον τοὺς ὑπολει-
φθέντας εἶναι τοὺς Σίβας· καὶ γὰρ καὶ σκυτάλην φέρουσί
τε οἱ Σίβαι, καὶ τοῖς βουσὶν αὐτῶν ῥόπαλον ἐπικέκαυται·
καὶ τοῦτο ἐς μνήμην ἀνέφερον τοῦ ῥοπάλου τοῦ Ἡρακλέους.

XLVI. 10. Παροπαμισάδαις. — V. L. Παραπαμισάδαις.

τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ Προμηθέως, καὶ τοῦτον εἶναι τὸν Καύκασον, ὃν Ἕλληνες Προμηθέως δεσμωτήριον ἀπέφηναν.]

FRAGM. XLVIII.

Ioseph. contra Apion. I. 20. (T. II. p. 451. Haverc.)

DE NABUCODROSORO.

(Cf. fragm. XLVI. 2.)

Συμφωνεῖ καὶ Μεγασθένης ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν, δι' ἧς ἀποφαίνειν πειρᾶται τὸν προειρημένον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων (i. e. *Ναβουχοδονόσορον*) *Ἡρακλέους ἀνδρείᾳ καὶ μεγέθει πράξεων διενηνοχέναι· καταστρέψασθαι γὰρ αὐτόν φησι καὶ Ἰβηρίαν.*

FRAGM. XLVIII. B.

Ioseph. ant. Iud. X. 11. 1. (T. I. p. 538. Haverc.)

[Ἐν δὲ τοῖς βασιλείοις τούτοις ἀναλήμματα λίθινα ἀνῳκοδόμησε (scil. *ὁ Ναβουχοδονόσορος*)*, τὴν ὄψιν ἀποδοὺς ὁμοιοτάτην τοῖς ὄρεσι, καὶ καταφυτεύσας δένδρεσι παντοδαποῖς ἐξειργάσατο, διὰ τὸ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐπιθυμεῖν τῆς οἰκείας διαθέσεως ὡς τεθραμμένην ἐν τοῖς κατὰ Μηδίαν τόποις.] Καὶ Μεγασθένης δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν μνημονεύει αὐτῶν, δι' ἧς ἀποφαίνειν πειρᾶται τοῦτον τὸν βασιλέα τῇ ἀνδρείᾳ καὶ τῷ μεγέθει τῶν πρά-*

ξεων ὑπερβεβηκότα τὸν Ἡρακλέα· καταστρέψασθαι γὰρ αὐτόν φησι Λιβύης τὴν πολλὴν καὶ Ἰβηρίαν.

FRAGM. XLVIII. C.

Zonar. ed. Basil. 1557. T. I. p. 87.

Μεμνῆσθαι δὲ αὐτοῦ (scil. τοῦ Ναβουχοδονόσορ) ὁ Ἰώσηπος λέγει καὶ πολλῶν τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν τόν τε Βηρωσὸν καὶ τὸν Μ ε γ α σ θ έ ν η καὶ τὸν Διοκλέα.

FRAGM. XLVIII. D.

G. Syncell. T. I. p. 419. ed. Bonn.

(p. 221. ed. Paris., p. 177. ed. Venet.)

Τὸν Ναβουχοδονόσορ ὁ Μ ε γ α σ θ έ ν η ς ἐν τῇ δ' τῶν Ἰ ν δ ι κ ῶ ν Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον ἀποφαίνει, ὃς ἀνδρείᾳ μεγάλῃ Λιβύης τὸ πλεῖστον καὶ Ἰβηρίας κατεστρέψατο.

FRAGM. XLIX.

Abyden. ap. Euseb. praep. ev. IX. 41.

(ed. Colon. 1688. p. 456. D.)

DE NABUCODROSORO.

(*Cf. p. 25.*)

Μ ε γ α σ θ έ ν η ς δέ φησι, Ναβουκοδρόσορον Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγονότα ἐπί τε Λιβύην καὶ Ἰβηρίην στρατεῦσαι· ταύτας δὲ χειρωσάμενον ἀπόδασμον αὐτέων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικίσαι.

FRAGM. L.

Arr. Ind. 7—9.

DE POPULIS INDICIS.

1. (7.) Ἔθνεα δὲ Ἰνδικὰ εἴκοσι καὶ ἑκατόν τι ἅπαντα λέ- 1.
γει Μεγασθένης δυοῖν δέοντα. [Καὶ πολλὰ μὲν εἶναι
ἔθνεα Ἰνδικὰ καὶ αὐτὸς ξυμφέρομαι Μεγασθένει· τὸ δὲ
ἀτρεκὲς οὐκ ἔχω εἰκάσαι ὅπως ἐκμαθὼν ἀνέγραψεν, οὐδὲ
πολλοστὸν μέρος τῆς Ἰνδῶν γῆς ἐπελθών, οὐδὲ ἐπιμιξίης
πᾶσι τοῖς γένεσιν ἐούσης ἐς ἀλλήλους].

DE DIONYSO.

(*Cf. epit.* 25—32.)

2. Πάλαι μὲν δὴ νομάδας εἶναι Ἰνδοὺς κατάπερ Σκυθέων 2.
τοὺς οὐκ ἀροτῆρας, οἳ ἐπὶ τῇσιν ἁμάξῃσι πλανώμενοι ἄλ
λοτε ἄλλην τῆς Σκυθίης ἀμείβουσιν, οὔτε πόλιας οἰκέοντες
3. οὔτε ἱερὰ θεῶν σέβοντες· οὕτω μηδὲ Ἰνδοῖσι πόλιας εἶναι
μηδὲ ἱερὰ θεῶν δεδομημένα· ἀλλ' ἀμπέχεσθαι μὲν δορὰς
θηρίων ὅσων κατακαίνοιεν· σιτέεσθαι δὲ τῶν δενδρέων τὸν 3.
φλοιόν· καλέεσθαι δὲ τὰ δένδρεα ταῦτα τῇ Ἰνδῶν φωνῇ τάλα·
καὶ φύεσθαι ἐπ' αὐτῶν κατάπερ τῶν φοινίκων ἐπὶ τῇσι κο-
4. ρυφῇσιν οἷά περ τολύπας. Σιτέεσθαι δὲ καὶ τῶν θηρίων 4.
ὅσα ἕλοιεν ὠμοφαγέοντας, πρὶν δὴ Διόνυσον ἐλθεῖν ἐς τὴν
5. χώρην τῶν Ἰνδῶν. Διόνυσον δὲ ἐλθόντα, ὡς καρτερὸς ἐγέ- 5.
νετο Ἰνδῶν, πόλιάς τε οἰκῆσαι καὶ νόμους θέσθαι τῇσι
πόλεσιν, οἴνου τε δοτῆρα Ἰνδοῖς γενέσθαι κατάπερ Ἕλλησι,
6. καὶ σπείρειν διδάξαι τὴν γῆν διδόντα αὐτὸν σπέρματα· ἢ 6.
οὐκ ἐλάσαντος ταύτῃ Τριπτολέμου, ὅτε περ ἐκ Δήμητρος
ἐστάλη σπείρειν τὴν γῆν πᾶσαν· ἢ πρὸ Τριπτολέμου τις
οὗτος Διόνυσος ἐπελθὼν τὴν Ἰνδῶν γῆν σπέρματά σφισιν
7. ἔδωκε καρποῦ τοῦ ἡμέρου· βόας τε ὑπ' ἀρότρῳ ζεῦξαι Διό 7.
νυσον πρῶτον, καὶ ἀροτῆρας ἀντὶ νομάδων ποιῆσαι Ἰνδῶν
8. τοὺς πολλοὺς καὶ ὁπλίσαι ὅπλοισι τοῖσιν ἀρηΐοισι. Καὶ 8.

L. 6. τοῦ ἡμέρου. — V.L. τοῦ ἡμετέρου.

*θεοὺς σέβειν ὅτι ἐδίδαξε Διόνυσος ἄλλους τε καὶ μάλιστα
δὴ ἑωυτὸν κυμβαλίζοντας καὶ τυμπανίζοντας· καὶ ὄρχησιν
δὲ ἐκδιδάξαι τὴν σατυρικὴν, τὸν κόρδακα παρ' Ἕλλησι κα-
9. λούμενον· καὶ κομᾷν Ἰνδοὺς τῷ θεῷ, μιτρηφορέειν τε ἀνα- 9.
δεῖξαι καὶ μύρων ἀλοιφὰς ἐκδιδάξαι, ὥστε καὶ εἰς Ἀλέξαν-
δρον ἔτι ὑπὸ κυμβάλων τε καὶ τυμπάνων ἐς τὰς μάχας Ἰνδοὶ
καθίσταντο.*

10. (8.) *Ἀπιόντα δὲ ἐκ τῆς Ἰνδῶν γῆς, ὡς οἱ ταῦτα κε-* 1.
*κοσμέατο, καταστῆσαι βασιλέα τῆς χώρης Σπαρτέμβαν, τῶν
ἑταίρων ἕνα τὸν βακχωδέστατον· τελευτήσαντος δὲ Σπαρ-
τέμβα τὴν βασιλείην ἐκδέξασθαι Βουδύαν τὸν τούτου παῖδα·*
11. *καὶ τὸν μὲν πεντήκοντα καὶ δύο ἔτεα βασιλεῦσαι Ἰνδῶν,* 2.
τὸν πατέρα· τὸν δὲ παῖδα εἴκοσιν ἔτεα· καὶ τούτου παῖδα
12. *ἐκδέξασθαι τὴν βασιλείην Κραδεύαν· καὶ τὸ ἀπὸ τοῦδε, τὸ* 3.
*πολὺ μὲν κατὰ γένος ἀμείβειν τὴν βασιλείην, παῖδα παρὰ
πατρὸς ἐκδεχόμενον· εἰ δὲ ἐκλείποι τὸ γένος, οὕτω δὴ ἀρι-
στίνδην καθίστασθαι Ἰνδοῖσι βασιλέας.*

DE HERCULE.

(Cf. epit. 34—38.)

13. *Ἡρακλέα δέ, ὅντινα ἐς Ἰνδοὺς ἀφικέσθαι λόγος κατέ-* 4.
χει, παρ' αὐτοῖσιν Ἰνδοῖσι γηγενέα λέγεσθαι. Τοῦτον τὸν 5.
*Ἡρακλέα μάλιστα πρὸς Σουρασηνῶν γεραίρεσθαι Ἰνδικοῦ
ἔθνεος, ἵνα δύο πόλιες μεγάλαι Μέθορά τε καὶ Κλεισό-
βορα, καὶ ποταμὸς Ἰωβάρης πλωτὸς διαῤῥεῖ τὴν χώρην αὐ-*
14. *τῶν. Τὴν σκευὴν δὲ οὗτος ὁ Ἡρακλέης ἥντινα ἐφόρεε,* 6.
*Μεγασθένης λέγει ὅτι ὁμοίην τῷ Θηβαίῳ Ἡρακλεῖ, ὡς
αὐτοὶ Ἰνδοὶ ἀπηγέονται· καὶ τούτῳ ἄρσενας μὲν παῖδας
πολλοὺς κάρτα γενέσθαι ἐν τῇ Ἰνδῶν γῇ, (πολλῇσι γὰρ δὴ
γυναιξὶν ἐς γάμον ἐλθεῖν καὶ τοῦτον τὸν Ἡρακλέα,) θυγα-*
15. *τέρα δὲ μουνογενέην· οὔνομα δὲ εἶναι τῇ παιδὶ Πανδαίην·* 7.
καὶ τὴν χώρην ἵνα τε ἐγένετο καὶ ἧστινος ἐπέτρεψεν αὐτὴν

L. 10. *Σπαρτέμβαν, Σπαρτέμβα.* — V. L. *Σπατέμβαν, Σπατέμβα.*

ἄρχειν Ἡρακλέης, Πανδαίην, τῆς παιδὸς ἐπώνυμον· καὶ
ταύτῃ ἐλέφαντας μὲν γενέσθαι ἐκ τοῦ πατρὸς ἐς πεντακο
σίους, ἵππον δὲ ἐς τετρακισχιλίην, πεζῶν δὲ ἐς τὰς τρεῖς
8. καὶ δέκα μυριάδας. Καὶ τάδε μετεξέτεροι Ἰνδῶν περὶ 16.
Ἡρακλέους λέγουσιν· ἐπελθόντα αὐτὸν πᾶσαν γῆν καὶ θά-
λασσαν καὶ καθάραντα ὅ τι περ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν ἐν
9. τῇ θαλάσσῃ κόσμον γυναικήιον· [ὅντινα καὶ εἰς τοῦτο ἔτι οἵ 16b.
τε ἐξ Ἰνδῶν τῆς χώρης τὰ ἀγώγιμα παρ' ἡμέας ἀγινέοντες
σπουδῇ ὠνεόμενοι ἐκκομίζουσι· καὶ Ἑλλήνων δὲ πάλαι καὶ
Ῥωμαίων νῦν ὅσοι πολυκτέανοι καὶ εὐδαίμονες, μέζονι ἔτι
σπουδῇ ὠνέονται·] τὸν μαργαρίτην δὴ τὸν θαλάσσιον, οὕτω
10. τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλεόμενον· τὸν γὰρ Ἡρακλέα, ὡς καλόν 17.
οἱ ἐφάνη τὸ φόρημα, ἐκ πάσης τῆς θαλάσσης ἐς τὴν Ἰνδῶν
γῆν συναγινέειν τὸν μαργαρίτην δὴ τοῦτον, τῇ θυγατρὶ τῇ
ἑωυτοῦ εἶναι κόσμον.

DE MARGARITIS.

11. Καὶ λέγει Μεγασθένης*), θηρεύεσθαι τὴν κόγχην 18.
αὐτοῦ δικτύοισι, νέμεσθαι δ' ἐν τῇ θαλάσσῃ κατ' αὐτὸ πολ-
λὰς κόγχας, καθάπερ τὰς μελίσσας· καὶ εἶναι γὰρ καὶ τοῖσι
12. μαργαρίτῃσι βασιλέα ἢ βασίλισσαν, ὡς τῇσι μελισσίῃσι. Καὶ 19.
ὅστις μὲν ἐκεῖνον κατ' ἐπιτυχίην συλλάβοι, τοῦτον δὲ εὐπε-

---

*) FRAGM. L. B.

Plin. hist. nat. IX. 55.

DE MARGARITIS.

Quidam tradunt, sicut apibus, ita concharum examinibus singulas magnitudine et vetustate praecipuas esse veluti duces, mirae ad cavendum solertiae, has urinantium cura peti. Illis captis facile ceteras palantes retibus includi: multo deinde obrutis sale in vasis fictilibus, erosa carne omni, nucleos quosdam corporum, hoc est uniones, decidere in ima.

L. 16. ὅ τι περ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν. — V. L. ὅτι περ κακοῦ, κινάδους ἐξευρεῖν.

τέως περιβάλλειν καὶ τὸ ἄλλο σμῆνος τῶν μαργαριτῶν· εἰ
δὲ διαφύγοι σφᾶς ὁ βασιλεύς, τούτῳ δὲ οὐκέτι θηρατοὺς
εἶναι τοὺς ἄλλους· τοὺς ἁλόντας δὲ περιορᾶν κατασαπῆναί
20. σφισι τὴν σάρκα, τῷ δὲ ὀστέῳ ἐς κόσμον χρῆσθαι· Καὶ 13.
εἶναι γὰρ καὶ παρ' Ἰνδοῖσι τὸν μαργαρίτην τριστάσιον κατὰ
τιμὴν πρὸς χρυσίον τὸ ἄπεφθον, καὶ τοῦτο ἐν τῇ Ἰνδῶν γῇ
ὀρυσσόμενον.

DE TERRA PANDAEA.

21. (9.) Ἐν δὲ τῇ χώρῃ ταύτῃ, ἵνα ἐβασίλευσεν ἡ θυγάτηρ 1.
τοῦ Ἡρακλέους, τὰς μὲν γυναῖκας ἑπταετεῖς ἐούσας ἐς ὥρην
γάμου ἰέναι, τοὺς δὲ ἄνδρας τεσσαράκοντα ἔτεα τὰ πλεῖστα
22. βιώσκεσθαι*). Καὶ ὑπὲρ τούτου λεγόμενον λόγον εἶναι παρ' 2.
Ἰνδοῖσιν· Ἡρακλέα, ὀψιγόνου οἱ γενομένης τῆς παιδός, ἐπεί
τε δὴ ἐγγὺς ἔμαθεν ἑαυτῷ ἐοῦσαν τὴν τελευτήν, οὐκ ἔχοντα
ὅτῳ ἀνδρὶ ἐκδῷ τὴν παῖδα ἑωυτοῦ ἐπαξίῳ, αὐτὸν μιγῆναι
τῇ παιδὶ ἑπταέτεϊ ἐούσῃ, ὡς γένος ἐξ οὗ τε κἀκείνης ὑπο-
23. λείπεσθαι Ἰνδῶν βασιλέας. Ποιῆσαι ὦν αὐτὴν Ἡρακλέα 3.
ὡραίην γάμου· καὶ ἐκ τοῦδε ἅπαν τὸ γένος τοῦτο ὅσον ἡ
Πανδαίη ἐπῆρξε, ταὐτὸ τοῦτο γέρας ἔχειν παρὰ Ἡρακλέους.
23a. [Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, εἴπερ ὦν τὰ ἐς τοσόνδε ἄτοπα Ἡρακλέης 4.
οἷός τε ἦν ἐξεργάζεσθαι, καὶ αὐτὸν ἀποφῆναι μακροβιώτε-
ρον, ὡς ὡραίῃ μιγῆναι τῇ παιδί. Ἀλλὰ γὰρ εἰ ταῦτα ὑπὲρ 5.

***) FRAGM. LI.**

Phlegon. mirab. 33.

DE TERRA PANDAEA.

(Cf. fragm. XXX. 6.)

Μεγασθένης φησὶν τὰς ἐν Πανδαίᾳ κατοικούσας γυναῖκας ἑξαετεῖς γενομένας τίκτειν.

LI. *Πανδαίᾳ.* — Codd. *Παλαίᾳ.* Cf. annot. 34. 65.

τῆς ὥρης τῶν ταύτῃ παίδων ἀτρεκέα ἐστίν, ἐς ταὐτὸν φέρειν
δοκεῖ ἔμοιγε ἐς ὅ τι περ καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἡλικίης
ὅτι τεσσαρακοντούτεες ἀποθνήσκουσιν οἱ πρεσβύτατοι αὐτῶν.
6. Οἷς γὰρ τό τε γῆρας τοσῷδε ταχύτερον ἐπέρχεται καὶ ὁ 23b.
θάνατος ὁμοῦ τῷ γήρᾳ, πάντως που καὶ ἡ ἀκμὴ πρὸς λόγον
7 τοῦ τέλεος ταχυτέρη ἐπανθέει· ὥστε τριακοντούτεες μὲν
ὠμογέροντες ἂν που εἶεν αὐτοῖσιν οἱ ἄνδρες, εἴκοσι δὲ ἔτεα
γεγονότες οἱ ἔξω ἥβης νεανίσκοι· ἡ δὲ ἀκροτάτη ἥβη ἀμφὶ
τὰ πεντεκαίδεκα ἔτεα· καὶ ἦσι γυναιξὶν ὥρη τοῦ γάμου
8. κατὰ λόγον ἂν οὕτω ἐς τὰ ἑπτὰ ἔτεα συμβαίνοι.] Καὶ γὰρ 24.
τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαί τε ταχύτερον
μὲν τῆς ἄλλης, αὐτὸς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ
φθίνειν ταχύτερον.

DE ANTIQUA INDORUM HISTORIA.

(*Cf. epit.* 32.)

9. Ἀπὸ μὲν δὴ Διονύσου βασιλέας ἠρίθμεον Ἰνδοὶ ἐς Σαν- 25.
δράκοτταν τρεῖς καὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν· ἔτεα δὲ δύο
καὶ τεσσαράκοντα καὶ ἑξακισχίλια· ἐν δὲ τούτοισι τρὶς τὸ
τὰν εἰς ἐλευθερίην — — — — — —
— — — — — — — — —
τὴν δὲ καὶ ἐς τριακόσια· τὴν δὲ εἴκοσί τε ἐτέων καὶ ἑκατόν·*)

---

*) FRAGM. L. C.

Plin. h. n. VI. 21. 4—5.

DE ANTIQUA INDORUM HISTORIA.

Indi enim prope gentium soli nunquam migravere finibus suis. Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum CLIV., annis VI. M. CCCLI. adiiciunt et menses tres.

Solin. 52. 5.

Indiam Liber pater primus ingressus est, utpote qui Indis subactis omnium primus triumpharit. Ab hoc ad Alexandrum M. numerantur annorum sex millia quadringenti quinquaginta unus, additis et amplius tribus mensibus, habita per reges computatione, qui centum quinquaginta tres tenuisse medium aevum deprehenduntur.

L. C. *reges eorum CLIV* — V.L. *reges eorum CLIII.*

26. πρεσβύτερόν τε Διόνυσον Ἡρακλέους δέκα καὶ πέντε γε- 10.
νεῇσιν Ἰνδοὶ λέγουσιν· ἄλλον δὲ οὐδένα ἐμβαλεῖν ἐς γῆν τῶν
Ἰνδῶν ἐπὶ πολέμῳ· οὐδὲ Κῦρον τὸν Καμβύσεω καίτοι ἐπὶ
Σκύθας ἐλάσαντα καὶ τἄλλα πολυπραγμονέστατον δὴ τῶν
27. κατὰ τὴν Ἀσίην βασιλέων γενόμενον τὸν Κῦρον. Ἀλλὰ Ἀλέ- 11
ξανδρον γὰρ ἐλθεῖν τε καὶ κρατῆσαι πάντων τοῖς ὅπλοις,
ὅσους γε δὴ ἐπῆλθε· καὶ ἂν καὶ πάντων κρατῆσαι, εἰ ἡ
στρατιὴ ἤθελεν. Οὐ μὲν δὴ οὐδὲ Ἰνδῶν τινα ἔξω τῆς οἰ- 12
κείης σταλῆναι ἐπὶ πολέμῳ διὰ δικαιότητα.

FRAGM. LI.

V. p. 150

FRAGMENTA INCERTA.

FRAGM. LII.

Aelian h. a. XIII. 8.

DE ELEPHANTIS.

(Cf. fragm. XXXVI. 10., XXXVII. 10.)

Ἐλέφαντι δὲ ἀγελαίῳ μέν, εἰθισμένῳ γε μήν, ὕδωρ 1.
πόμα ἐστί, τῷ δὲ εἰς πόλεμον ἀθλοῦντι οἶνος μέν, οὐ μὴν ὁ τῶν ἀμπέλων· ἐπεὶ τὸν μὲν ἐξ ὀρύζης χειρουργοῦσι, τὸν δὲ ἐκ καλάμου. Προΐασι δὲ καὶ ἄνθη σφίσιν ἀθροίσαντες· 2.
εἰσὶ γὰρ ἐρασταὶ εὐωδίας, καὶ ἄγονταί γε ἐπὶ τοὺς λειμῶνας, καὶ ὀσμῇ πωλευθησόμενοι τῇ ἡδίστῃ· καὶ ὁ μὲν ἐκλέγει κρίνας τῇ ὀσφρήσει τὸ ἄνθος, τάλαρον δὲ ἔχων ὁ πωλευτὴς τρυγῶντος καὶ ἐμβάλλοντος ὑπέχει. Εἶτα ὅταν ἐμπλησθῇ τοῦτον, ὥσπερ οὖν ὀπώραν δρεπόμενος, λοῦται, καὶ ἥδεται τῷ λουτρῷ κατὰ τοὺς τῶν ἀνθρώπων ἁβροτέρους. Εἶτα 3.
ἐπανελθὼν τὰ ἄνθη ποθεῖ, καὶ βοᾷ βραδυνόντος, καὶ οὐχ αἱρεῖται τροφὴν πρὶν ἢ κομίσει τίς οἱ ὅσα ἐτρύγησεν· εἶτα μέντοι τῇ προβοσκίδι ἀναιρούμενος ἐκ τοῦ ταλάρου τῆς φάτνης καταπάττει τὰ χείλη, ἥδυσμα τοῦτό γε τῇ τροφῇ διὰ τῆς εὐοσμίας ἐπινοῶν, ὡς εἰπεῖν· καταστόρει δὲ καὶ τοῦ χώρου ἔνθα αὐλίζεται τῶν ἀνθέων πολλά, ἡδόμενος αἱρεῖσθαι γλιχόμενος ὕπνου. Ἤδη δὲ ἐλέφαντες ἦσαν ἄρα 4.

πηχῶν ἐννέα τὸ ὕψος, πέντε δὲ τὸ εὖρος. Μέγιστοι δὲ ἄρα τῶν ἐκεῖθι ἐλεφάντων οἱ καλούμενοι Πραίσιοι, δεύτεροι δ' ἂν τάττοιντο τῶνδε οἱ Ταξίλαι.

Ad Megasthenem hoc fragmentum refertur quum propter res h. l. narratas, tum ideo, quia Megasthenis haud dubie est narratio et quae praecessit (fragm. XXXVIII.) et quae sequitur (fragm. XXXV.)

FRAGM. LIII.

Aelian. h. a. III. 46.

DE ELEPHANTO ALBO.

(Cf. fragm. XXXVI. 11. XXXVII. 11.)

1. Ἐλέφαντος πωλίῳ περιτυγχάνει λευκῷ πωλευτὴς ἐλέφαντος Ἰνδὸς, καὶ παραλαβὼν ἔτρεφεν ἔτι νεαρόν, καὶ κατὰ μικρὰ ἀπέφηνε χειροήθη, καὶ ἐπωχεῖτο αὐτῷ, καὶ ἤρα τοῦ κτήματος, καὶ ἀντηρᾶτο, ἀνθ' ὧν ἔθρεψε τὴν ἀμοιβὴν κομι-
2. ζόμενος ἐκεῖνος. Ὁ τοίνυν βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν πυθόμενος ᾔτει λαβεῖν τὸν ἐλέφαντα. Ὁ δὲ ὡς ἐρώμενος ζηλοτυπῶν καὶ μέντοι περιαλγῶν, εἰ ἔμελλε δεσπόσειν αὐτοῦ ἄλλος, οὐκ ἔφατο δώσειν, καὶ ᾤχετο ἀπιὼν ἐς τὴν ἔρημον ἀναβὰς τὸν
3. ἐλέφαντα. Ἀγανακτεῖ ὁ βασιλεύς, καὶ πέμπει κατ' αὐτοῦ τοὺς ἀφαιρησομένους καὶ ἅμα καὶ τὸν Ἰνδὸν ἐπὶ τὴν δίκην ἄξοντας. Ἐπεὶ δὲ ἧκον, ἐπειρῶντο πεῖραν προσφέρειν· οὐκοῦν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔβαλλεν αὐτοὺς ἄνωθεν, καὶ τὸ θηρίον ὡς ἀδικούμενον συνημύνετο· καὶ τὰ πρῶτα ἦν τοιαῦτα.
4. Ἐπεὶ δὲ βληθεὶς ὁ Ἰνδὸς κατώλισθεν, περιβαίνει μὲν τὸν τροφέα ὁ ἐλέφας, κατὰ τοὺς ὑπερασπίζοντας ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ τῶν ἐπιόντων πολλοὺς ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ ἄλλους ἐτρέψατο· περιβαλὼν δὲ τῷ τροφεῖ τὴν προβοσκίδα αἴρει τε αὐτὸν καὶ ἐπὶ τὰ αὔλια κομίζει, καὶ παρέμεινεν ὡς φίλῳ
4b. φίλος πιστός, καὶ τὴν εὔνοιαν ἐπεδείκνυτο. [Ὦ ἄνθρωποι πονηροί, καὶ περὶ τράπεζαν μὲν καὶ ταγήνου ψόφον ἀεί, ἐπ' ἄριστά τε χορεύοντες, ἐν δὲ τοῖς κινδύνοις προδόται, καὶ μάτην καὶ εἰς οὐδὲν τὸ τῆς φιλίας ὄνομα χραίνοντες!]

FRAGM. LIV.

Pseudo-Origen. philosoph. 24.
Ed. Delarue. Paris. 1733. Vol. I. p. 904.

DE BRAHMANIS EORUMQUE PHILOSOPHIA.
(Cf. fragm. XLI., XLIV., XLV.)

Περὶ Βραχμάνων τῶν ἐν Ἰνδοῖς.

Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἰνδοῖς αἵρεσις φιλοσοφουμένων ἐν 1.
τοῖς Βραχμάναις, οἳ βίον μὲν αὐτάρκη προβάλλονται, ἐμψύ-
χων δὲ καὶ τῶν διὰ πυρὸς βρωμάτων πάντων ἀπέχονται,
ἀκροδρύοις ἀρκούμενοι, μηδὲ αὐτὰ ταῦτα τρυγῶντες, ἀλλὰ
τὰ πίπτοντα εἰς τὴν γῆν βαστάζοντες ζῶσιν, ὕδωρ ποταμοῦ
Ταγαβενὰ πίνοντες. Διαβιοῦσι δὲ γυμνοί, τὸ σῶμα ἔνδυμα
τῇ ψυχῇ ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγονέναι λέγοντες. Αὐτοὶ τὸν θεὸν 2.
φῶς εἶναι λέγουσιν, οὐχ ὁποῖόν τις ὁρᾷ, οὐδ' οἷον ἥλιος καὶ
πῦρ, ἀλλά ἐστιν αὐτοῖς ὁ θεὸς λόγος, οὐχ ὁ ἔναρθρος, ἀλλὰ
ὁ τῆς γνώσεως, δι' οὗ τὰ κρυπτὰ τῆς γνώσεως μυστήρια
ὁρᾶται σοφοῖς. Τοῦτο δὲ τὸ φῶς, ὅ φασι λόγον τὸν θεόν,
αὐτοὺς μόνους εἰδέναι Βραχμᾶνας λέγουσι διὰ τὸ ἀποῤῥίψαι
μόνους τὴν κενοδοξίαν, ὅ ἐστι χιτὼν τῆς ψυχῆς ἔσχατος.
Οὗτοι θανάτου καταφρονοῦσιν. Ἀεὶ δὲ ἰδίᾳ φωνῇ θεὸν 3.
ὀνομάζουσι, καθὼς προείπομεν, ὕμνους τε ἀναπέμπουσι.
Οὔτε δὲ γυναῖκες παρ' αὐτοῖς, οὔτε τεκνοῦσιν. Οἱ δὲ τοῦ
ὁμοίου αὐτοῖς βίου ὀρεχθέντες, ἐκ τῆς ἀντιπέραν χώρας
τοῦ ποταμοῦ διαπερήσαντες, ἐκεῖσε ἐναπομένουσιν ἀναστρέ-
φοντες μηκέτι. Καὶ αὐτοὶ δὲ Βραχμᾶνες καλοῦνται. Βίῳ 4.
δὲ οὐχ ὁμοίως διάγουσιν· εἰσὶ γὰρ καὶ γυναῖκες ἐν τῇ χώρᾳ,
ἐξ ὧνπερ οἱ ἐκεῖ κατοικοῦντες γεννῶνται καὶ γεννῶσιν.

Τοῦτον δὲ τὸν λόγον, ὃν θεὸν ὀνομάζουσι, σωματικὸν 5.
εἶναι, περικείμενόν τε σῶμα ἔξωθεν ἑαυτοῦ, καθάπερ εἴ τις
τὸ ἐκ τῶν προβάτων ἔνδυμα φορεῖ· ἀπεκδυσάμενον δὲ τὸ
σῶμα, ὃ περίκειται, ὀφθαλμοφανῶς φαίνεσθαι. Πόλεμον 6.
δὲ εἶναι ἐν τῷ περικειμένῳ αὐτῶν σώματι οἱ Βραχμᾶνες
λέγουσι, καὶ πλήρες εἶναι πολέμων αὐτοῖς τὸ σῶμα νενομί-

κασι· πρὸς ὃ ὡς πρὸς πολεμίους παρατεταγμένοι μάχονται.
7. *καθὼς προδεδηλώκαμεν. Πάντας δὲ ἀνθρώπους λέγουσιν αἰχμαλώτους εἶναι τῶν ἰδίων συγγενῶν πολεμίων, γαστρὸς καὶ αἰδοίων, λαιμοῦ, ὀργῆς, χαρᾶς, λύπης, ἐπιθυμίας καὶ τῶν ὁμοίων· μόνος δὲ πρὸς τὸν θεὸν χωρεῖ ὁ κατὰ τούτων*
8. *ἐγείρας τρόπαιον. Διὸ Δάνδαμιν μέν, πρὸς ὃν Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν εἰσῆλθεν, ὡς νενικηκότα τὸν πόλεμον τὸν ἐν τῷ σώματι Βραχμᾶνες θεολογοῦσι, Καλάνου δὲ καταφέρονται ὡς ἀσεβῶς ἀποστήσαντος τῆς καὶ αὐτοὺς φιλοσοφίας.*
9. *Ἀποθέμενοι δὲ Βραχμᾶνες τὸ σῶμα ὥσπερ ἐξ ὕδατος ἰχθύες ἀνακύψαντες εἰς ἀέρα καθαρὸν ὁρῶσι τὸν ἥλιον.*

FRAGM. LV.

Pallad. de Bragmanibus. p. 8. 20. seq. ed. Londin. 1668. (Camerar. libell. gnomolog. p. 116. 124. seq.)

DE CALANO ET MANDANI.

(Cf. fragm. XLI. 19., XLIV, XLV.)

1. *Ἐσθίουσι δὲ (οἱ Βραχμᾶνες) τὰ παρατυγχάνοντα ἀκρό-* p. 8.
δρυα, καὶ λαχάνων τὰ ἄγρια, ὅσα ἡ γῆ ἐκφύει αὐτομάτως· καὶ ὕδωρ πίνουσι νομάδες ὄντες ἐν ὕλαις, ἐπὶ φύλλοις ἀναπαυόμενοι. — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — —

FRAGM. LV. B.

Ambrosius de moribus Brachmanorum p. 62. 68. seq. ed. Pallad Londin. 1668.

DE CALANO ET MANDANI.

1. *Edunt autem (Brachmani) ea, quae super terram pecudum more* p. 62.
potuerint invenire. h. e. arborum folia et olera silvestria. — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — —

p. 20. — *Κάλανος οὖν ὁ ψευδὴς φίλος ὑμῶν ταύτην ἔσχε τὴν* 2.
γνώμην, ἀλλ' ὑφ' ἡμῶν καταπατεῖται· καὶ ὁ παραίτιος πολλῶν
κακῶν πᾶσι παρ' ὑμῖν ἐστιν ἔντιμος καὶ τιμᾶται ὑφ' ὑμῶν·
ἀνωφελὴς γὰρ ὢν ἡμῖν παραπέμπεται ἐξουδενωθείς· καὶ
πάντα, ὅσα ἡμεῖς καταπατοῦμεν, ταῦτα ἐθαύμασεν ὁ φιλαρ-
γυρήσας Κάλανος, ὁ μάταιος ὑμέτερος φίλος, ἀλλ' οὐχ ἡμέ-
τερος, μέλεος καὶ τῶν ἀθλίων ἐλεεινότερος, τὴν ψυχὴν
ἑαυτοῦ ἀπώλεσε φιλαργυρήσας· καὶ διὰ τοῦτο ἄξιος ἡμῶν 3.
οὐκ ἐφάνη, οὐδὲ ἄξιος τῆς πρὸς τὸν θεὸν φιλίας, οὐδὲ
ἐνανεπαύσατο ταῖς ἐν ὕλαις ἀμεριμνίαις, ἐν ταύταις ἐντρυ-
φήσας, οὐδὲ ἐλπίδα ἔσχε τῆς μετὰ ταῦτα προσδοκίας, τὴν
ἀθλίαν αὐτοῦ ψυχὴν φιλαργυρίᾳ κατακτείνας.

p. 21. *Ἔστι δέ τις παρ' ἡμῖν Δάνδαμις, ὃς ἐν ὕλῃ κατάκειται* 4.
ἐπὶ φύλλοις, ὃς εἰρήνην ἐγγὺς ἔχει πηγὴν ὡς μαζὸν ἀκέραιον
ἀμέλγων μητρός. Τότε Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἀκούσας
ταῦτα πάντα παρεκάλεσε τοῦτον διδάσκαλον αὐτῶν καὶ πρύ-
τανιν, τῶν λόγων τούτων συντυχεῖν. — — — — —
— — — — — — — — — — — —

p. 22. — *Πορευθεὶς δὲ οὗτος* (scil. *ὁ Ὀνησικράτης*) *καὶ τὸν μέγαν* 5.
Δάνδαμιν εὑρὼν εἶπε· Χαίροις, διδάσκαλε Βραγμάνων· υἱὸς
θεοῦ Διὸς τοῦ μεγάλου, βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ὅς ἐστι παντὸς
ἀνθρώπου δεσπότης, καλεῖ σε· ὡς ἐλθόντος σου πρὸς αὐτὸν

---

p. 68. — ***Calanus amicus est vester, sed spernitur et calcatur a nobis.*** 2.
Qui ergo multorum malorum auctor apud vos fuerit, a vobis ho-
noratur et colitur, quia vero est inutilis, proiicitur a nobis, et illa,
quae nos omnino non quaerimus, Calano pro ea, quam habuit
erga pecuniam, cupiditate placuerunt. Sed non erat noster hic
talis, qui animam suam miserabiliter laesit ac perdidit. ob quod 3.
neque dei neque nostri amicus esse visus est dignus, neque in hoc
saeculo inter silvas habere meruit securitatem, neque illam spe-
rare gloriam potuit, quae promittitur in futuro.

Alexander imperator, ubi venit ad silvas, Dandamim quidem 4.
ipsum in transitu videre non potuit. — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — —

p. 69. ***Ubi igitur supra dictus ad Dandamim nuntius venit, his eum*** 5.
allocutus est verbis: Dixit filius dei Iovis magni, Alexander im-
perator, qui est dominus generis humani, ut properes ad illum

πολλὰ καὶ καλὰ παρέξει δῶρα, μὴ ἐλθόντος δέ σου τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖ.

6. Ὁ δὲ Δάνδαμις ἀκούσας, μειδιάσας χαριέντως, οὐδ' ἐπῆρεν ἑαυτοῦ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῶν φύλλων, ἀλλὰ καταγελάσας τούτου κατακείμενος ἀπεκρίνατο οὕτως· Ὁ θεὸς ὁ μέγας βασιλεὺς ὕβριν οὐδέποτε γεννᾷ, ἀλλὰ φῶς, εἰρήνην, ζωὴν καὶ ὕδωρ, σῶμα ἀνθρώπου, καὶ ψυχάς, καὶ ταύτας δέχεται,
7. ὅταν μοῖρα λύσῃ ταύτας, μηδαμῶς θήσας ἐπιθυμίαν. Ἐμὸς οὗτος δεσπότης καὶ θεὸς μόνος, ὅς φόνον ἀποστρέφεται, πολέμους οὐ κατεργάζεται. Ἀλέξανδρος δὲ θεὸς οὐκ ἔστιν εἰδὼς ἀποθνήσκειν· πῶς πάντων ἐστὶ δεσπότης, ὃς οὐ παρῆλθε ποταμὸν Τιβεροβοάμ, οὐδ' εἰς κόσμον ὅλον τὸν αὐτοῦ
8. θρόνον τέθεικεν; Καὶ Ἀλέξανδρος οὐδὲ ζῶν ἐν ἅδου οὐδέπω p. 23.
παρῆλθεν, οὐδὲ τῆς μεσοπορείας ἡλίου οἶδε τὸν δρόμον, καὶ μεθορίοις καρυοφόροις συνθία (?)· οὐδὲ γινώσκει αὐτοῦ τὸ ὄνομα. Εἰ αὐτὸν οὐ χωρεῖ ἡ ἐκεῖ γῆ, διαβαινέτω Γάγγην ποταμόν, καὶ εὑρήσει γῆν δυναμένην ἀνθρώπους φέρειν, εἴπερ ἡ παρ' αὐτοῖς οὐκέτι ὑπομένει βαστάζειν τοῦτον.
9. Ὅσα δέ μοι ὁμολογεῖ Ἀλέξανδρος καὶ ὅσα ἐπαγγέλλεται

---

venire, quia tibi, si veneris, plurima dabit munera, si vero venire nolueris veluti contemtorem te capite puniet.

6. *Quae quum ad Dandamis aures dicta venissent, non surrexit ex foliis, quibus fultus iacebat. sed tale responsum ridens reddidit ac recumbens: deus, inquit, maximus parare cuiquam nescit iniuriam, sed lumen vitae rursus iis praestat animis, quae suo sol-*
7. *verint fato. Meus ergo ille solus est dominus, qui homicidia vetat et qui bella non concitat. Alexander vero non est deus, quia et ipse moriturus est. Quemadmodum igitur potest esse omnium dominus, qui nondum Tyberoboam fluvium transfretavit, neque*
8. *per totum mundum sedem suam locavit, non zonam Gadem transiit, non in medio orbis cursum solis aspexit? Quare gentes plurimae nec eius quidem nomen adhuc nosse potuerunt. Si autem non capit eum illa, quam possidet, terra, fluvium transeat nostrum,*
9. *et inveniet solum tale, quod norit homines sustinere. Quaecunque*

LV. 8. καρυοφόροις συνθία. — Sic Camerar. Ed. Londin. καρσιφορίοις συνθία.

παρέξειν μοι δῶρα, ἐμοὶ ἄχρηστα τυγχάνει· ταῦτα δέ μοι φίλα καὶ χρηστὰ καὶ χρήσιμα τυγχάνει, οἶκος, τὰ φύλλα ταῦτα, καὶ τροφὴ πίων, αἱ παρανθοῦσαι βοτάναι, καὶ ὕδωρ εἰς πότον· τὰ δὲ λοιπὰ χρήματά τε καὶ πράγματα μετὰ μερίμνης συναγόμενα καὶ οἱ συνάγοντες αὐτὰ ἐν ἐκείνοις ἀπολλύμενοι οὐδὲν ἕτερον ἢ λύπας παρέχειν εἴωθεν, ᾗ ἐστιν ἐμπεπλησμένος πᾶς βροτός. Νῦν δὲ ἐγὼ καθεύδω ἐπὶ στρωμνῆς φύλλων κεκλεισμένοις ὄμμασιν οὐδὲν τηρῶν· χρυσὸν
24. γὰρ ἐὰν θελήσω τηρεῖν, διαφθείρω μου καὶ τὸν ὕπνον. Γῆ 11.
μοι πάντα φέρει, ὡς μήτηρ γάλα (δ' ἐστὶ) τῷ τεχθέντι· ἐφ' ἃ θέλω, ἔρχομαι· ὃ μὴ θέλω μεριμνᾶν, οὐκ ἀναγκάζομαι. Ἐὰν δέ μου τὴν κεφαλὴν ἀφέλῃ Ἀλέξανδρος, τὴν ψυχὴν οὐκ ἀπολέσει, ἀλλὰ μένει αὐτὴ μόνη σιωπῶσα· ἡ δὲ ψυχὴ πρὸς τὸν δεσπότην ἀπελεύσεται, τὸ σῶμα ὡς ῥάκος ἐπὶ τῆς γῆς καταλιποῦσα, ὅθεν καὶ ἐλήφθη. Πνεῦμα δὲ γενό- 12.
μενος ἐγὼ ἀναβήσομαι πρὸς τὸν θεόν μου, ὃς ἡμᾶς κατέκλεισεν ἐν σαρκὶ καταλείψας ἐπὶ γῆν, πειράζων, πῶς καταβάντες, ὡς προσέταξε, ζήσωμεν αὐτῷ· ὃς ἀπελθόντας πρὸς αὐτὸν ἀπαιτήσει λόγον, δικαστὴς ὢν πάντων ὑβρισμάτων.

---

mihi Alexander pollicetur, si ea praestiterit, cuncta inutilia mihi erunt. Ego enim habeo domum folia, herbis quoque, quae adiacent mihi, vescor, et aquam poto: posthabeo alia, quaecunque cum solicitudine colliguntur ac pereunt, nihilque aliud praeter tristitiam quaerentibus ea atque habentibus praebent. Nunc igitur securus quiesco, clausisque oculis nil omnino custodio. Si aurum voluero serrare, somnum meum dissipo: terra mihi omnia ut lac 11.
mater infanti ministrat. Ad quemcunque accedere voluero locum, vado, quocunque autem ire noluero, nullius sollicitudinis neces-
70. *sitate compellor. Et si caput meum voluerit abscindere, animam auferre non poterit; sed caput tantummodo iacens tollet, anima vero discedens caput suum veluti partem vestis alicuius relinquet, ac reddet ei, a quo id susceperat, nempe terrae. Quum autem* 12.
factus spiritus fuero, ad deum, qui eum intra hanc carnem inclusit, ascendam. Qui quum hoc fecerit, tentare nos voluit, ut videret, quemadmodum discedentes ab eo in hoc saeculo viveremus. Et postmodum, quum ad eum fuerimus reversi, rationem vitae huius a nobis exposcet. Cui assistens ego videbo iniuriam meam, eiusque iudicium in illos, qui iniuriosi mihi fuerunt, intuebor:

Οἱ γὰρ τῶν ἀδικουμένων στεναγμοὶ τῶν ἀδικούντων κολάσεις γίνονται.

13. *Ταῦτα δὲ ἀπειλέτω Ἀλέξανδρος τοῖς θέλουσι χρυσόν, πλοῦτον, καὶ θάνατον φοβουμένοις· πρὸς ἡμᾶς γὰρ τὰ δύο ὅπλα πέπτωκεν. Οἱ γὰρ Βραχμᾶνες οὔτε χρυσὸν φιλοῦσιν*
14. *οὔτε θάνατον φοβοῦνται. Ἄπελθε οὖν καὶ Ἀλεξάνδρῳ λέγε,* p. 25
ὅτι Δάνδαμις τῶν σῶν χρείαν οὐκ ἔχει· διὰ τοῦτο πρὸς σὲ οὐκ ἐλεύσεται· εἰ δὲ σὺ Δανδάμεως χρείαν ἔχεις, ἐλθὲ πρὸς αὐτόν.

15. *Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ταῦτα ἀκούσας παρὰ τοῦ Ὀνησικράτους μᾶλλον αὐτὸν ἰδεῖν ἐπεθύμησεν, ὅτι αὐτὸν πολλὰ ἔθνη καθελόντα εἷς ἐνίκησε γυμνὸς γέρων κ. τ. λ.*

---

suspiria enim gemitusque laesorum incipient laedentium esse supplicia.

13. ***Hoc Alexander illis minetur, qui opes desiderant, qui timent mortem, quia nos utrumque contemnimus. Nam Brachmani neque***
14. ***aurum diligunt neque mortem verentur. Vade igitur et hoc Alexandro referas: Nihil tuorum Dandamis quaerit: verum si aliquid ex ipsius rebus tu necessarium tibi esse credis, ad eum venire non dedigneris.***

15. ***Quae ubi Alexander per internuntium audivit, desiderare plus coepit, ut talem virum videret, utque se, qui multas vicerat gentes, unus et nudus vinceret senex. etc.***

FRAGM. LVI.

Plin. h. n. VI. 21. 8—23. 11.

CATALOGUS GENTIUM INDICARUM.

(Cf. p. 16. seq., 51. seq.)

8. *Reliqua inde* (scil. *a Hypasi*) *Seleuco Nicatori peragrata* 1.
sunt. Ad Hesidrum CLXVIII. mill., Iomanem amnem tantumdem. Exemplaria aliqua adiiciunt quinque millia passuum. Inde ad Gangem CXII. mill. Ad Rhodapham CXIX. mill. Alii CCCXXV. in hoc spatio produnt. Ad Calinipaxa oppidum CLXVII. D. Alii CCLXV. mill. Inde ad confluentem Iomanis amnis et Gangis DCXXV. mill., plerique adiiciunt XIII. mill., ad oppidumque Palibothra CCCCXXV. Ad ostium Gangis DCCXXXVIII. mill. passuum.

9. *Gentes, quas memorare non pigeat, a montibus Emo-* 2.
dis, quorum promontorium Imaus vocatur, incolarum lingua nivosum significante, Isari, Cosyri, Izgi et per iuga Chisiotosagi multarumque gentium cognomen Brachmanae, quorum Maccocalingae. Flumina Prinas et 3.
Cainas, (quod in Gangem influit,) ambo navigabilia. Gentes Calingae proximi mari et supra Mandei, Malli, quorum mons Mallus, finisque eius tractus est Ganges.

1. *(22.) Hunc alii incertis fontibus ut Nilum, rigan-* 4.

FRAGM. LVI. B.

Solin. 52. 6—17.

CATALOGUS GENTIUM INDICARUM.

6 *Maximi in ea amnes Ganges et Indus, quorum Gangen* 4
quidam fontibus incertis nasci et Nili modo exultare conten-

LVI. 1. *CLXVIII.* — V.L. *CLIX.*
CXIX. — V.L. *DLXIX.*
CCLXV. — V.L. *CXCLV.*
XIII. mill. — V.L. *XIII. mill. D.*
DCCXXXVIII. — Codd. *DCXXXVIII., DCXXXVII., DCCXXXVII. mill. D. pass.* Cf. p. 17—18.
2. *Chisiotosagi.* — V.L. *Chirotosagi.*
Brachmanae. — V.L. *Bracmanae.*
3. *Prinas.* — V.L. *Pumas.*

temque vicina eodem modo; alii in Scythicis montibus nasci
dixerunt, influere in eum XIX. amnes: ex iis navigabiles
praeter iam dictos Condochatem, Erannoboam, Co-
5. *soagum, Sonum; alii cum magno fragore ipsius statim*
fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi
primum molles planities contingat, in quodam lacu hospitari,
inde lenem fluere, ubi minimum, VIII. millia passuum la-
titudine, ubi modicum, stadiorum centum, altitudine nusquam
6 *minore passuum XX. novissima gente Gangaridum. Ca-*
lingarum regia Parthalis vocatur. Regi LX. mill.
peditum, equites mille, elephanti DCC in procinctu bellorum
excubant.

7. *Namque vita mitioribus populis Indorum multipartita* 2.
degitur. Alii tellurem exercent, militiam alii capessunt,
merces alii suas evehunt; res publicas optimi ditissimique
temperant, iudicia reddunt, regibus assident. Quintum ge-
nus celebratae illic et prope in religionem versae sapientiae

---

dunt, alii volunt a Scythicis montibus exoriri. [Hypanis 7.
etiam ibi nobilissimus fluvius, qui Alexandri M. iter termina-
5 *vit, sicuti arae in ripa eius positae probant.] Minima Gangis*
latitudo per octo millia passuum, maxima per viginti patet;
altitudo, ubi vadosissimus est, mensuram centum pedum de-
6. *vorat. Gangarides extimus est Indiae populus: cuius rex* 8
equites mille, elephantos septingentos, peditum sexaginta millia
in apparatu belli habet.

7. *Indorum quidam agros exercent, militiam plurimi, merces* 9.
alii; optimi ditissimique rempublicam curant, reddunt iudicia,

---

LVI. 4. *Condochatem, Erannoboam.* — V.L. *Canucham, (Vamam,) Erranoboan.*

5. *Gangaridum. Calingarum regia.* — Vulg. *Gangaridum Calingarum. Regia.*

6. *regia.* — V.L. *regio.*
Parthalis. — VV. LL. *Protalis, Portalis.*
LX. mill. — V. L. *LXX. mill.*

7. *evehunt; res publicas.* — V.L. *evehunt, res externas invehunt; res publicas.*

deditum voluntaria semper morte vitam accenso prius rogo finit. Unum super haec est semiferum ac plenum laboris 8.
immensi et quo supra dicta continentur, venandi elephantes domandique. Iis arant, iis vehuntur, haec maxime novere pecuaria; iis militant dimicantque pro finibus. Dleectum in bella vires et aetas atque magnitudo faciunt.

4. *Insula in Gange est magnae amplitudinis gentem con-* 9.
tinens unam, Modogalingam nomine. Ultra siti sunt Modubae, Molindae, Uberae cum oppido eiusdem nominis magnifico, Galmodroesi, Preti, Calissae, Sasuri, Passalae, Colubae, Orxulae, Abali, Taluctae. Rex horum peditum L. M., equitum IV. M., elephantorum CCCC. in armis habet. Validior deinde gens 10.
Andarae, plurimis vicis, XXX. oppidis, quae muris turribusque muniuntur, regi praebet peditum C. M., equitum M. M., elephantos M. Fertilissimi sunt auri Dardae, Setae vero argenti.

5. *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu,* 11.
potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra: unde quidam ipsam gentem Palibothros vocant, immo vero tractum universum a Gange.

---

assident regibus. Quintum ibi eminentissimae sapientiae genus
10. *est, vita repletos incensis rogis mortem accersere. Qui vero* 8.
ferociori sectae se dediderunt et silvestrem agunt vitam, elephantos venantur, quibus perdomitis ad mansuetudinem aut arant aut vehuntur.

11. *In Gange insula est populosissima et amplissimam con-* 9.
tinens gentem, quorum rex peditum quinquaginta millia, equitum quatuor millia in armis habet. Omnes sane, quicunque prae- 10.
diti sunt regia potestate, non sine maximo elephantorum, equitum peditumque numero militarem agitant disciplinam.

Prasia gens validissima Palibotram urbem incolunt,

LVI. 9. *Modogalingam.* — VV. LL. *modo Galingam, Modogalicam.*
Calissae. — V. L. *Aclissae.*
IV. M. — V. L. *III. M.*
10. *Setae vero argenti.* — V. L. *Setae vero et argenti.*

Regi eorum peditum sexcenta M., equitum XXX. M., elephantorum IX. M. per omnes dies stipendiantur: unde coniectatio ingens opum est.

12. *Ab iis in interiore situ Monedes et Suari, quorum* 6.
mons Maleus, in quo umbrae ad septemtrionem cadunt hieme, aestate in austrum per senos menses. Septemtriones eo tractu semel in anno apparere, nec nisi XV. diebus, Baeton auctor est: hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes. Austrinum polum Indi dramasa vocant.

13. *Amnis Iomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora. A Gange versa ad meridiem plaga, tinguntur sole populi, iam quidem infecti, nondum tamen Aethiopum modo exusti: quantum ad Indum accedunt, tantum colore praeferunt sidus.*

14. *Indus statim a Prasiorum gente, quorum in montanis Pygmaei traduntur. Artemidorus inter duos amnes semel et vicies centera M. interesse tradit.*

15. *(23.) Indus, incolis Sindus appellatus, in iugo* 1.
Caucasi montis, quod vocatur Paropamisus, adversus solis ortum effusus, et ipse undeviginti recipit amnes, sed clarissimos Hydaspem quatuor alios afferentem, Cantabram tres, per se vero navigabiles Acesinem et Hypa-
16. *sin, quadam tamen aquarum modestia nusquam latior quin-*

---

unde quidam ipsam Palibotros nominaverunt. Quorum rex peditum sexaginta millia, equitum triginta millia, elephantorum octo millia omnibus diebus ad stipendium vocat.

12. *Ultra Palibotram mons Maleus, in quo umbrae hieme* 13.
in septentriones, aestate in austros cadunt, vicissitudine hac durante mensibus senis. Septentriones in eo tractu in anno semel, nec ultra quindecim dies parent, sicut auctor est Beton,
13. *qui perhibet, hoc in plurimis Indiae locis evenire. Indo flu-* 14.
mini proximantes, versa ad meridiem plaga, ultra alios torrentur calore: denique vim sideris prodit hominum color
14. *Montana Pygmaei tenent.*

LVI. 13. *Carisobora.* — VV.LL. *Chrysobon, Cyrisoborca.*

quaginta stadiis aut altior XV. passus, amplissimam insulam efficiens, quae Prasiane nominatur et aliam mi-
2. norem, quae Patale. Ipse per duodecies centena quadraginta M. pass. (parcissimis auctoribus) navigatus, et quodam solis comitatu in occasum versus, oceano infunditur.
Mensuram in ora ad eum ponam, ut invenio, generatim, 17.
quamquam inter se nullae congruunt. Ab ostio Gangis ad promontorium Calingon et oppidum Dandagula DCXXV. M. passuum. Ad Tropina duodecies centena XXV. M. passuum. Ad Perimulae promontorium, ubi est celeberrimum Indiae emporium DCCL. Ad oppidum in insula, quam supra diximus, Patalam DCXX.

3. Gentes montanae inter eum et Iomanem Cesi, Ce- 18.
triboni silvestres, deinde Megallae, quorum regi quingenti elephanti, peditum equitumque numerus incertus, Chrysei, Parasangae, Asangae, tigri fera scatentes. Armant peditum XXX. mill., elephantos CCC., equites
DCCC. Hos includit Indus, montium corona circumdatos 19.
et solitudinibus per DCXXV. M. Infra solitudines, Dari, Surae, iterumque solitudines per CLXXXVII. mill. pass., plerumque arenis ambientibus haud alio modo quam insulas
4. mari. Infra deserta haec Maltecorae, Singhae, 20.
Marohae, Rarungae, Moruni. Hi montium, qui perpetuo tractu oceani orae praetenti, incolae liberi et regum
5. expertes multis urbibus montanos obtinent colles. Nareae

---

15. At ii, quibus est vicinus oceanus, sine regibus degunt. 20

LVI. 17. *Dandagula.* — V. L. *Dandaguda.*

18. *Asangae.* — V. L. *Asmagi.*

19. *DCXXV.* — V. L. *DCXXXV.*
CLXXXVII. — V. L. *CLXXXVIII.*

20. *Moruni. Hi montium* etc. — V. L. *Moruntes, Masuae, Pagungae, Lalii. Hi montium, qui perpetuo tractu oceani oram tenent, incolae.* — V. L. *Moruntes, Masuae, Pagungae. Iam hi montium, qui perpetuo tractu oceani oram tenent, incolae* etc.

deinde, quos claudit mons altissimus Indicorum Capitalia. Huius incolae, alio latere late auri et argenti metalla fo-
21. *diunt. Ab iis Oraturae, quorum regi elephanti quidem decem, sed amplae vires peditum; Varetatae, qui sub rege elephantos non alunt fiducia equitum peditumque;*
22. *Odomboerae; Salabastrae; Horatae urbe pulchra, fossis palustribus munita, per quas crocodili humani corporis avidissimi, aditum nisi ponte non dant. Et aliud apud illos laudatur oppidum Automela, impositum litori, quinque amnium in unum confluente concursu, emporio nobili. Regi eorum elephanti MDC., peditum CL. mill., equitum* 6.
quinque M. Pauperior Charmarum rex elephantos LX.,
23. *parvasque reliquas vires habet. Ab iis gens Pandae, sola Indorum regnata feminis. Unam Herculi sexus eius genitam ferunt, ob idque gratiorem, praecipuo regno donatam. Ab ea deducentes originem imperitant CCC. oppidis, peditum*
24. *CL. mill., elephantis quingentis. Post hanc trecentarum urbium Syrieni, Derangae, Posingae, Buzae, Gogiarei, Umbrae, Nereae, Brancosi, Nobundae, Cocondae, Nesei, Pedatrirae, Solobriasae, Olostrae Patalen insulam attingentes, a cuius extremo litore ad Caspias portas decies ac novies centena et XXV. mill. produntur.*

25. *Hic deinde accolunt Indum adversum evidenti demon-* 7.
stratione Amatae, Bolingae, Gallitalutae, Dimuri, Megari, Ordabae, Mesae; ab his Uri, Sileni; mox

---

23. *Pandaea gens a feminis regitur, cui reginam primam as-*

LVI. 21. *Oraturae.* — V. L. *Oratae.*
Varetatae. — V. L. *Suarataratae.*
22. *Automela.* — V. L. *Automula.*
24. *Pedatrirae, Solobriasae, Olostrae.* V. L. *Palatitae, Salobriasae, Orostrae.*
Olostrae. — V. L. *Orositae.*
25. *Ordabae.* — V. L. *Ardabae.*

deserta in CCL. M. passuum. Quibus exsuperatis Orga- 26.
nagae, Abaortae, Sibarae, Suertae, et ab his so-
litudines prioribus pares. Dein Sarophages, Sorgae,
Baraomatae, Umbrittaeque, quorum XII. nationes
8. *singulisque binae urbes, Aseni trium urbium incolae.*
Caput eorum Bucephala, Alexandri regis equo, cui
fuerat hoc nomen, ibi sepulto conditum. Montani super hos 27.
Caucaso subiecti, Soleadae, Sondrae, transgressisque
Indum et cum eo decurrentibus Samarabriae, Sam-
bruceni, Bisambritae, Osii, Antixeni, Taxillae
cum urbe celebri, iam in plana demisso tractu, cui universo
nomen Amandae. Populi quatuor, Peucolaitae, Ar-
sagalitae, Geretae, Asoi.

9. *Etenim plerique ab occidente non Indo amne determi-* 28.
nant, sed adiiciunt quatuor satrapias, Gedrosos, Ara-
chotas, Arios, Paropamisadas, ultimo fine Co-
phete fluvio, quae omnia Ariorum esse aliis placet.

Nec non et Nysam urbem plerique Indiae adscribunt, 29
montemque Merum Libero Patri sacrum, unde origo fa-
10. *bulae, Iovis femine editum; item Astacanos gentem, vitis*
et lauri et buxi pomorumque omnium in Graecia nascentium
fertilem. Quae memoranda et prope fabulosa de fertilitate 30
terrae ac genere frugum arborumque aut ferarum aut vo-
lucrum et aliorum animalium traduntur, suis quaeque locis
in reliqua parte operis commemorabuntur. Quatuor vero
satrapiae mox paulo, ad Taprobanen insulam festinante
animo.

---

signant Herculis filiam. Et Nysa urbs regione isti datur. 29
16. *Mons etiam Iovi sacer, Meros nomine, in cuius specu nutritum*
Liberum patrem veteres Indi affirmant, ex cuius vocabuli
argumento lascivienti famae creditur, Liberum patrem femine

LVI. 26. *Baraomatae Umbriitaeque.* — VV. LL. *Paragomatae, Um-bitrae.* — *Baraomatae Gumbritaeque.*

27. *Bisambritae.* — V. L. *Bisabritae.*

Peucolaitae. — V. L. *Peucolitae.*

29. *Astacanos.* — VV. LL. *Aspaganos, Aspagonas.*

31. *Sed ante sunt aliae, Patale, quam significavimus in* 11.
ipsis faucibus Indi, triquetra figura, CCXX. M. passuum
latitudine. Extra ostium Indi Chryse et Argyre, fer-
tiles metallis, ut credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum
32. *argenteumque iis solum esse, haud facile crediderim. Ab*
iis XX. M. pass. Crocala, ab ea XII. M. pass. Bibaga
ostreis et conchyliis referta, deinde Toralliba IX. M.
pass. a supra dicta, multaeque ignobiles.

FRAGM. LVII.

Polyaen. Strateg. I. 1. 1—3.

DE DIONYSO.

(Cf. epit. 25. seq.)

1. *Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλαύνων, ἵνα δέχοιντο αἱ πόλεις* 1.
αὐτόν, ὅπλοις μὲν φανεροῖς τὴν στρατιὰν οὐχ ὥπλισεν, ἐσθῆσι
δὲ λεπταῖς καὶ νεβρίσι. Δόρατα ἦν κισσῷ πεπυκασμένα· ὁ
2. *θύρσος εἶχεν αἰχμήν· κυμβάλοις καὶ τυμπάνοις ἐσήμαινεν*
ἀντὶ σάλπιγγος, καὶ οἴνῳ τοὺς πολεμίους ἰαίνων εἰς ὄρχησιν
ἔτρεπεν. Καὶ ὅσα δὲ ἄλλα Βακχικὰ ὄργια, πάντα ἦν Διο-
νύσου στρατηγήματα, οἷς Ἰνδοὺς καὶ τὴν ἄλλην Ἀσίαν ἐδου-
λώσατο.
3. *Διόνυσος ἐν Ἰνδικῇ, τῆς στρατιᾶς οὐ φερούσης τὸ φλο-* 2.
γῶδες τοῦ ἀέρος, κατέλαβε τὸ τρικόρυφον ὄρος τῆς Ἰνδικῆς.
Τῶν δὲ κορυφῶν ἡ μὲν κλήζεται Κορασιβίη, ἡ δὲ Κονδάσκη,

---

31. *natum. Extra Indi ostium sunt insulae duae, Chryse et* 17.
Argyre, adeo foecundae copia metallorum, ut plerique eas aurea sola prodiderint habere et argentea.

LVI. 31. *CCXX.* — V. L. *CXXX.*
32. *XX. M. pass. Crocala.* — V. L. *XX. M. pass. latitudinem Crocala.*
Toralliba. — V. L. *Coralliba.*

τὴν δὲ τρίτην αὐτὸς ἐκάλεσε Μηρόν, τῆς αὐτοῦ γενέσεως ὑπόμνημα. Ἐνταῦθα πηγαὶ πολλαὶ ἡδεῖαι πιεῖν, θῆραι 4. περισσαί, ὀπῶραι ἄφθονοι, χιόνες ἀναψύχουσαι. Ἐν τούτοις ἡ στρατιὰ διαιτωμένη τοῖς ἐν τῷ πεδίῳ βαρβάροις ἐξαίφνης ἐπεφαίνετο, καὶ ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν καὶ ὑπερδεξίων ἀκοντίζοντες τοὺς πολεμίους ῥαδίως ἐτρέποντο.

3. [Διόνυσος Ἰνδοὺς ἑλών, αὐτούς τε Ἰνδοὺς καὶ Ἀμαζόνας 5. ἄγων συμμάχους, εἰς τὴν Βακτρίων ἐνέβαλεν· ὁρίζει δὲ τὴν Βακτρίαν ποταμὸς Σαράγγης. Οἱ Βάκτριοι τὰ ὄρη κατέλαβον τὰ ὑπὲρ τὸν ποταμόν, ὡς Διονύσῳ διαβαίνοντι ἄνωθεν ἐπιθησόμενοι. Ὁ δὲ στρατοπεδεύσας παρὰ τὸν ποταμὸν 6. τὰς Ἀμαζόνας καὶ τὰς Βάκχας διαβαίνειν ἔταξεν, ἵνα οἱ Βάκτριοι καταφρονήσαντες γυναικῶν κατέλθοιεν ἀπὸ τῶν ὀρῶν. Αἱ μὲν δὴ διέβαινον, οἱ δὲ κατέβαινον καὶ τῷ ῥεύματι ἐπιβαίνοντες ἀνακόπτειν αὐτὰς ἐπειρῶντο. Αἱ δὲ 7. ἀνεχώρουν ἐπὶ πόδα. Βάκτριοι μέχρι τῆς ὄχθης ἐδίωκον. Τότε Διόνυσος μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐκβοηθήσας, πεπεδημένους τῷ ῥεύματι τοὺς Βακτρίους κτείνων, διέβη τὸν ποταμὸν ἀκινδύνως.]

FRAGM. LVIII.

Polyaen. Strateg. I. 3. 4.

DE HERCULE ET PANDAEA.

(*Cf. fragm. L. 15.*)

Ἡρακλῆς ἐν Ἰνδικῇ θυγατέρα ἐποιήσατο, ἣν ἐκάλεσε Πανδαίην. Ταύτῃ νείμας μοῖραν τὴν Ἰνδικῆς πρὸς μεσημβρίαν καθήκουσαν εἰς θάλασσαν, διένειμε τοὺς ἀρχομένους εἰς κώμας τριακοσίας ἑξήκοντα πέντε, προστάξας καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν μίαν κώμην ἀναφέρειν τὸν βασίλειον φόρον, ἵνα τοὺς διδόντας ἔχοι συμμάχους ἡ βασιλεύουσα, καταπονοῦσα ἀεὶ τοὺς δοῦναι ὀφείλοντας.

Aeliani historiae animalium in libro XVI. (2—22.) non pauca leguntur, quae ad Megasthenem videntur auctorem pertinere. Quae coniectura, quamvis certis argumentis minime possit extra dubium poni, tamen propter varias causas quandam ad verisimilitudinem videtur accedere: primum enim accuratius interiores novit Indiae partes auctor, deinde Prasiorum et Brahmanarum saepius mentionem fecit, postremo quin quaedam capita in media hac parte posita ex Megasthene sint exscripta (fragm. XIII. B. XV. B.) vix cuiquam dubium esse potest. Itaque in hac re incerta totam illam partem in fine fragmentorum Megasthenis typis describendam curavi.

FRAGM. LIX.

DE BESTIIS INDICIS.

Aelian. h. an. XVI. 2—22.

1. (2.) Ἐν Ἰνδοῖς μανθάνω σιττακοὺς ὄρνις γίνεσθαι, ὧνπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποιησάμην· ἃ δὲ πρότερον ὑπὲρ αὐτῶν οὐκ εἶπον, ταῦτά μοι λεχθῆναι νῦν δοκεῖ πρεπωδέστατα. Γένη τρία αὐτῶν ἀκούω· οἱ πάντες δὲ οὗτοι, μαθόντες ὡς παῖδες, οὕτως καὶ αὐτοὶ γίνονται λάλοι καὶ φθέγγονται φθέγμα ἀνθρωπικόν. Ἐν δὲ ταῖς ὕλαις ὀρνίθων μὲν ἀφιᾶσιν ἦχον, φωνὴν δὲ εὔσημόν τε καὶ εὔστομον οὐ
2. προΐενται, ἀλλ᾽ εἰσὶν ἀμαθεῖς καὶ οὔπω λάλοι. Γίνονται δὲ καὶ ταῶς ἐν Ἰνδοῖς τῶν πανταχόθεν μέγιστοι, καὶ πελειάδες χλωρόπτιλοι· φαίη τις ἂν πρῶτον θεασάμενος καὶ οὐκ ἔχων ἐπιστήμην ὀρνιθογνώμονα, σιττακὸν εἶναι, καὶ οὐ πελειάδα· χείλη δὲ ἔχουσι καὶ σκέλη τοῖς Ἕλλησι πέρδιξι τὴν χρόαν
3. προσεοικότα. Ἀλεκτρυόνες δὲ γίνονται μεγέθει μέγιστοι, καὶ ἔχουσι λόφον οὐκ ἐρυθρὸν κατά γε τοὺς ἡμεδαπούς, ἀλλὰ ποικίλον κατὰ τοὺς ἀνθινοὺς στεφάνους· τὰ δὲ πτερὰ τὰ πυγαῖα ἔχουσιν οὐ κυρτά, οὐδὲ εἰς ἕλικα ἐπικαμφθέντα, ἀλλὰ πλατέα, καὶ ἐπισύρουσιν αὐτά, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ ταῶς, ὅταν μὴ ὀρθώσωσί τε καὶ αναστήσωσιν αὐτά· χρόαν δὲ ἔχει τὰ πτερὰ τῶν Ἰνδῶν ἀλεκτρυόνων χρυσωποὺς τε καὶ κυαναυγεῖς κατὰ τὴν σμάραγδον λίθον.

4. (3.) Γίνεται ἐν Ἰνδοῖς καὶ ἄλλο ὄρνεον, καὶ ἔχει τὸ μέγεθος κατὰ τοὺς ψᾶρους, καὶ ἔστι ποικίλον, καὶ μουσωθὲν

*ἀνθρώπου φωνήν· εἶτα μέντοι τῶν σιττακῶν ἐστι λαλίστερόν
τε καὶ θυμοσοφώτερον· οὐ μὴν τὴν ἐξ ἀνθρώπων τροφὴν
ἡδέως ὑπομένει, ἀλλὰ ἐλευθερίας πόθῳ, καὶ παῤῥησίας τῆς
κατὰ τὴν συντροφίαν ἐπιθυμίᾳ, ἀσπάζεται λιμὸν μᾶλλον
ἢ δουλείαν μετὰ τρυφῆς. Καλοῦσι δὲ αὐτὸ οἱ Μακεδόνων* 5.
*Ἰνδοῖς ἐποικήσαντες, ἔν τε Βουκεφάλοις πόλει καὶ τῇ περὶ
ταύτην, καὶ τῇ καλουμένῃ Κυροπόλει καὶ ταῖς ἄλλαις, ἃς
ἀνέστησεν Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, κερκίωνα· ἔσχε δὲ ἄρα
τὸ ὄνομα τήνδε τὴν γένεσιν, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ διασείει τὸν
ὄῤῥον, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ κίγκλοι.*

(4.) *Γίνεσθαι δὲ καὶ κήλαν ἐν Ἰνδοῖς ἀκούω ὄρνιν, καὶ* 6.
τὸ μέγεθος τριπλάσιον ὠτίδος ἐστίν, καὶ (*τὸ*) *στόμα ἔχει
γενναῖον δεινῶς, καὶ μακρὰ τὰ σκέλη· φέρει δὲ καὶ προηγο-
ρεῶνα, καὶ ἐκεῖνον μέγιστον προσεμφερῆ κωρύκῳ, φθέγμα
δὲ ἔχει καὶ μάλα ἀπηχές, καὶ τὴν μὲν ἄλλην πτίλωσίν ἐστι
τεφρός, τὰς δὲ πτέρυγας ἄκρας ὠχρός ἐστιν.*

(5.) *Ἀκούω δὲ ἔγωγε καὶ Ἰνδὸν ἔποπα, διπλασίονα* 7.
*τοῦ παρ' ἡμῖν καὶ ὡραιότερον ἰδεῖν. Καὶ Ὅμηρος μὲν λέγει
βασιλεῖ κεῖσθαι ἄγαλμα Ἕλληνι χαλινὸν καὶ κόσμον ἵππου,
ὁ δὲ ἔποψ οὗτος Ἰνδῶν βασιλεῖ ἄθυρμά ἐστι, καὶ διὰ χειρῶν
αὐτὸν φέρει, καὶ ἥδεται αὐτῷ, καὶ συνεχὲς ἐνορᾷ τὴν ἀγλαΐαν
τεθηπὼς τοῦ ὄρνιθος καὶ τὸ κάλλος τὸ αὐτοφυές. Ἐπᾴ-* 8.
*δουσι δὲ ἄρα τῷδε τῷ ὀρνέῳ καὶ μῦθον Βραχμᾶνες, καὶ
ὅ γε μῦθος ὁ ᾀδόμενος οὗτός ἐστιν. Βασιλεῖ παῖς ἐγένετο
Ἰνδῶν, καὶ ἀδελφοὺς εἶχεν, οἵπερ οὖν ἀνδρωθέντες ἐκδικώ-
τατοί τε γίνονται καὶ λεωργότατοι, καὶ τούτου μὲν ὡς νεω-
τάτου καταφρονοῦσιν· τὸν δὲ πατέρα ἐκερτόμουν καὶ τὴν
μητέρα, τὸ γῆρας αὐτῶν ἐκφαυλίσαντες· ἀναίνονται οὖν ἐκεῖ-
νοι τὴν σὺν τούτοις διατριβήν, καὶ ᾤχοντο φεύγοντες, ὅ τε
παῖς καὶ οἱ γέροντες. Συντόνου δὲ ἄρα αὐτοὺς πορείας
διαδεξαμένης, οἱ μὲν ἀπεῖπον καὶ ἀποθνήσκουσιν, ὁ δὲ παῖς
οὐκ ὠλιγώρησεν αὐτῶν, ἀλλ' ἔθαψεν αὐτοὺς ἐν ἑαυτῷ, ξίφει
τὴν κεφαλὴν διατεμών. Ἀγασθέντα δὲ τὸν πάντα ἐφορῶντα
Ἥλιον οἱ αὐτοί φασι τῆς εὐσεβείας τὴν ὑπερβολήν, ὄρνιν
αὐτὸν ἀποφῆναι, κάλλιστον μὲν ὄψει, μακραίωνα δὲ τὸν
βίον· ὑπανέστηκε δέ οἱ καὶ λόφος ἐκ τῆς κορυφῆς, οἱονεὶ*

9. μνημεῖον τοῦτο τῶν πεπραγμένων ὅτε ἔφευγεν. Τοιαῦτα
ἄττα καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὲρ τοῦ κορύδου τερατευόμενοι
προσεῖχον μύθῳ τινί, ᾧπερ οὖν ἀκολουθῆσαί μοι δοκεῖ καὶ
Ἀριστοφάνης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Ὄρνισι λέγων·

Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας·
Ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
Προτέραν τῆς γῆς· κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν·
Γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον, τὴν δ' ἀποροῦσαν
Ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.

Ἔοικεν οὖν ἐξ Ἰνδῶν τὸ μυθολόγημα ἐπ' ἄλλου μὲν ὄρνιθος,
10. ἐπιῤῥεῦσαι δ' οὖν καὶ τοῖς Ἕλλησι. Ὠγύγιον γάρ τι μῆκος
χρόνου λέγουσι Βραχμᾶνες, ἐξ οὗ ταῦτα τῷ ἔποπι τῷ Ἰνδῷ,
ἔτι ἀνθρώπῳ ὄντι καὶ παιδὶ τήν γε ἡλικίαν, ἐς τοὺς γειναμένους πέπρακται.

11. (6.) Ἐν Ἰνδοῖς γίνεται ζῷον, κροκοδείλῳ χερσαίῳ παραπλήσιον ἰδεῖν· μέγεθος δὲ αὐτῷ κυνιδίου Μελιταίου ἂν εἴη· περίκειται δὲ φολίδα τραχεῖαν ἄρα οὕτω καὶ πυκνήν, ὥστε ὅταν δαρῇ ῥίνης αὐτοῖς ἔργα παρέχει· διατέμνει δὲ καὶ χαλκόν, καὶ τὸν σίδηρον ἐσθίει· καλοῦσι δὲ φαττάγην αὐτό.

— — — — — — — — — — — — — —

(8.) Ἡ δὲ Ἰνδῶν θάλαττα ὕδρους θαλαττίους τίκτει
12. πλατεῖς τὰς οὐράς· τίκτουσι δὲ (καὶ) λίμναι μεγίστους ὕδρους·
οἱ δὲ θαλάττιοι ὄφεις οἵδε κάρχαρον ἐοίκασι μᾶλλον ἔχειν
τὸ δῆγμα, ἤπερ οὖν ἰῶδες.

(9.) Ἐν Ἰνδοῖς ἵππων τε ἀγρίων καὶ ὄνων τοιούτων
13. εἰσὶν ἀγέλαι· οὐκοῦν ἀναβαινόντων ὄνων τὰς ἵππους, ὑπομένειν ἐκείνας λέγουσιν, καὶ ἥδεσθαι τῇ μίξει, καὶ τίκτειν
ἡμιόνους πυρσοὺς τὴν χρόαν, καὶ ἄγαν δρομικούς, δυσλόφους
δὲ καὶ γαργαλεῖς ἄλλως. Ποδάγραις δὲ τούτους αἱροῦσιν,
14. εἶτα ἀνάγεσθαι τῷ τῶν Πραισίων βασιλεῖ φασι· καὶ διετεῖς
μὲν ἑαλωκότας μὴ ἀναίνεσθαι τὴν πώλευσιν, πρεσβυτέρους
δὲ μὴ διαφέρειν τῶν καρχάρων θηρίων καὶ σαρκοφάγων
μηδὲ ἕν.

Sequitur fragmentum XIII. B.

(11.) Ποηφάγον Ἰνδοῖς ζῷόν ἐστι, καὶ πέφυκέ γε
15. διπλάσιον ἵππου τὸ μέγεθος· οὐρὰν δὲ ἔχει δασυτάτην καὶ

μελαίνης ἀκράτως χρόας· καί εἰσιν αὗται αἱ τρίχες καὶ τῶν ἀνθρωπείων λεπτότεραι ἄν, καὶ ἐν μεγάλῳ τίθενται ταύτας ἔχειν Ἰνδῶν αἱ γυναῖκες· καὶ γάρ τοι παραπλέκονται ἐξ αὐτῶν καὶ κοσμοῦνται μάλα ὡραίως, ταῖς πλοκαμῖσι ταῖς συμφύτοις καὶ ταύτας ὑποδέουσαι. Προήκει δὲ καὶ εἰς δύο πήχεις ἑκάστης τὸ μῆκος τριχός, ἐκ μιᾶς δὲ ῥίζης ὁμοῦ τι καὶ τριάκοντα θυσανηδὸν ἐκπεφύκασιν. Ζῴων δὲ ἄρα ἁπάν- 16.
των τοῦτο δειλότατον ἦν· ἐὰν γὰρ ὑπό τινος ὀφθῇ καὶ αἴσθηται βλεπόμενον, ᾗ ποδῶν ἔχει φεύγει καὶ πρόεισι, καὶ κέχρηται προθυμίᾳ μᾶλλον ἢ σκελῶν ὠκύτητι. Καί διώκεται μὲν ὑπὸ ἱππέων καὶ κυνῶν ἀγαθῶν δραμεῖν· ἐὰν μέντοι συνίδῃ, ὅτι ἄρα ἁλίσκεσθαι μέλλει, τὴν οὐρὰν ἀπέκρυψεν ἔν τινι δάσει, αὐτὸ δὲ ἀντιπρόσωπον ἕστηκε, καὶ δοκεύει τοὺς θηρατάς, καὶ ὑποθαῤῥεῖ πως, καὶ οἴεται μηκέτι φανεῖσθαι περισπούδαστον, τῆς οὐρᾶς μὴ βλεπομένης· ἐκείνην γὰρ οἶδεν εἶναι τὸ κάλλος. Κενὴν δὲ ἄρα ἴσχει τὴν ὑπὲρ τοῦδε 17.
φαντασίαν· βάλλει γάρ τις αὐτὸ βέλει πεφαρμαγμένῳ, καὶ δείρας τὸ πᾶν σῶμα (ἀγαθὴ γὰρ ἡ δορά) ἀφῆκε τὸν νεκρόν· σαρκῶν γὰρ τῶν ἐκείνου δέονται Ἰνδοὶ οὐδὲ ἕν.

(12.) Κῆτη δὲ ἦν ἄρα ἐν τῇ τῶν Ἰνδῶν θαλάττῃ πεντα- 18.
πλασίονα μέγεθος ἐλέφαντος τοῦ μεγίστου· πλευρὰ γοῦν μία κήτους καὶ ἐς τοὺς εἴκοσι πήχεις πρόεισι, χελύνην δὲ πηχῶν πεντεκαίδεκα ἔχει, τὸ δὲ πτέρωμα βραγχίου ἑκατέρου πηχῶν τὸ εὖρος καὶ ἑπτά· κήρυκες δὲ καὶ πορφύραι ὡς καὶ χοῦν ῥᾷστα δέξασθαι, καὶ μέντοι καὶ τῶν ἐχίνων τὰ χελώνια δύναιτο ἂν τοσοῦτον στέγειν. Μεγέθη δ' ἰχθύων ἄπειρα, λα- 19.
βράκων μάλιστα, καὶ ἀμίαι καὶ χρυσόφρυες. Ἀκούω δὲ τούτους κατὰ τὴν ὥραν, ὅταν ἐπιῤῥέωσιν οἱ ποταμοὶ καὶ λάβροι κατιόντες ἐκ τῆς πλημμύρας καὶ ἐς τὴν γῆν ἀναχέωνται, καὶ αὐτοὺς ὑπερχεῖσθαι, καὶ κατὰ τὰς ἀρούρας καὶ ἐν ὕδατι λεπτῷ φέρεσθαί τε καὶ ἀλᾶσθαι· παυσαμένων δὲ τῶν ὑπερπιμπλάντων τοὺς ποταμοὺς ὑετῶν, καὶ ἀναχωρούντων ὀπίσω τῶν ῥευμάτων, καὶ ἐς τὰς ὁδοὺς τὰς κατὰ φύσιν ὑποστρεφόντων, ἐν τοῖς καθειμένοις χωρίοις, καὶ τοῖς τεναγώδεσι καὶ ἀπέδοις, ἔνθα δήπου φιλοῦσι καὶ ἐννέαι καλούμεναι κόλπους τινὰς ἔχειν, ἰχθῦς ἀπονέμουσι καὶ ὀκτὼ

πηχῶν· καὶ αἴρουσιν οἱ γεωργοῦντες αὐτούς, ἀσθενεῖ τῇ νή-
ξει χρωμένους, ἅτε μὴ ἐν βυθῷ φερομένους, ἀλλὰ ἐπιπολῆς,
καὶ ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας.
20. (13.) Ἰνδῶν δὲ ἰχθύων ἴδια καὶ ἐκεῖνα. Βατίδες γί-
νονται παρ' αὐτοῖς οὐδέν τι μείους Ἀργολικῆς ἀσπίδος ἑκά-
στη, καρίδες τε καὶ μείζους καράβων αἱ Ἰνδῶν εἰσίν· αἱ
μὲν οὖν ἐκ τῆς θαλάττης ἀναθέουσαι διὰ τοῦ ποταμοῦ τοῦ
Γάγγου χηλὰς μεγίστας ἔχουσι, καὶ τραχείας θιγεῖν αὐτῶν·
τάς γε μὴν ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς ἐκπιπτούσας εἰς τὸν Ἰνδὸν
λείας ἔχειν πέπυσμαι τὰς ἀκάνθας, προμήκεις γε μὴν καὶ
βοστρυχώδεις τὰς ἀπηρτημένας ἕλικας· χηλὰς δὲ οὐκ ἔχειν
ταύτας.
21. (14.) Χελώνη δὲ ἐν Ἰνδοῖς ποταμία, μεγίστη τε αὕτη
καὶ τὸ χελώνειον ἔχει σκάφης οὐ μεῖον τελείας· χωρεῖ γοῦν
22. ἕκαστον μεδίμνους δέκα ὀσπρίων. Γίνονται δὲ καὶ χερσαῖαι
χελῶναι, καὶ εἶεν ἂν τὸ μέγεθος κατὰ τὰς βώλους τὰς με-
γίστας, αἵπερ οὖν ἐπανίστανται ἐν τοῖς βαθέσιν ἀρώμασιν,
εὐπειθοῦς μὲν οὔσης τῆς γῆς, εἰς πολὺ δὲ κατιόντος τοῦ
ἀρότρου, καὶ τὴν αὔλακα σχίζοντος ῥᾷστα, καί ἐγείροντος
τὰς βώλους ὑψοῦ. Ταύτας δὲ καὶ ἀποδύεσθαι τὸ ἔλυτρόν
φασιν· οἱ τοίνυν ἀρόται καὶ πᾶν τὸ περὶ τοὺς ἀγροὺς ἐργα-
τικὸν ταῖς μακέλλαις ἀνασπῶσιν αὐτάς, καὶ ἐξαιροῦσιν ὥσπερ
οὖν ἐκ τῶν θριπηδέστων φυτῶν τὰς εὐλάς· εἰσὶ δὲ γλυκεῖαι
την σάρκα καὶ πίονες, οὐ μὴν κατὰ τὰς θαλαττίας πικραὶ
καὶ αὗται.
23. (15.) Θυμόσοφα δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ζῷά ἐστιν, οὐ μὴν
ὅσα ἐν Ἰνδοῖς ἐστιν, ἀλλὰ ὀλίγα. Ἐκεῖ δὲ ὅ τε ἐλέφας
τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ σιττακὸς καὶ αἱ σφίγγες καὶ οἱ καλού-
24. μενοι σάτυροι· σοφὸν δὲ ἄρα ἦν καὶ ὁ μύρμηξ ὁ Ἰνδός. Οἱ
μὲν οὖν ἡμεδαποὶ τὰς ἑαυτῶν χειὰς καὶ ὑποδρομὰς ὑπὸ τὴν
γῆν ὀρύττουσιν, καὶ φωλεούς τινας κρυπτοὺς ἀποφαίνουσι
γεωρυχοῦντες, καὶ μεταλλείαις ὡς εἰπεῖν τισιν ἀποῤῥήτοις
καὶ λανθανούσαις καταξαίνονται· ἀλλὰ οἵ γε Ἰνδοὶ μύρμηκες
οἰκίσκους τινὰς συμφορητοὺς ἐργάζονται, καὶ τούς γε αὐτοὺς
οὐκ ἐν χωρίοις ὑπτίοις καὶ λείοις καὶ ἐπικλυζομένοις ῥᾷστα,
25. ἀλλὰ μετεώροις καὶ ὑψηλοῖς. Ἐν αὐτοῖς δὲ περιόδους τι-

νὰς καὶ ὡς εἰπεῖν σύριγγας Αἰγυπτίας ἢ λαβυρίνθους Κρητικοὺς σοφίᾳ τινὶ ἀποῤῥήτῳ διατρήσαντες οἰκεῖα ἑαυτοῖς ἀπέφηναν, οὐκ εὐθυτενῆ καὶ ῥᾴδια παρελθεῖν ἢ εἰσρεῦσαί τι, ἀλλ' ἑλιγμοῖς καὶ διατρήσεσι λοξά· καὶ ἀπολείπουσί γε ἐπιπολῆς μίαν ὀπήν, δι' ἧς εἰσίασί τε αὐτοὶ καὶ τὰ σπέρματα ὅσα ἐκλέγονται, εἶτα ἐς τοὺς ἑαυτῶν θησαυροὺς εἰσκομίζουσιν. Παλαμῶνται δὲ ἄρα τὰς ἐν ὕψει φωλεύσεις, ὑπὲρ τοῦ τὰς ἐκ τῶν ποταμῶν ἀναχύσεις τε καὶ ἐπικλύσεις διαδιδράσκειν. Καὶ αὐτοῖς ὑπὲρ τῆσδε τῆς σοφίας περιγί- 26.
νεται ὥσπερ ἐν σκοπιαῖς τισιν ἢ νήσοις κατοικεῖν, ὅταν τῶν λοφιδίων ἐκείνων τὰ κύκλῳ περιλιμνάσῃ. Τὰ δ' οὖν χώματα ἐκεῖνα καί τοι συμπεφορημένα, τοσοῦτον ἀποδεῖ τοῦ λύεσθαί τε καὶ διαξαίνεσθαι ὑπὸ τῆς περικλύσεως, ὡς καὶ κρατύνεσθαι αὐτά· πρῶτον μὲν ὑπὸ τῆς ἑῴας δρόσου· ὑπαμφιέννυνται γάρ, ὡς εἰπεῖν, ἐκ ταύτης πάγου τινὰ χιτῶνα ὑπόλεπτον, πλὴν καρτερόν· εἶτα μέντοι δεσμεύεται κάτω βρυώδει τῆς ποταμίας ἰλύος φλοιῷ. Καὶ μυρμήκων μὲν Ἰνδῶν πέρι Ἰόβᾳ πάλαι, ἐμοὶ δὲ νῦν ἐς τοσοῦτον λελέχθω.

(16.) Παρὰ τοῖς Ἀρειανοῖς τοῖς Ἰνδικοῖς χάσμα Πλού- 27.
τωνός ἐστιν, καὶ κάτω τινὲς ἀπόῤῥητοι σύριγγες καὶ ὁδοὶ κρυπταὶ καὶ διαδρομαὶ ἀνθρώποις ἀθέατοι· βαθεῖαι δ' οὖν, καὶ ἐπὶ μήκιστον προήκουσιν· γενόμεναι δὲ πῶς, καὶ ὀρωρυγμέναι τρόπῳ τῷ, οὔτε Ἰνδοὶ λέγουσιν, οὔτε ἐγὼ μαθεῖν πολυπραγμονῶ. Ἄγουσι γοῦν Ἰνδοὶ καὶ ὑπὲρ τὰ τρισμύρια 28.
ἐνταῦθα κτήνη διάφορα, προβάτων τε καὶ αἰγῶν καὶ βοῶν καὶ ἵππων· καὶ ἕκαστος τῶν ἢ δεισάντων ἐνύπνιον ἢ ὄτταν τινὰ ἢ φήμην ἢ ὄρνιν οὐκ εὔεδρον ὑφορωμένων, ἀντὶ τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς ἐμβάλλει, κατὰ τὴν οἴκοθεν αὐτοῦ δύναμιν, ἑαυτὸν λυτρούμενος, καὶ διδοὺς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς τὸ ζῷον. Τὰ δὲ ἄγεται οὔτε δεσμοῖς ἐπαγόμενα, οὔτε ἐλαυνόμενα ἄλλως, ἑκόντα δὲ τὴν ὁδὸν τήνδε ἀνύει, ἕλξει τινὶ καὶ ἴϋγγι ἀποῤῥήτῳ· εἶτα ἐπιστάντα τῷ στομίῳ ἑκόντα ἐμπηδᾷ, καὶ ὄψει μὲν ἀνθρωπίνῃ οὐκ ἔστιν οὐκέτι σύνοπτα, εἰς γῆς χάσμα ἀπόῤῥητόν τε καὶ ἀφανὲς ἐμπεσόντα. Ἀκούονται 29.
γοῦν ἄνω βοῶν μὲν μυκηθμοί, τῶν δὲ οἴων βληχή, χρεμετισμὸς δὲ τῶν ἵππων, καὶ μηκὴ τῶν αἰγῶν· καὶ εἴ τις ἐπι-

πολῆς βαδίζοι, καὶ προσχωροῖ τὸ οὖς παραβαλών, ἀκούσεται ἐπὶ μήκιστον τῶν προειρημένων· οὐδὲ ἐκλείπει ποτὲ ὁ συμμιγὴς ἦχος, ἐπιπεμπόντων ὁσημέραι τὰ ὑπὲρ ἑαυτῶν ζῷα. Εἰ μὲν οὖν τὰ πρόσφατα ἐξακούεται μόνα, ἢ καὶ τῶν πρώτων τινά, οὐκ οἶδα· ἀκούεται δ' οὖν. Καὶ εἴρηταί μοι ζῴων τῶν ἐκεῖ καὶ τοῦτο ἴδιον.

30. (**17.**) Ἐν δὲ τῇ καλουμένῃ θαλάττῃ καὶ νῆσον ᾄδουσι μεγίστην, καὶ ὄνομα αὐτῆς ἀκούω Ταπροβάνην· πάνυ δὲ δολιχὴν πυνθάνομαι καὶ ὑψηλὴν τὴν νῆσον εἶναι, καὶ μῆκος μὲν ἔχειν σταδίων ἑπτακισχιλίων, πλάτος δὲ πεντακισχιλίων, καὶ ἔχειν οὐ πόλεις, ἀλλὰ κώμας πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας· στέγας δὲ ἔχουσιν, ὅθεν κατάγονται οἱ ἐπιχώριοι, ἐκ ξύλων
31. πεποιημένας, ἤδη δὲ καὶ δονάκων. Τίκτονται δὲ ἄρα ἐν ταύτῃ τῇ θαλάττῃ καὶ χελῶναι μέγισται, ὧνπερ οὖν τὰ ἔλυτρα ὄροφοι γίνονται· καὶ γάρ ἐστι καὶ πεντεκαίδεκα πηχῶν ἓν χελώνειον, ὡς ὑποικεῖν οὐκ ὀλίγους, καὶ τοὺς ἡλίους πυρωδεστάτους ἀποστέγει, καὶ σκιὰν ἀσμένοις παρέχει· πρός γε μὴν τῶν ὄμβρων τὰς καταφορὰς ἀντίτυπόν ἐστι, καὶ κεράμου παντὸς κρατερώτερον, τάς τε ἐμβολὰς τῶν ὑετῶν ἀποσείεται, καὶ κροτούμενον ἀκούουσιν οἱ ὑποικοῦντες, ὡς εἴς τι τέγος ἐμπιπτόντων τῶν ὑδάτων. Οὐ δέονταί γε μὴν ὡς κέραμον ῥαγέντα ἀμεῖψαι· σκληρὸν γὰρ τὸ χελώνειον, καὶ ἔοικεν ὑπορωρυγμένῃ πέτρᾳ, καὶ ὑπάντρῳ τε καὶ αὐτορόφῳ στέγῃ.

32. (**18.**) Ἡ τοίνυν νῆσος ἡ ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, ἣν καλοῦσι Ταπροβάνην, ἔχει φοινικῶνας μὲν θαυμαστῶς πεφυτευμένους εἰς στοῖχον, ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς ἁβροῖς τῶν παραδείσων οἱ τούτων μελεδωνοὶ φυτεύουσι τὰ δένδρα τὰ σκιαδηφόρα. Ἔχει δὲ καὶ νομὰς ἐλεφάντων πολλῶν καὶ μεγίστων. Καὶ οἵδε γε νησιῶται ἐλέφαντες τῶν ἠπειρωτῶν ἀλκιμώτεροί τε τὴν ῥώμην καὶ μείζους ἰδεῖν εἰσι, καὶ θυμο-
33. σοφώτεροι δὲ πάντα πάντῃ κρίνοιντο ἄν. Κομίζουσί τε οὖν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀντιπέραν ἤπειρον ναῦς μεγάλας τεκτηνάμενοι· ἔχει γὰρ δήπου καὶ δάση ἡ νῆσος· πιπράσκουσί τε διαπλεύσαντες τῷ βασιλεῖ τῷ ἐν Καλίγγαις. Διὰ μέγεθος δὲ ἄρα τῆς νήσου οὐδὲ ἴσασιν οἱ τὰ μέσα αὐτῆς οἰκοῦντες

τὴν θάλατταν, ἀλλὰ ἠπειρώτην μὲν βίον τρίβουσι, τὴν περιερχομένην δὲ αὐτοὺς καὶ κυκλουμένην πυνθάνονται θάλατταν. Οἱ δὲ τῇ θαλάττῃ πρόσοικοι τῆς μὲν ἄγρας τῆς τῶν ἐλεφάντων ἀμαθῶς ἔχουσιν, ἀκοῇ δὲ αὐτὴν ἴσασι μόνῃ· περί γε μὴν τὰς τῶν ἰχθύων καὶ τὰς τῶν κητῶν ἄγρας τίθενται τὴν σπουδήν. Τὴν γάρ τοι θάλατταν, τὴν περιερχομένην 34.
τὸν τῆς νήσου κύκλον, ἄμαχόν τι πλῆθος καὶ ἰχθύων καὶ κητῶν ἐκτρέφειν φασί· καὶ ταῦτα μέντοι καὶ λεόντων ἔχειν κεφαλὰς καὶ παρδάλεων καὶ ἄλλων, καὶ κριῶν δέ, καὶ τὸ ἔτι θαῦμα, σατύρων μορφὰς κήτη ἐστὶν ἃ περιφέρει. Καὶ γυναικῶν ὄψιν ἔχουσιν, αἷσπερ ἀντὶ πλοκάμων ἄκανθαι προσήρτηνται. Ἔχειν δὲ καὶ ἄλλας τινὰς ὑμνοῦσιν ἐκτόπους 35.
μορφάς, ὧν τὰ εἴδη μηδ' ἂν τοὺς ἐνταῦθα δεινοὺς γράφειν καὶ κράσεις σωμάτων συμπλέκειν ἐς τερατείαν ὄψεων, ἀκριβῶσαί ποτε καὶ σοφίᾳ γραφικῇ παραστῆσαι δύνασθαι ἄν· προμήκη δὲ ἔχει τὰ οὐραῖα καὶ ἑλικτά, πόδας γε μὴν χηλὰς ἢ πτερύγια. Πυνθάνομαι δὲ αὐτὰ καὶ ἀμφίβια εἶναι, καὶ 36.
νύκτωρ μὲν ἐπινέμεσθαι τὰς ἀρούρας· πόαν μὲν γὰρ οὖν ἐσθίειν τῶν ἀγελαίων τε καὶ σπερμολόγων δίκην, χαίρειν δὲ καὶ τῷ φοίνικι τῷ δρυπετεῖ, διασείειν τε ἐκ τούτου τα δένδρα ταῖς σπείραις, περιβάλλοντα αὐτὰς ὑγρὰς οὔσας, καὶ οἵας περιπλέκεσθαι τοῦτον οὖν φοίνικα ἐκ τοῦ σεισμοῦ τοῦ βιαίου καταῤῥέοντα ἐπινέμεσθαι· ὑπολήγει δὲ ἄρα ἡ νύξ, καὶ σαφὴς οὔπω ἡμέρα, καὶ ἐκεῖνα ἠφανίσθη καταδύντα ἐς τὸ πέλαγος, ἑῴου μέλλοντος ὑπολάμπειν αὐτό. Εἶναι δὲ 37.
καὶ φαλαίνας φασὶ πολλάς, οὐ μὴν εἰς τὴν γῆν προϊέναι αὐτάς, τοὺς θύννους ἐλλοχώσας. Καὶ δελφίνων δὲ γένη δύο 38.
φασὶν εἶναι· τῶν μὲν ἀγρίων καὶ καρχάρων καὶ ἀφειδεστάτων ἐς τοὺς ἁλιέας, καὶ σφόδρα ἀνοίκτων, τὸ δὲ πρᾷόν τε καὶ τιθασὸν φύσει· περισκιρτᾷ γοῦν, καὶ περινήχεται, καὶ ἔοικε κυνιδίῳ αἰκάλλοντι· καὶ ψηλαφήσεις, ὁ δὲ ὑπομένει· καὶ τροφὴν ἐμβαλεῖς, καὶ ἀσμένως λήψεται.

(19.) Λαγὼς θαλάττιος τῆς μέντοι μεγάλης (τὸν γὰρ 39.
ἕτερον εἶπον τὸν ἐκ τῆς ἑτέρας) ἀλλ' οὗτός γε ἔοικε τῷ χερσαίῳ πάντα πάντῃ, πλὴν τῶν τριχῶν. Τοῦ μὲν γὰρ ἠπειρώτου ἡ λάχνη ἔοικεν ἁπαλή τε εἶναι καὶ ἐπαφωμένη

μὴ ἀντίτυπος· ἔχει δὲ οὗτος ἀκανθώδεις τὰς τρίχας καὶ
40 ὀρθάς, καὶ εἴ τις προσάψεται, ἀμύσσεται. Φασὶ δὲ αὐτὸν
ἐπ' ἄκρᾳ τῇ φρικὶ τῆς θαλάττης νήχεσθαι, καὶ μὴ καταδύ-
νειν εἰς βάθος, ὤκιστον δὲ εἶναι τὴν νῆξιν· ζῶν δὲ οὐκ ἂν
ἁλφῃ ῥᾳδίως· τὸ δὲ αἴτιον, οὐκ ἐμπίπτει ποτὲ εἰς δίκτυον,
41. οὐ μὴν οὐδὲ καλάμου πρόσεισιν ὁρμιᾷ καὶ δελέατι. Ὅταν
δ' ἄρα νοσήσας ὅδε ὁ λαγὼς εἶτα ἥκιστος ὢν νήχεσθαι ἐκ-
βρασθῇ, πᾶς ὅστις ἂν αὐτοῦ προσάψηται τῇ χειρί, ἀπόλλυται
ἀμεληθείς· ἀλλὰ καὶ τῇ βακτηρίᾳ ἐὰν θίγῃ τοῦ λαγὼ τοῦδε,
καὶ δι' αὐτῆς πάσχει τὸ αὐτό, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ τοῦ βασι-
42. λίσκου προσαψάμενοι. Ῥίζαν δὲ ἐν τῇ νήσῳ τῇ κατὰ τὴν
μεγάλην θάλατταν φύεσθαί φασι, καὶ εἶναι πᾶσιν εὔγνωστον,
ἥπερ οὖν τῇ λειποθυμίᾳ ἀντίπαλός ἐστιν· προσενεχθεῖσα
γοῦν τῇ τοῦ λειποψυχοῦντος ῥινὶ ἀναβιώσκεται τὸν ἄνθρωπον·
Ἐὰν δὲ ἀμεληθῇ, καὶ μέχρι θανάτου πρόεισι τῷ ἀνθρώπῳ
τὸ πάθος· τοσαύτην ἄρα ἐς τὸ κακὸν ὅδε ὁ λαγὼς ἔχει τὴν
ἰσχύν.

Sequitur fragm. XV. B.

43. (22.) Ἔστι δὲ καὶ Σκιρᾶται πέραν Ἰνδῶν ἔθνος καὶ
τοῦτο, καὶ εἰσὶ μὲν σιμοὶ τὰς ῥῖνας, εἴτε οὕτως ἐκ βρεφῶν
ἁπαλῶν ἐνθλάσει τῇ τῆς ῥινὸς διαμείναντες, εἴτε καὶ τοῦτον
τὸν τρόπον τίκτονται. Γίνονται δὲ ὄφεις παρ' αὐτοῖς με-
γέθει μέγιστοι, ὧν οἱ μὲν ἁρπάζουσι τὰς ποίμνας καὶ σι-
τοῦνται, οἱ δὲ ἐκθηλάζουσι τὸ αἷμα, ὥσπερ οὖν παρὰ τοῖς
Ἕλλησιν οἱ αἰγιθῆλαι, ὧνπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω οἶδα ποιησά-
μενος μνήμην εὐκαιροτάτην.

INDEX I.

SCRIPTORUM; APUD QUOS FRAGMENTA REPERIUNTUR.

(Fragmenta incerta uncis inclusa sunt.)

INDEX II.

GEOGRAPHICUS

LOCORUM INDICORUM ET VICINORUM.

(**Verborum notae:** *emp. emporium, fl. flumen, ins. insula, m. mons, pop. populus, prom. promontorium, t. terra, u. urbs.* Numeri uncis inclusi ad fragmenta incerta spectant.)

INDEX III.

RERUM MEMORABILIUM.

ARGUMENTUM.

EMENDANDA.

P. 4. l. 4. pro *nominat* leg. *nominat.*
» » » 30. del. *καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν χρῶνται κοσμοστίκτοις καὶ ἐκπώμασι τοῦ ἐλέφαντος φιάλαις·*
» 15. » 13. pro *magna* leg. *magnae.*
» 35. » 27. » *ignotas* leg. *ignota.*
» 49. » 16. » *vix* leg. *vir.*
» 51. » 22. » *Fa hian à Sinensis* leg. *Fa hian Sinensis.*
N. 55. » 3. » *Enotocoecae* leg. *Enotocoetae.*
» 59. » 1. » *Cûdrae* leg. *Çûdrae.*
P. 87. » 19. » *Ἕχει* leg. *Ἔχει.*
» 127. » 11. » *XIII. 6.* leg. *XIII. 10.*

BONNÆ, TYPIS F. P. LECHNERI.

